Bill McCay

STARGATE

RAZVRĂTIREA

BILL McCAY

STARGATE
RĂZVRĂTIREA

Coperta: IOANA CUCU
Redactor: CAMELIA GHIOC

BILL McCAY
Stargate: Rebellion
© 1995 by de Studio Canal+ (U. S.)

© pentru versiunea românească
Editura IMAGE, 1999

BILL McCAY

STARGATE
RĂZVRĂTIREA

Traducere de ROXANA RĂDULESCU

București • 1999

În colecţia Odiseea SF a Editurii Image:

Ziua extratereştrilor
Cele mai bune povestiri SF ale anului
Arthur C. Clarke, *3001- Odiseea Finală*
A. E. Van Vogt, *Planete de vînzare*
David Brin *Poştaşul*
Joan D. Vinge, *Pierduţi în spaţiu*

În curs de apariţie:
Bill McCay, *Stargate: Răsplata*
Bill McCay, *Stargate: Răzbunarea*
Frank Herbert, *Experimentul Dossadi*
Neal Stephenson, *Vîrsta de diamant*
Ray Bradbury, *Omul ilustrat*
Ray Bradbury, *Aşa vine blestemul*
Ray Bradbury, *Cronicile marţiene*
Michael Crichton, *Germenele Andromeda*

Cărţile se pot comanda direct la sediul Editurii Image (tel/ fax: 313.53.33 Str. Luterană, nr. 13, sector 1, Bucureşti), cu o reducere de 20% şi plata ramburs, cheltuielile de expediere urmînd a fi suportate de editură.
Cumpărînd zece titluri din colecţia Odiseea SF, veţi deveni membru al clubului IMAGE şi veţi primi cadou, indiferent de preţ, al unsprezecelea titlu al colecţiei.

ISBN 973-98995-6-0

CAPITOLUL 1
TREI DEȘTEPTĂRI

Zorii erau încă departe, dar un subtil joc de lumini și umbre din apartamentul de la periferie anunță că soarele avea să răsară negreșit. Încetul cu încetul, Sarah O'Neil începu să distingă din ce în ce mai clar masa de toaletă și birourile. Întinsă pe pat și sprijinită în cot, îl studie în tăcere pe bărbatul de lîngă ea. În curînd, colonelul Jack O'Neil avea să se trezească, să se bărbierească și, pus la punct, să se îndrepte către baza militară din apropiere. Sarah se bucura că misiunile sale secrete implicau acum lucrul la birou și nu uciderea de oameni pe teren – cel puțin deocamdată.

Îi fusese teamă că misiunea lui cea mai recentă avea să fie ultima. Jack fusese distrus cînd fiul lui, Jack junior, murise din cauza unui foc de armă tras accidental. Băiatul lor, un american tipic, se înscrisese astfel pe listele de nenorociri, ucis de un glonț binevoitor din pistolul propriului său tată. În lunile care urmaseră accidentului, Jack fie că evitase patul acesta, fie că se întinsese alături de ea cu întreg corpul încordat, ca un pumn încleștat. Obișnuia să stea ore întregi în cabinetul său de lucru, jucîndu-se cu un Colt de armată automat, datînd din 1911, un vechi model pentru ofițeri, care se purta la centură, calibrul 45, care i-ar fi putut împrăștia creierii pe toți pereții dacă s-ar fi hotărît să-l bage în gură.

Cînd în urma unor ordine, Jack fusese trimis într-o altă misiune, Sarah crezuse că superiorii lui doreau pur și simplu să-l aibă ca element de artilerie, o combinație sinucigașă de bombă și detonator.

Dar Jack se întorsese și fusese o mare surpriză să-l vadă, și mai inexplicabil, vindecat. Nu uitase complet moartea fiului lor, dar undeva, în această misiune despre care nu vorbea niciodată, ajunsese să se împace cu moartea lui Jack junior. Jack se întorsese, dar nu mai era epava umblătoare de după înmormîntare și nici caricatura de ofițer spilcuit în care se transformase după ce primise ordinele.

Devenise iarăși el însuși. Și, la întoarcerea lui de cine știe unde, făcuseră dragoste, pentru prima dată după mult, mult timp. De îndată ce-l văzuse dezbrăcat, Sarah înțelese că nu avusese o misiune ușoară. Coapsele și pieptul lui erau pline de vînătăi de toate culorile – amintiri ale brutalelor lupte corp la corp.

Încercase să fie tandră și colonelul, atît de zelos de obicei, fusese aproape timid, de parcă nu era sigur că piesele o să se asambleze din nou. Se uniseră, și asta contribuise la vindecare.

Sarah examină în tăcere trăsăturile familiare. Din momentul în care îl întîlnise pe tînărul și semețul caporal fusese fråpată de contradicția dintre ochii aparent dispreţuitori și maxilarele ferme, puternice. Acum ochii erau închiși, maxilarele se îmblînziseră. În vulnerabilitatea somnului, Jack senior semăna cu fiul său dispărut.

Sarah alunecă ușor, cuprinzîndu-și soțul cu brațele, încercînd parcă să-l protejeze cu corpul ei. După luni de tăcere, știa acum că unul dintre acei superiori ursuzi de care depindea Jack urma să sosească la bază.

„A avut aşa de puţin timp să trăiască precum o fiinţă umană, atît de puţină experienţă", se gîndi ea lipindu-se de soţul ei. „Sper că nu-l vor mai trimite într-un loc care să-l transforme iar într-un robot."

Pe planeta Abydos, Daniel Jackson se uita în tavan şi îşi mişca pe furiş degetele, încercînd să-şi dezmorţească braţul drept. Nu că l-ar fi incomodat motivul amorţelii. Sha'uri stătea cu capul pe braţul lui, ghemuită lîngă el, cu faţa cu trăsături fine îngropată în pieptul lui.

Daniel parcursese un traseu neobişnuit ca să ajungă aici. Colegii săi egiptologi îl luaseră drept un excentric cînd pretinsese că brusca înflorire a civilizaţiei de pe Nil se datora, mai mult ca sigur, unei culturi anterioare.

Dar descoperise un vestigiu al acestei vechi civilizaţii într-un proiect guvernamental secret. Îi dăduse numele de StarGate, Poarta Stelară, de la hieroglifele încrustate pe acest monument de piatră.

Apoi fusese pus la treabă: să descifreze semnele criptice de pe Poarta Stelară, semne care se dovediseră a reprezenta constelaţii stelare. Soluţia lui le permisese savanţilor guvernamentali să deschidă Poarta. Şi, însoţind o echipă de infanterişti marini aflată într-o misiune de recunoaştere, Daniel fusese zvîrlit pe această planetă, unde descoperise Nagada, pe Sha'uri şi o răzbunătoare creatură semiumană care stăpînea planeta Abydos şi alte lumi, Ra, zeul soarelui. Daniel contribuise la izbucnirea răzvrătirii în rîndul supuşilor, în timp ce infanteriştii marini şi cîţiva tineri răsculaţi luptaseră împotriva trupelor lui Ra. Daniel şi Sha'uri fuseseră grav răniţi, dar se vindecaseră datorită înaltei tehnologii a lui Ra: un ciudat sarcofag de cristale de cuarţ.

Ra le explicase că tehnologia lui constituise baza fostei civilizații egiptene, dar că sclavii lui pământeni se revoltaseră, îngropînd Poarta Stelară. Milenii mai tîrziu, urma să-i pedepsească pe oameni prin poarta redeschisă, urma să trimită o bombă atomică în Colorado, amplificîndu-i puterile cu misteriosul său cristal de cuarț.

Revolta și eforturile trupelor speciale îi zădărniciseră planurile. În final, explozia nucleară îl distrusese pe Ra însuși.

Daniel se hotărîse să rămînă pe Abydos. Populația locală fusese nu numai exploatată fără rușine, dar și ținută în bezna neștiinței, analfabetă, neavînd idee de propriul trecut. Daniel le putea da lecții, învățînd în același timp originile culturii egiptene. În afară de asta, trăia o aventură cum se întîlnește numai în filme. Mai mult, se căsătorise cu fata șefului orașului.

Daniel cercetă tavanul crăpat, din cărămidă nearsă. Multe lucruri trebuiau reparate aici. Începuse prin a-i școli pe băștinași. În ultimele luni predase hieroglifele unui grup de frunte – Sha'uri, cîțiva dintre Bătrînii orașului și o serie de locuitori interesați. Această primă generație preda acum noțiunile elementare, în timp ce Daniel dădea lecții pentru avansați. Astăzi își ținuse cursul în arhivele secrete ale Nagadei. Generații întregi de scribi acoperiseră pereții unei camere ascunse cu istoria infamiei lui Ra, deși zeul-soare le interzisese scrierea. Una dintre primele acțiuni ale lui Daniel fusese să copieze aceste hieroglife.

Își aminti de traducerea ezitantă pe care Sha'uri o dăduse unui fragment: „Cînd cei de pe Ombos s-au revoltat, Hathor a reușit să-i nimicească dîndu-se drept Ochiul lui Ra. Înecă lumea aceea în

sînge pînă cînd, rănită, intră în cupola lui Ra să doarmă veşnic."

Asta îi aminti lui Daniel de un mit egiptean. Pentru a sorti eşecului revolta omenească, Ra a trimis-o pe Hathor cea cu cap de pisică, zeiţă a patimii şi a răzbunării neiertătoare, să-i ucidă pe conspiratori. Dar ea şi-a dezvoltat un adevărat gust pentru sînge, plănuind să distrugă întreaga umanitate. Zeii, îngrijoraţi să nu-şi piardă adoratorii, au creat un lac de bere amestecată cu licoare de fructe de pădure. Zeiţa însetată de sînge l-a băut pe tot şi a căzut într-un somn de beţiv. Cînd s-a trezit, avea din nou inima uşoară şi era preocupată de puterea ei de seducţie.

Acum avem istoria de dincolo de mit, cugetă Daniel. Datorită hieroglifelor. Dar o voce interioară îl cicălea: „Poate că ar trebui să-i înveţi pe oamenii ăştia mai întîi engleza."

Nagada depindea de agricultură şi de producţia meşteşugărească – o economie care le asigura mijloacele de trai – dar majoritatea fuseseră mineri. Oraşul se găsea lîngă un depozit de acel cristal de cuarţ folosit atît de mult în tehnologia lui Ra. Se făcuse un export major de minereu, chiar dacă oamenii nu primiseră nimic înapoi.

Ar putea deveni un export profitabil, acum, cînd savanţii de pe Pămînt văzuseră nişte mostre aduse de O'Neil prin Poarta Stelară. Daniel încercase să-i prevină pe tatăl lui Sha'uri, Kasuf şi pe alţi Bătrîni ai oraşului de etica afacerilor terestre. Dar era greu de explicat chiar şi ce era o corporaţie. Pentru Kasuf şi ceilalţi, vizitatorii sosiţi prin Poarta Stelară erau prieteni, poate chiar eroi.

Daniel nu putea decît să spere că lucrurile vor rămîne aşa. Sha'uri se întoarse şi suspină. Deschise

ochii cu un zîmbet somnoros. „Dan-yer", şopti ea, rostindu-i numele în limba ei maternă.

Întorcîndu-i zîmbetul, Daniel se hotărî să-şi lase grijile deoparte.

Holurile de marmură ale micii luni a planetei Tuat nu erau făcute pentru voci puternice. Mai ales această sală cu cupola sa piramidală de cristal, care se înălţa sus; cu mult deasupra capului. Nu era pentru prima dată cînd Thoth se întreba de ce Ra construise în vîrful acestei structuri speciale un dom de observare. Afară erau numai stînci fără viaţă, stele fără lumină şi, atîrnînd de cerul întunecat, masa albastră-cenuşie a lumii în jurul căreia se învîrtea acest satelit. Chiar şi după zece milenii, planeta mai trebuia să se refacă după catastrofa ecologică. Potrivit unor înregistrări secrete, aici îi găsise Ra pe primii săi servitori, primele mîini care construiseră Porţile Stelare, coifurile exoscheletale şi armele care îi dăduseră lui Ra puterile unui zeu.

Înregistrările făceau aluzie la o afacere încheiată de Ra, prin care urma să-i transporte pe locuitorii de pe planeta devastată pe o alta. Această lume se dovedise a fi totuşi Ombos, planeta sîngelui.

Thoth ridică privirea, cercetînd planeta de deasupra. Oricine fuseseră servitorii aceia, era clar că se pricepeau la construcţii. Chiar de la distanţă se puteau vedea liniile simetrice ale locuinţelor lor ruinate.

„Priveşte-mă, devora-te-ar Ammit!" bubui vocea lui Sebek şi ecoul ei răsună în spaţiul închis. Thoth oftă şi-şi întoarse privirea către omul care se plimba de colo-colo pe coridorul mărginit de coloane. Nu ştia de ce Sebek se tot uita prin jur. El alesese locul acesta pentru întîlnirea lor clandestină. Thoth nu menţionase însă că mai erau alţi trei zei, tot atît de

neînsemnați, care rîvneau postul lui Ra și care optaseră pentru același loc de întîlnire.

Era greu de crezut că el și Sebek făcuseră parte, cu mult timp în urmă, din aceeași mulțime de copii – toți frumoși, băieți și fete – trimiși tribut lui Ra. Crescuseră total diferit. Thoth ajunsese să conducă birocrația lui Ra, devenind contabilul zeilor. Semăna fizic cu masca pe care o purta și care îl făcea, de fapt, să fie un zeu. Thoth era zeul cu cap de ibis – iar ibisul era o pasăre ce semăna cu barza. Cu brațele și picioarele lungi și cu un început de burtă, Thoth nu era o apariție impresionantă în kiltul său de in.

Sebek era, pe de altă parte, zeul crocodil, renumit pentru cruzimea sa, unul dintre vice-regii lui Ra, un supraveghetor al supraveghetorilor. Avea corpul solid și musculos al unui războinic. Și dacă nu avea grația dispărutului Anubis, cel dintîi dintre luptătorii lui Ra, avea cu siguranță mai multă forță decît îi trebuia.

În momentul de față părea că-și folosește acea putere pentru a se abține să-i rupă mîinile și picioarele lui Thoth.

Thoth nu-l slăbea din ochi pe războinicul agitat care se plimba încoace și-ncolo. Era sigur că Sebek nu avea să se coboare la folosirea unor expediente violente – cel puțin, nu încă. Dar Thoth învățase să-și supravegheze adversarii, chiar și pe aceia care-l lingușeau pentru a-i obține sprijinul.

Căci despre asta era vorba în toate discuțiile acestea secrete – de partea cui o să rămînă mașinăria administrației?

„Cîțiva dintre oamenii lui Khnum au murit într-o luptă aprinsă cu niște gărzi Horus care-l slujeau pe Apis", spuse Sebek. „Berbecul și Taurul s-au încleștat puternic în ultima vreme."

Îi aruncă lui Thoth o privire rece și pătrunzătoare. „Nu că vreau să-ți spun *ție* ceva. Scribii tăi sînt niște spioni excelenți. Am văzut-o destul de des pe Wefen. Ra părea să-mi afle secretele imediat ce le aflam eu însumi."

Sebek se opri din mișcarea sa de du-te-vino și veni în fața lui Thoth: „Dar", spuse el coborînd vocea, „un astfel de sistem poate funcționa numai dacă are un conducător puternic. Sînt convins că știi multe lucruri. Dar cui poți să i le spui acum?"

Thoth tăcu. Într-adevăr, scribii îi furnizaseră lui Ra multe informații utile. Dar acum Ra nu mai era, dispăruse de cîteva luni, în urma a ceea ce ar fi trebuit să fie o scurtă călătorie și o vizită în lumea înapoiată de pe Abydos.

Zei războinici din întreg imperiul lui Ra veniseră prin Poarta Stelară pe planeta Tuat și zburaseră către luna Tuat, căci Ra nu permisese accesul prin Poartă spre sanctuarul său personal.

Dar pe micul satelit unde Thoth se bucurase odată de poziția de secund al lui Ra, – ca administrator șef – războinicii și viceregii rivalizau acum, iar servitorii lor testau agresivitatea și hotărîrea celorlalte tabere. Fiind toți jefuitori, fuseseră ținuți în șah de Ra atunci cînd îi alesese din mulțime. Dar acum era din ce în ce mai evident că Ra dispăruse. Războinicii erau preocupați, normal, de calcule în privința succesiunii. Pentru cei mai înțelepți – ca Sebek și alți cîțiva – aceste socoteli mergeau dincolo de numărul de corpuri disponibile și de cantitatea de lănci-fulger pe care acestea le-ar putea folosi.

„Ai putea avea un stăpîn mai rău ca mine", continuă Sebek. „Cînd eram copii am mîncat la aceeași masă – L-am slujit împreună."

În timpul acestei discuții, Thoth își dădu seama că Sebek nu pomenise niciodată numele lui Ra.

Vocea războinicului se transformă în şoaptă. „Îmi amintesc ce înspăimîntat erai de fiecare dată cînd Îl nemulţumeai – ce teamă îţi era de pedeapsa pe care ar fi împărţit-o." Sebek îl străpunse pe vechiul său camarad cu o privire de gheaţă. „Gîndeşte-te la ce pedeapsă sînt eu în stare să-ţi dau. Şi dacă nu mă vei sluji de dragul vechii afecţiuni, atunci teme-te de mine!"

Se întoarse şi-l lăsă pe Thoth singur în sală. Ridicîndu-şi din nou ochii, Thoth cercetă stelele fără viaţă. Era tipic pentru Sebek să-ţi facă oferta cea mai directă, şi să ţi-o expună ca pe o ameninţare. Desigur, erau candidaţi şi mai răi care rîvneau puterea. Sebek putea mobiliza forţe suficiente pentru a prelua conducerea. Dar, chiar dacă l-ar avea pe Thoth în spate, putea Sebek, putea vreunul dintre aşa-zişii succesori, să păstreze puterea în faţa altor adversari? Sau lupta dintre războinici ar distruge trofeul? Ar sfărîma toate maşinăriile mecanice şi umane de neînlocuit, care asigurau funcţionarea imperiului?

Ca să nu mai menţionăm că susţinerea adversarului perdant ar fi dus la moartea lui Thoth. Dacă Anubis ar fi printre ei, un luptător de o ferocitate atît de des dovedită, în faţa căruia mulţimea s-ar supune...

Dar Anubis plecase cu Ra. Nici un alt războinic de talia lui nu mai străbătuse holurile de pe Tuat. Asta numai dacă Thoth n-ar risca o acţiune mult mai periculoasă. Trebuia să se hotărască repede, înainte ca simplele încăierări să devină lupte decisive, cu arme energetice. O perspectivă nesigură, cu un vid apăsător dincolo de zidurile domului plăcerii lui Ra. Mai rău, n-ar avea deloc spaţiu de manevră, nici o şansă să cîştige timp în faţa lui

Sebek și a celor care doreau sprijinul lui, al lui Thoth.

Thoth activă coiful și imaginea ibisului îi acoperi fața. Corpul său stîngaci se mișcă ușor, animat de un nou țel. Se îndreptă către nivelele inferioare ale piramidei, loc al aparaturilor și uneori al cîte unui mecanic. Planurile construcției existau și trebuiau înregistrate, îndosariate și apoi înmînate scribilor.

Datorită planurilor, Thoth descoperise ieșirea și grație înregistrărilor aflase ce echipamente erau necesare muncitorilor pentru lucrările de întreținere de afară. Costumul pentru exterior venea bine peste kilt, dar îl strîngea rău la piept și la extremități, dîndu-i o senzație ciudată pe partea neacoperită a corpului. Echipamentul era conectat la coif, astfel încît putea respira.

Trecu prin deschidere și porni peste stîncile golașe. La cîțiva metri de piramidă, cîmpul gravitațional artificial dispăru. Totul era în regulă. Săltînd cu pași extraordinar de mari, Thoth se îndreptă către orizontul nefiresc de apropiat. Destinația lui era destul de departe de complexul piramidal care găzduia palatul lui Ra. Era chiar dincolo de priveliștea oferită de cea mai înaltă cupolă de cristal – locul unde tocmai îl întîlnise pe Sebek.

Thoth gîfîia escaladînd peretele micului crater. Deși gravitația nu mai era atît de mare, depunea un efort neobișnuit. Cel puțin de data asta nu avea nimic de cărat.

Fundul craterului era din piatră negricioasă și dacă Thoth n-ar fi știut din arhivele secrete exact unde să se uite, și-ar fi luat destinația drept o umbră sau o stîncă formată la întîmplare. Chiar privite din apropiere, contururile erau destul de

neregulate – crăpate de 8 500 de ani de impact cu micrometeoriți – ca să fie luate drept naturale.

Trebuia să te uiți în jos în gaura întunecată din pămînt ca să observi intrarea către *mastaba* sau mormîntul subteran.

Thoth deschise sistemul de control de la intrare și se strecură înăuntru. Un morman de aparatură, adusă de el piesă cu piesă, se afla chiar în față. Alese o lanternă mică și apoi se întoarse să închidă ușa mormîntului. O aprinse numai cînd fu sigur că nu-l vedea nimeni la suprafață. Interiorului *mastabei* i se acordase mult mai puțină atenție decît intrării atît de iscusit tăinuite. Încăperea fusese aparent transformată de cîmpurile de energie. Pereții erau strîmbi și grosolani, piatra negricioasă se sfărîmase pe alocuri și se transformase în zgură. Într-un colț, zăceau rămășițele carbonizate ale muncitorilor care făcuseră excavația.

Formele lor torsionate contrastau izbitor cu sarcofagul de pe fundul denivelat al craterului. Superb sculptat în materialul de cuarț rezervat celor mai uluitoare minuni tehnologice ale lui Ra, sicriul de piatră ocupa destul spațiu în încăperea nefinisată. Cînd Thoth își fixă lanterna pe el, păru că propagă o discre[illegible]umină aurie. Un disc solar decora capul catafalcului care era de două ori mai lung decît înălțimea unui om. Niște hieroglife fuseseră încrustate pe capacul de piatră ce ajungea pînă la talie – un imn pentru viața veșnică.

Thoth se întoarse către celelalte materiale pe care le as[illegible]ăsese în mormînt. Deschise tuburile de aer com[illegible]mat, aducînd în această încăpere, pentru prima dată după milenii, oxigenul necesar vieții. Își desfăcu în sfîrșit masca de ibis și respiră adînc.

Apoi se îndreptă către sarcofag și apăsă ușor pe cîteva dintre hieroglife, după o anumită formulă.

Pereții de cristal ai sarcofagului se mișcară de parcă erau vii. Un capac de piatră aparent solid se diviză în trei bucăți. Discul solar se înălță, o altă porțiune a capacului de piatră se mișcă o dată cu el, apoi se deschise alunecînd către exterior în două secțiuni, dînd aripi discului.

O lumină argintie inundă camera, venind din sicriul de piatră. Thoth înaintă, cu fața încordată de emoție. În interior, capul sarcofagului avea forma unei măști faraonice, formînd un fel de aureolă pentru fața frumoasă a femeii care era întinsă înăuntru. Avea un ten măsliniu, închis, dar nu înnegrit de soare. Trăsăturile ei acviline erau perfecte. Cu ochii închiși, părea o statuie impecabil dăltuită.

Thoth remarcă apoi că sînii delicați tresăreau ușor sub colierul pectoral.

Deschise ochii.

Hathor trăia.

CAPITOLUL 2
EVALUARE DE INFORMAȚII

Nu se putea spune că abia simțise o durere, ci, din contră, că durerea fusese ultima amintire conștientă a lui Hathor. Lupta pentru Ombos nu mai era o incertitudine. Hathor întorsese situația de pe planeta răzvrătită în favoarea ei, treptat, fără milă, pînă cînd rebelii trebuiseră să facă față nu înfrîngerii, ci exterminării. Chiar și propriile ei trupe se temeau de ea ca de o zeiță care înecase o planetă în sînge.

Hathor condusese operațiunile împotriva unuia dintre puținele centre de rebeliune care mai opuneau încă rezistență, ce se afla ascuns într-un lanț muntos impenetrabil. *Udajeeturile*, planoare monoloc, zburaseră în repetate misiuni, tunurile lor laterale trăgînd neîncetat pentru curățarea terenului de aterizare, încît acesta se transformase literalmente în pămînt pîrjolit. Dar abia pusese piciorul pe pămînt, cînd unul dintre acei draci cu părul roșu țîșnise dintr-o gaură făcută în pămînt. Amărîtul de el nu avea nici măcar o armă energetică. Se pare că rebelii aflaseră că gărzile Horus puteau detecta astfel de arme.

Dar, exact cînd Hathor se pregătea să țintească cu lancea-fulger spre el, rebelul azvîrlise un fel de unealtă de metal. O durere incandescentă îi învăluise stomacul. Nu era o simplă rană deschisă. Mai

întîi nervii păruseră înmuiați în acid, apoi, înspăimîntător, paralizaseră.

„Otravă —" bolborosise ea către una dintre gărzile Horus care tocmai îl nimicise pe asasinul neînarmat. Apoi intervenise paralizia și, o dată cu ea, o durere arzătoare, ca de cauterizare. Cînd se înapoiase la Poarta Stelară, fiecare mișcare îi era gravată cu un enorm chin. Simțise mirosul de descompunere a propriului stomac chiar în timpul scurtului zbor în *udajeet*. Nu știa ce substanță conținuse metalul ăla nenorocit, dar simțea cum carnea i se transforma într-o masă necrozată.

Hathor își făgăduise ei înseși că, dacă avea să scape cu viață, avea să descopere sursa acestei otrăvi. O nouă armă pentru arsenalul ei...

Cînd, în cele din urmă, ajunsese pe Tuat, chiar și carnea de pe față era neagră și despicată. Ra însuși venise s-o întîmpine și inima lui Hathor se strînsese de durere cînd observase reacția lui.

Nu mai exista decît o speranță pentru a supraviețui. Și anume să fie așezată în sarcofagul magic al lui Ra. Unii dintre supușii lui, cei de neînlocuit, care sufereau de diverse boli, fuseseră așezați în sicriul acela de cristal. Se vindecaseră toți.

Astfel, Hathor deschise ochii, plină de speranță, recăpătîndu-și încet, încet cunoștința. O să redevină frumoasă și puternică. Și, desigur, Ra o să vină s-o salute. În cel mai rău caz, proprii ei servitori or să-i stea la dispoziție. În locul sălii tronului lui Ra, se trezi într-o cămăruță sărăcăcioasă, ce semăna mai mult cu o peșteră – sau o temniță. Și habar n-avea cine era bărbatul acela care o privea aplecat deasupra ei.

Mușchii lui Hathor protestară cînd se forță să se ridice către omul care se uita pierdut la ea. Ceea ce ar fi trebuit să fie o mișcare lejeră, a. i. p. rceptibilă,

dură ceva mai mult decît o secundă – suficient timp pentru ca bărbatul să se retragă cu cîțiva pași, înainte ca ea să iasă din sicriul de piatră și să-l înșface de gît.

Cîteva salturi, și-l izbi pe intrus de zidul nefinisat. Fața i se coloră într-o nuanță pestriță, înainte ca ea să-și slăbească strînsoarea. Ridicînd o mînă pentru a aplica lovituri în caz de nevoie, Hathor îi activă masca. Se aștepta să descopere vreo gardă Horus renegată, care practica puțin voyeurism. În loc de asta îl văzu pe... Thoth.

„Nu se poate", bîgui ea apăsînd din nou butonul, pentru a-i scoate masca. „Thoth este în vîrstă, dar nu atît de bătrîn încît să moară înainte ca eu să... —" Camera păru că se învîrte amenințător în jurul ei. „Unde mă aflu?"

Thoth trase aer în piept prin gîtul plin de vînătăi. „Pe Tuat." Reuși să aibă cel puțin o voce blîndă. „Într-o mastaba, la cîteva mile de palatul lui Ra."

„Un mormînt!" Hathor gesticulă fără nici un cuvînt, arătînd că trupul îi era întreg.

„Ai dormit, o, Prea Mărito." Thoth se strădui să găsească cuvintele potrivite. „Arhivele pe care le-am studiat indicau că e posibil să fi avut cam prea mult succes în misiunea ta."

„I-am zdrobit pe rebeli așa cum mi s-a ordonat", răspunse Hathor strîngînd din buze. „Și astfel am provocat o serie de neplăceri, chiar și lui Ra. Așa că m-a îngropat pentru a mă recupera în cazul unui dezastru și mai teribil. Asta se petrece?" Ochii lui Hathor se micșorară. „Ori... ai pomenit de niște arhive pe care *tu* le-ai studiat. Dacă te-ai gîndit să mă trezești ca să mă folosești împotriva lui Ra..." Își țuguie din nou buzele. „Ai făcut o mare gafă, conspiratorule."

Întreaga ei carieră, desfăşurată printre războinicii care-l înconjurau pe regele soare, se bazase pe o strategie veche, chiar şi pentru vremea ei – seducţie şi dinastie. Nici chiar soţul ei, inginer al zeilor, nu îndrăznise s-o condamne pentru „prietenia" ei cu Ra. Şi ştia, *ştia* că trupul veşnic tînăr al stăpînului ei răspundea la vicleşugurile sale. Dar sufletul străin ce anima corpul acela îi opusese rezistenţă. Da, *ka*-ul străin al lui Ra era cu siguranţă răspunzător pentru înlăturarea ei.

Chiar şi aşa, ar fi necugetat din partea acestui intrigant să se aştepte ca ea să alimenteze un vechi conflict. Ce fusese făcut o dată putea să fie repetat. Acum revenise la viaţă. Şi cel mai sigur mijloc de a cîştiga favorurile lui Ra era să-i aducă capul trădătorului.

Probabil că gîndurile i se citeau pe faţă, căci Thoth se lipi de zid, ridicînd repede mîinile. „Te-am adus la viaţă pentru că se pare că Ra nu mai este."

Acum fu rîndul lui Hathor să se retragă clătinîndu-se. Timp de o secundă, nu scoase o vorbă. „Cum —" Îşi înghiţi cuvintele pe care voia să le spună: „Cum e posibil aşa ceva?"

Reveni însă repede la chestiuni practice: „De cît timp sînt închisă aici?"

Cînd Thoth îi dădu răspunsul, ochii i se măriră de uluire. Opt mii de ani erau mai mult decît suficienţi pentru ca faptele să-i fie învăluite în legendă. Întrebarea care urmă fu pur politică. „Cine poartă acum capul de pisică?"

Thoth păru surprins. „N-a mai existat o altă Hathor."

O sinistră satisfacţie o cuprinse pe Hathor la această veste. Deci o consideraseră de neînlocuit. Dar asta punea o serie de probleme. Cu un succesor şi-ar fi putut revendica poziţia – şi doar cu o crimă

şi-ar fi redobîndit nu numai poziţia de dinainte, dar ar fi cîştigat de partea ei o grămadă de servitori şi de războinici. Faptul că nu avea nici un succesor îi închidea o astfel de perspectivă.

Se uită la acest Thoth care traversase atîtea generaţii de la Epoca Dintîi. De ce o credea el capabilă? Pe vremea ei Thoth fusese un scrib şi un intrigant – arma sa era mai degrabă condeiul decît sabia. Se îndoia că acest Thoth cu corpul fragil ar putea să-i organizeze o revenire în forţă – puterea fizică nu era atuul servitorilor lui. Conta doar pe ea singură ca să înfrunte întreaga castă de războinici?

Se întoarse şi dădu glas gîndurilor sale. „La ce te aştepţi de la mine?"

„Ra se pare că a dispărut. Cineva trebuie să pună ordine în „casa" lui."

A, se gîndi Hathor, *pericolele legendei. El se aşteaptă să-i învingă singură şi fără ajutor pe aceşti aşa-zişi succesori.*

Totuşi, simţi că se ambiţionează din ce în ce mai tare. Se gîndise să înfiinţeze Casa lui Ra urmînd calea dragostei. Ar fi aşa de diferit dacă ar crea Casa lui Hathor urmînd calea războiului?

„Avem multe de vorbit." Pufni din nas şi se încruntă. „Şi aerul e închis aici."

Thoth îi arătă mormanul de aparatură de la intrarea în mastaba. „Am adus aici un costum ca să poţi traversa zona lipsită de oxigen. Şi am aranjat apartamentele —" spuse el smerit. „Umile apartamente pentru cineva de talia ta. Dar sînt sigure şi se găsesc în zona mai puţin circulată a vechiului palat."

Hathor dădu afirmativ din cap. După mai mult de opt milenii într-un sicriu de piatră, exigenţele ei fizice erau destul de modeste. Şi cu siguranţă că ar fi mai bine să păstreze elementul surpriză.

„Vorbește-mi despre conducători", spuse ea. „Ce facțiuni rivalizează pentru tronul lui Ra? Care dintre viceregi are cea mai mare putere personală? Cei mai mulți susținători? Mai există un Anubis? Sau l-a urmat pe Ra în neant?"

Thoth își începu relatarea în timp ce îi prezenta echipamentul atmosferic. Hathor purtase astfel de costume înainte. Le cunoștea limitele. Și, desigur, în imperiul nemuritor al lui Ra, tehnologia nu se schimbase.

Era gata de plecare cînd Thoth făcu o listă a celor cîțiva candidați favoriți pentru puterea supremă. Pe Hathor o interesau mai mult detalii despre tovarășul lui din copilărie, Sebek. Niciodată nu-i fusese pe plac zeul crocodil al timpului ei. Și Sebek avea nu numai o reputație de luptător înrăit, dar și un anturaj puternic și bine antrenat.

În ochii lui Hathor, asta făcu din el cea dintîi țintă.

„Destul", spuse ea în cele din urmă. „Hai să plecăm de-aici." Își activă masca și, pentru prima dată după opt mii de ani, fața Pisicii se arătă din nou.

Era bine, cugetă Hathor. Cu corpul său mlădios, torcînd liniștit, pisica era considerată de mulți doar o creatură a plăcerii senzuale. Și chiar așa fusese în cariera ei. Toți cei care n-o apreciaseră descoperiseră, prea tîrziu, că această pisică avea multe în comun cu ruda ei apropiată, leul.

Poate că așa avea să fie și pentru Sebek și pentru ceilalți pretinși zei care voiau să-i ia locul lui Ra.

Pe de altă parte era posibil ca toți să fie precum acest Thoth care credea în legende ce-i creau o reputație impresionantă. Asta putea fi la fel de bine un lucru util. Putea oferi exemplul unui favorit –

acest Sebek, poate – şi să-i terorizeze pe ceilalţi ca să i se supună.

Să omoare unul şi să înspăimînte o mie. Învăţase ecuaţia asta pe Ombos, extirpîndu-i pe rebeli. Acum avea să probeze aceeaşi ecuaţie pe Tuat. Totuşi, îşi dădu seama că fusese instituită acolo de nimeni altul decît Ra însuşi.

Chiar de la începutul Epocii Dintîi pe Pămînt, Ra se impusese prin teroare. În felul acesta supusese populaţia voinţei lui. Şi, dacă e să spunem adevărul, teroarea făcuse parte din politica de momeli şi ameninţări pe care o aplicase Ra ca să-i conducă pe zei.

Le promisese putere şi, desigur, o viaţă mult mai lungă decît a multor muritori de rînd. Dar dacă cineva nu se conforma aşteptărilor zeului soare, sau dacă-l nemulţumea pe Ra, era pedepsit cu moartea. Şi Ra putea oferi moartea sub atîtea forme neplăcute, spre exemplu o întîlnire cu nestemata lui care putea transforma oasele în apă.

Fie că le plăcea, fie că nu, Ra îi supusese pe zeii care-l serveau cu ajutorul fricii.

Hathor zîmbi. Putea şi ea să facă asta.

* * *

Pe Pămînt, un avion de transport militar decolă de la Washington. Interiorul său nu era chiar spartan – la urma urmelor, la bord se afla un ofiţer superior. Dar generalul West era îndeajuns de deştept încît să zboare numai cu avioane care făceau parte din programul obişnuit – şi nu ca pasager unic.

Alţi ofiţeri de acelaşi rang nu catadicsiseră să înveţe această lecţie simplă şi reuşiseră să-şi distrugă carierele. Un coleg de-al lui West, căruia i

se încredințase o operațiune europeană, zburase odată de la Roma către Statele Unite într-un imens Starlifter, care nu era trecut în program, numai cu asistenta sa la bord. După ce numele îi fusese terfelit de ziarele din țară, zburase rapid din post, și fusese trimis în Antartica să numere pinguini.

Dar, chiar dacă zbura conform regulilor, generalului i se pusese la dispoziție o încăpere spațioasă în timp ce avionul atingea altitudinea maximă. Ceea ce era foarte bine – geanta sa diplomat era plină cu o serie de rapoarte ce așteptau să fie citite și trebuia să ia o hotărîre în legătură cu ele înainte ca avionul să aterizeze.

Cînd se uită pe primele documente catalogate STRICT SECRET, fața ușor fălcoasă a lui West deveni precum chipul impasibil al unui înveterat jucător de poker.

Era o evaluare tehnologică făcută de cele mai luminate minți ale Pentagonului, care încercaseră să demonteze una dintre acele lănci-fulger și apoi s-o refacă. Desigur, ei erau preocupați să-și acopere spatele, dar, rațional vorbind, erau optimiști. Deși nu promiteau producția în serie a armelor în două săptămîni, erau totuși de părere că tehnologia era accesibilă.

West se încruntă. Singura problemă era că lăncile, ca toată înalta tehnologie a extratereștilor pe care Jack O'Neil și supraviețuitorii echipei de recunoaștere o aduseseră pe Pămînt, depindeau de acele cristale de cuarț. Și singura sursă de cristal pe Pămînt era Poarta Stelară. O idee îi trecu prin cap lui West: cîte explozoare s-ar putea face dacă s-ar sfărîma acel transmițător de materie, sau ce era, în bucăți mici...

Asta ar rezolva două probleme – armele ar înclina permanent balanța puterii în favoarea

Statelor Unite aici, pe Pământ, în timp ce dezasamblarea Porții Stelare ar închide o ușă extrem de periculoasă către un univers ostil.

Continuă să citească, trecînd la raporturile post-acțiune ale supraviețuitorilor. Arme energetice, transmiterea materiei, o navă spațială. Acestea erau doar o parte din atracțiile tehnologice pe care echipa de recunoaștere le descoperise de cealaltă parte a Porții Stelare.

Pe de altă parte... West se înfioră cînd se întoarse la raportul secret al colonelului Jack O'Neil. Poarta Stelară aproape că fusese folosită ca un sistem de propulsie a unei bombe atomice amplificate, care ar fi provocat o explozie îndeajuns e mare ca să pună capăt civilizației pe această planetă. Meritau eventualele avantaje un risc atît de mare?

Desigur, O'Neil reușise să folosească transmițătorul de materie pentru amplasarea bombei pe navă, aruncînd-o în aer și punînd capăt carierei extraterestului care se autointitulase zeu.

Dar, de cînd cei trei pușcași marini supraviețuitori se întorseseră pe Pământ, nimeni nu mai trecuse prin Poarta Stelară. West nu numai că fortificase silozul de proiectile care adăpostea Poarta, dar îi plasase acolo, pentru a asigura paza zi și noapte, pe cei mai buni soldați ai Corpului de Infanterie Marină. Nimic nu putea ieși sau intra prin chestia aia extraterestră fără acordul său. Era deja destul de greu să se ocupe de factorii de amenințare de pe Pământ și nu dorea să includă o întreagă nouă lume în calculele sale de risc.

Totuși...

Conform raportului lui O'Neil, printre resursele planetei Abydos se afla și un depozit care conținea acel magic cristal de cuarț al lui Ra. Oricît ar fi vrut

West să refuze invitația spre univers, trebuia totuși să ia în considerare implicațiile strategice.

În urma unei aprovizionări rapide cu cuarț, baza tehnică a Pământului, în special a Statelor Unite, ar putea avansa considerabil. Mai mult chiar, Statele Unite ar avea un control absolut asupra acestei noi tehnologii. Japonezii n-ar mai putea să-și bage nasul și să uzurpe producția, pentru că materia primă care ar sta la baza minunilor tehnologice ar fi disponibilă numai în America. Ar proveni dintr-o mină dintr-un munte american. Și ce dacă ar trebui să traverseze un milion de ani lumină ca să ajungă acolo?

Potrivit raportului lui O'Neil, localnicii de pe Abydos își desfășurau operațiile miniere într-un mod ineficient, de fapt, absolut primitiv. Se pare că asta se datora tiraniei zeului care îi redusese la tăcere. Toate bune și frumoase, dar situația trebuia să se schimbe. Dacă această excelentă nouă tehnologie ar intra în producție, fabricile ar cere transporturi regulate – în masă. Acesta ar fi singurul motiv economic pentru a ține deschisă această poartă către necunoscut.

Niște acțiuni miniere la scară mare ar cere aparatură și, desigur, oameni care s-o folosească. Și acești operatori ar trebui să fie oameni pe care generalul West să-i poată controla. Se gîndise la început la Corpul de ingineri ai armatei. Aveau neîndoielnic cunoștințele necesare și reprezentau forțele militare, ce Dumnezeu!

Avea, totuși, niște rețineri. Exigența numărul unu era confidențialitatea. Putea el fi sigur că acești soldați în termen care conduceau buldozere n-ar povesti, ajunși acasă, despre slujba lor pe o altă planetă?

West își dori încă o dată ca O'Neil să fi aruncat în aer Poarta Stelară de pe Abydos, eliminînd această problemă înainte ca ea să ajungă în mîinile generalului. Dacă n-ar fi știut nimeni că treaba asta există...

Dar tehnologia și cristalul existau cu-adevărat și, în cultura avidă de cunoaștere a Pentagonului, decizia în această chestiune depindea numai de West. Nu fugind de răspundere ajunsese el în poziția aceasta. Avea reputația de a face alegerea corectă în situații dificile.

Înclina deci către opțiunea minieră – cu un considerabil personal de securitate, în caz că ar coborî din cer vreo surpriză neplăcută. Dar nu soldații erau cei care aveau să se ocupe de acest lucru. Ci oamenii Consorțiului Minier Unit. CMU îndeplinise multe misiuni guvernamentale, printre care o serie de operațiuni delicate peste ocean, în strînsă legătură cu reprezentanții serviciilor de informații.

West își făcuse datoria, asigurîndu-se că CMU avea nu numai resursele, dar și oamenii potriviți – oameni care știau să-și țină gura. Mai mult chiar, compania era obișnuită cu munca în Lumea a treia, lucru destul de important în colaborarea cu primitivii de pe Abydos. Și CMU se descurca destul de bine în obținerea unor producții mari, oricare ar fi fost minereul extras, în ciuda unor plîngeri neînsemnate ale localnicilor sau a unor enervante schimbări de guvern.

Generalul se uită rapid pe decupajele din ziare din dosarul CMU. Un conducător local înlăturat de la putere, o mișcare separatistă în zona celor mai bogate mine, un președinte recalcitrant înlocuit de o alianță militară mai indulgentă.

Da, CMU era cu siguranță o companie care putea face față situației. Cît despre civili, vor face

exact ce li se va cere. Dispunea de numele și de numerele necesare pentru a demara acțiunea. Fără îndoială că CMU va dori să trimită niște prospectori, oameni competenți care să întocmească niște studii de fezabilitate. Totul în cel mai mare secret, sub pretextul securității naționale, desigur.

Ei bine, avea exact omul care să-i supravegheze. Un tip cu experiență în ce privește cealaltă parte a Porții Stelare. Un om al armatei, care știa să-și îndeplinească ordinele și să tacă.

Colonelul Jack O'Neil.

West zîmbi. Poate că într-o bună zi O'Neil o să-i mulțumească generalului pentru că l-a pus în contact cu cine trebuie. Desigur, West aștepta mulțumiri... din partea CMU. Nu imediat, bineînțeles.

Dar o persoană care deschide unei companii calea spre un profit frumușel – o poziție de monopol pe niște resurse rare, cu valoroase posibilități de exploatare. Ei bine, o astfel de persoană merită o recompensă. Ocazii profitabile de a oferi consultanță, poate un post în consiliul director.

West se lăsă pe spate în fotoliu. La urma urmelor, cei din armată se așteaptă ca el să se retragă într-o bună zi. Complexul industrial militar nu mai era exact ceea ce fusese înainte.

Chiar și un general trebuia să se gîndească la viitorul lui.

CAPITOLUL 3
INFILTRAREA

Ferindu-şi ochii de soarele arzător din deşertul de pe Abydos, Skaara numără rapid vitele din cireada de *mastadgi* pe care el şi prietenii lui o supravegheau. Fratele lui Sha'uri trebuia să recunoască că, după scurta perioadă în care fusese un luptător pentru libertate, păstoritul i se părea acum mai plictisitor ca niciodată.

El şi prietenii lui deveniseră luptători în commando aproape din întîmplare, salvîndu-i pe vizitatorii de pe altă planetă de mînia lui Ra. Într-adevăr, Skaara învăţase cele mai multe secrete ale meseriei de soldat observîndu-l pe bărbatul pe care el îl numea Bereta Neagră – după bereta neagră pe care colonelul Jack O'Neil o purta. Era un adevărat războinic, în ciuda hainelor lui verzi, mohorîte. Avea un temperament iute, exacerbat de dificultăţile de limbă – singurul vizitator care vorbea limba locală era Daniel, soţul surorii lui.

Dar Skaara îl admirase pe O'Neil şi între ei se legase o anume prietenie. Fusese extrem de dezamăgit cînd idolul său dispăruse prin Poarta Stelară, întorcîndu-se în lumea lui necunoscută.

Nemulţumirea lui Skaara nu era alimentată nici măcar de dorinţa de acţiune. Învăţase repede că războiul nu înseamnă neapărat glorie – tovarăşii lui fuseseră răniţi, iar prietenul lui, Nabeh aproape că

fusese ucis. Totuşi, mult mai tare pătimiseră civilii inocenţi, măcelăriţi de udajeeturile zburătoare care bombardaseră oraşul Nagada.

Între zilele de muncă fizică şi nopţile în care trudea pentru a învăţa hieroglifele, avea o activitate mai mult decît suficientă pentru a-şi epuiza chiar şi energia tinerească. Totuşi, pînă şi orele de studiu îi cauzau frămîntări. Prin descifrarea picturilor murale din arhivele secrete ale Nagadei fuseseră scoase la iveală povestiri despre tirania lui Ra şi indicii interesante despre existenţa altor lumi conduse de falsul zeu. De pildă, ce se întîmplase pe Ombos după ce Hathor cea cu cap de pisică înecase planeta în sînge?

Nici chiar înţeleptul Daniel nu ştia.

Încetul cu încetul, pe măsură ce studiile avansau, în sufletul lui Skaara creştea dorinţa de a vedea aceste lumi aflate de cealaltă parte a Porţii Stelare, de a le spune oamenilor de acolo că Ra nu mai există, de a se alătura acestor fraţi interstelari şi de a lupta pentru libertate, aşa cum făcuseră locuitorii de pe Abydos.

Despre aceste aspiraţii proaspăt înmugurite nu discutase cu tatăl său, Bătrînul Kasuf, nici cu Sha'uri sau cu Daniel. Dar cînd le împărtăşi prietenilor săi păstori, camarazilor săi, veterani ai războiului împotriva lui Ra, răspunsul lor fu în unanimitate afirmativ. Deci, o nouă activitate se înscrise în programul său. În puţinul timp liber care le rămînea între păstorit şi orele de studiu, Skaara şi prietenii lui se îndeletniceau cu ale războiului.

Se antrenau în arta ascunderii, mişcîndu-se iute, ţîşnind sub un foc simulat. Experimentau diferite arme, se străduiau din greu să menţină în stare bună cele cîteva puşti şi pistoale pe care le lăsaseră vizitatorii de pe Pămînt. Skaara organizase o

operațiune de curățire minuțioasă a gunoaielor din zona în care își așezaseră tabăra vizitatorii. Ca o răsplată a efortului depus, găsiseră acolo cîteva cutii cu muniție.

În plus, zi și noapte, ca un exercițiu de război și disciplină, cîțiva membri ai trupei de păstori erau trimiși de Skaara să supravegheze piramida care adăpostea Poarta Stelară.

De aceea, cînd rafala unei puști automate răsună deodată dincolo de dune, Skaara nu păru foarte surprins. Un foc de armă era de obicei semnalul că soseau noi vizitatori. Dar Skaara era nemulțumit. Semnalul trebuia să fie un singur foc de armă. Urma să aibă el o discuție cu gărzile despre irosirea muniției.

Dar dacă... dacă vizitatorii nu veneau cu gînduri bune și oamenii lui se apărau?

Skaara avea în minte înspăimîntătoarea imagine a năvălirii gărzilor Horus prin bolta arcuită a piramidei. Visase să elibereze toate celelalte planete aflate sub tirania lui Ra. Și dacă unul dintre supușii lui Ra venise pe Abydos să reinstaureze despotismul?

Ordonă imediat mobilizarea și într-o clipă tinerii păstori se transformară în războinici. Luară cu ei tot felul de arme, orice găsiră. Acum, abandonînd mastadgii, formară o precară linie de luptă și o porniră către punctul de observare, o dună de nisip înaltă, care oferea o panoramă a peisajului stîncos din jurul piramidei.

Skaara își repartiză cu grijă oamenii, flancurile fură înarmate cu puști și urcară pînă în vîrful dunei. De acolo ar fi putut trage cîteva focuri de armă asupra invadatorilor.

Dar cînd ajunseră mai aproape de gărzi, văzură o gașcă de tineri care săreau în sus de bucurie.

„Skaara!" strigă Nabeh arătînd către locul din fața dunei. „S-au întors! S-au întors!"

Skaara se lăsă pe brînci, scoțînd de sub manta un alt obiect valoros care venea tot de pe Pămînt. Înainte să plece de pe Abydos, O'Neil îi dăduse un binoclu negru, solid. Îl fixă asupra celor trei siluete care coborau duna de nisip, și văzu că Nabeh avea dreptate. Vizitatorii erau îmbrăcați ca oamenii de pe Pămînt. Și unul dintre ei purta o beretă neagră. Uitîndu-se mai bine, Skaara văzu că era într-adevăr Jack O'Neil.

Tipul cu beretă neagră purta un alt fel de costum: nu mai era gri, ci pestriț, cu cafeniu și galben, culorile nisipului. Camuflajul îngreuna reperarea noilor veniți. Dar Skaara văzuse fața colonelului. Era tot ce-i trebuia ca să înțeleagă că era vorba de prieteni.

Se întoarse și își reorganiză micul grup, dintr-o trupă de atac, într-o gardă de onoare.

Dar, ca orice bun ofițer, nu uită să-l mustre pe Nabeh pentru irosirea prețioasei lor muniții.

Walter Draven, reprezentantul CMU pe Abydos, se aruncă la pămînt, cu trupul său deșirat și slăbănog, în momentul în care auzi zgomotul puștilor descărcate răsunînd în fața piramidei.

„Par a fi focuri de armă", spuse el. Își întoarse fața ascuțită, privind furios către ofițerul de legătură.

„Da, este un M-16", spuse colonelul Jack O'Neil.

„Parcă ziceai că oamenii ăștia sînt primitivi – că abia aveau niște unelte de metal cînd i-ai întîlnit!" Cunoștințele juridice ale lui Draven ieșeau la suprafață în momentele cele mai ciudate, ca în cazul acestui discurs acuzator.

„După cîte se pare, localnicii şi-au procurat nişte fiare", sublinie Preston, inginerul grupului de recunoaştere. Era îndesat şi lat în spate, cu faţa roşie şi picioarele crăcănate. Dar se presupunea că ştie multe despre mineritul în condiţii primitive.

„Un grup de puşti ne-a ajutat", spuse O'Neil şi un surîs îi înflori în colţul buzelor cînd îşi aminti de Skaara şi de prietenii săi. „Au folosit o parte dintre armele noastre, deşi", recunoscu el, „sînt surprins că mai au şi acum gloanţe."

„Poate că le-au recuperat din proviziile voastre" remarcă Preston, întotdeauna practic. „Potrivit raportului, aţi abandonat majoritatea echipamentului la baza voastră militară."

O'Neil abia îşi ascunse uimirea că generalul West arătase rapoartele secrete unui inginer minier. Se uită către movila de nisip care creştea văzînd cu ochii şi care îngropase aproape toate cutiile cu provizii pe care le lăsaseră în urmă. „Dacă le-au recuperat, înseamnă că au mai multă iniţiativă decît m-aş fi aşteptat." Faţa i se încordă. „Şi mai multă disciplină."

„Cum aşa ?" întrebă Draven.

„Copiii şi armele sînt o combinaţie periculoasă. Dă o armă pe mîna unui puşti, şi-o să vezi ce repede o s-o descarce." Cei de la CMU se uitară lung unul la altul, apoi îl urmară tăcuţi pe O'Neil, care îi conducea către partea stîncoasă a pantei. Nici o altă împuşcătură nu se mai auzi.

„Poate că era un exerciţiu de tragere la ţintă", îşi dădu Preston cu părerea, gîfîind şi clătinîndu-se, dibuind cu piciorul după un punct de sprijin.

„Aş zice că era mai degrabă un semnal, „spuse O'Neil, respirînd uşor, de parcă făcea o scurtă plimbare pe un teren de defilare.

„Deci oamenii ăştia au pus pe cineva să păzească Poarta Stelară." Draven cel cu faţa ascuţită o spuse în aşa fel, de parcă localnicii comiseseră un gest ostil.

„Păi, au toate motivele să îi intereseze cine soseşte", sublinie O'Neil.

„Crezi că asta se datorează profesorului ăluia care s-a luat în cîrdăşie cu o localnică şi care a devenit unul de-al lor? Cum îl chema – Jackson?" întrebă Draven.

O'Neil rîse în sinea lui. „Daniel? Cred că e prea ocupat să traducă hieroglife şi să profite de viaţa conjugală ca să organizeze vreun fel de apărare civilă."

„Atunci cine i-a trimis pe oamenii aceia să ne spioneze?" dori Draven să ştie.

„E destul de uşor de aflat", răspunse O'Neil. „Mergem acolo şi întrebăm."

Ajunseră la baza povîrnişului şi o porniră apoi către cea mai înaltă dună din zare. Draven şi Preston înaintau poticnindu-se, abia tîrîndu-se după colonel. Nisipul părea să le fugă de sub picioare, făcîndu-le paşii înceţi şi greoi. Colonelul, din contră, părea că alunecă, uniforma sa, rămasă din operaţiunea Furtuna Deşertului, estompîndu-i mişcările, în timp ce-şi croia drum prin nisip.

Draven înjura pe sub mustăţi, căznindu-se să înainteze. Atinsese un punct în cariera sa la CMU în care se aştepta să zboare cu avionul în puncte fierbinţi şi să fie întîmpinat de limuzine blindate şi de bodyguarzi. Acum o săptămînă – chiar acum o zi – ar fi rîs la ideea de a umbla aiurea prin sălbăticii, cărînd echipament tehnic şi depinzînd de protecţia unui deştept de la infanteria marină.

Totuşi, ajunsese aici şi se pregătea pentru cele mai tari negocieri din viaţa lui. Depăşind de departe

forțele armate, CMU își dăduse seama, se pare, ce însemna posibilitatea deschiderii unei întregi lumi către dezvoltare. Îl doriseră și-l contactaseră pe cel mai bun om pentru slujba asta.

Și acest om era Walt Draven.

Își șterse sudoarea de pe frunte și se uită în sus să vadă cît de departe ajunsese afurisitul ăla de colonel.

Constată cu surprindere că ajunseseră la poalele imensei dune. O'Neil își croia drum în sus, pe diagonală.

Draven remarcă apoi o mișcare pe creastă.

„Colonele!" strigă el și sunetele se produseră parcă fără voia lui. „Privește, sus!"

O'Neil auzise deja agitația de deasupra lui. Continuă să urce către vîrf, accelerîndu-și ritmul, cu un surîs luminîndu-i fața.

Sus pe culme erau aliniați Skaara și păstorii lui modești. Cînd îl văzură pe O'Neil își ridicară brațele la unison și-l salutară energic.

„Ce *dracu*'" – bombăni Draven privind în sus.

Băieții lăsară disciplina de-o parte cînd O'Neil ajunse în sfîrșit la ei. Se strînseră în jurul eroului lor, iar Skaara uită de statutul său de șef și-l îmbrățișă și-l sărută călduros, în semn de bun venit, pe colonelul stînjenit.

„Se pare că au o cultură foarte demonstrativă", spuse sec Preston.

Tinerii începură să sporovăiască, dornici să-și demonstreze calitățile de soldați, dar chipeșul lor camarad cu păr ondulat și cercei reinstaură rapid ordinea, cu cîteva comenzi scurte și incomprehensibile.

„Pe ăsta nu trebuie să-l pierdem din ochi", spuse Draven încet. „Un lider."

Cei doi pământeni urcară cu greu panta, fiind ajutați de-o mulțime de mîini să ajungă pe creastă. O'Neil făcu prezentările. „Acesta este Skaara și grupul de tineri care ne-a ajutat să punem capăt stăpînirii lui Ra."

Tinerii commando nu înțeleseră ce spunea, dar prinseră referirea la Ra. Toți scuipară aproape în același timp cînd auziră numele lui.

Fu din nou rîndul lui Skaara să reinstaureze ordinea. Tinerii nu prea făcuseră impresie bună lui Draven. Nu aveau uniforme, erau toți îmbrăcați în haine grosolane și prost croite, din pînză de casă. Echipamentul lor stîrnea rîsul – cele cîteva puști nu ajungeau nici pentru dotarea a jumătate din compania lor. Singurul indiciu al vreunui echipament extraterestru era coiful dintr-un fel de plastic de pe capul lui Nabeh.

Dar la Skaara, Draven trebui să recunoască, existau posibilități. Oamenii îl ascultau pe tînăr. Avea farmec. Avea potențial de conducere.

Putea fi ori periculos, ori, după cum îl clasifică rapid Draven, Skaara putea fi folosit pentru a destabiliza prezentul regim – oricare ar fi fost acesta.

CAPITOLUL 4
ALARME ȘI APARIȚII NEDORITE

Din fericire, gărzile Horus care păzeau intrarea în apartamentele lui Sebek erau mascate. Dacă Hathor le-ar fi văzut expresia feței, probabil că s-ar fi simțit obligată să le omoare – și asta nu făcea parte din plan.

Reacția lor era de prevăzut în astfel de circumstanțe. Era îmbrăcată cu o rochie din aproape zece la sută in și nouăzeci la sută aer – un veșmînt transparent pentru bogatele ei farmece, care-i servea pentru toate intențiile și scopurile pe care și le propusese. Servitorii lui Ra fuseseră aleși, aproape de la naștere, după frumusețea lor fizică. Dar unii, ca Thoth de exemplu, deveniseră, crescînd, precum rățușca cea urîtă. Hathor, pe de altă parte, se transformase într-o lebădă gingașă, iar frumusețea ei din copilărie înflorise. Corpul i se unduia într-o sinuoasă perfecțiune, care deținea toate atributele unei zeițe a sexului și a dragostei.

Și Hathor era destul de deșteaptă ca să nu se împodobească prea tare. Singurele ei accesorii erau niște brățări de sticlă și o pereche de sandale cu talpă groasă.

Una dintre gărzi se repezi să-i taie calea – s-ar fi ciocnit bucuros de trupul ei – în timp ce-o măsura cu ochi de vultur. „Ce te aduce aici?" o întrebă el.

Se uită sfioasă în pământ. „Stăpînul meu Thoth m-a trimis încoace."

Garda mormăi ceva, apoi luă legătura cu cineva dinăuntrul apartamentului. „Am o fată aici – un dar de pace de la Thoth."

Din interior veniră o serie de interpretări vulgare ale acestei formulări – apoi un ordin.

Afară garda izbucni într-un hohot de rîs zgomotos. „S-o percheziționez? N-are unde să ascundă ceva."

Hathor fu apoi condusă într-o sală mare de marmură, plină cu războinici din tabăra lui Sebek, care, evident, se desfătau jucînd. Încăperea putea îngrozitor, o combinație înțepătoare de miros de bere și de transpirație. Bărbații strigau din toți plămînii, se fuduleau, se contraziceau, făceau pariuri, totul în armonie cu zornăitul oscioarelor uscate azvîrlite pe podeaua lucioasă de piatră.

Cînd mulțimea remarcă prezența lui Hathor, zarva se potoli pînă cînd în cameră se făcu o liniște de mormînt. Bărbații o devorau din priviri. Unul dintre locotenenții lui Sebek se duse la el și îi șopti ceva la ureche. Corpul masiv al zeului crocodil se ridică clătinîndu-se, cu fața congestionată de excesul de bere. „Deci, Thoth te-a trimis, nu-i așa?"

Hathor dădu din cap afirmativ.

„Și a trimis și vreun mesaj?"

Hathor ridică din umeri, știind că gestul făcea impresie. „M-a trimis în semn de dovadă a profundei sale considerații."

„După cîte văd, știe să aleagă un... dar de calitate. Și mai știe să facă și o alegere înțeleaptă a destinatarului său." Se întoarse către suita sa, rîzînd grosolan. „Pun pariu că n-are astfel de femei pentru toți rivalii, nu-i așa, băieți?"

Războinicii îl aprobară în cor, într-o hărmălaie de oameni cherchelițți.

„Așa că poate o să-mi permiteți să profit de darul lui Thoth... singur."

Sebek îi făcu semn cu degetul și traversă camera. Hathor îl urmă sfioasă, cu ochii tot în pământ. Era impresionată de disciplina oamenilor lui. Deși urlau și zbierau, nici unul dintre ei nu îndrăzni s-o atingă cu un deget pe femeia destinată șefului lor.

Hathor părăsi vasta încăpere comună și-l urmă pe Sebek într-o cameră mai retrasă. Viceregele se trînti pe un pat masiv și o privi cu ochi fierbinți. „Stai acolo", zise el, cu un gest care-i spuse să se oprească. „Și întoarce-te. Vreau să văd ce mi se oferă."

Se învîrti în fața lui, mișcîndu-se încet și unduitor, etalîndu-și corpul sub așa-zisa rochie de in. Sebek respira din ce în ce mai greu și-i făcu semn să se apropie. Hathor îi simți căldura corpului cînd se opri la cîțiva centimetri de bărbatul așezat pe pat.

Sebek se repezi la ea cu nerăbdarea unui copil de doi ani, care desface un cadou. Mîinile bărbatului pătrunseră pînza fină de in și traseră în jos. Cînd veșmîntul sfîșiat căzu la picioarele ei, Sebek îi înconjură șoldul cu o mînă și, apucînd-o de fese, o lipi de el. Gura lui fierbinte îi strivi pîntecul.

Cînd Sebek o înlănțui, mîna dreaptă a lui Hathor se repezi în jos la brațul care o strîngea, în timp ce mîna stîngă zbură în sus, spre obraz. Brățările de sticlă cu tăiș ascuțit își dovediră utilitatea. Brațul rănit își slăbi strînsoarea, permițîndu-i lui Hathor să se elibereze. Celălalt atac îi tăie lui Sebek obrazul stîng, de la maxilar pînă aproape de ochi.

O bună bucată de vreme stătu înghețat pe divan, uitîndu-se la sînge. Apoi, fața i se contorsionă de furie. „Cățea!" bolborosi el, încercînd să se ridice.

Hathor îl lovi cu piciorul în capul pieptului, tăindu-i respirația. Cu mult timp în urmă, cînd se hotărîse să lupte în rîndurile războinicilor, îi căutase pe cei mai buni antrenori disponibili. Și îi plătise bine, în aur sau în moneda dragostei. Experții îi explicaseră lui Hathor că nu avea să capete niciodată destulă forță în brațe și în umeri pentru a se compara cu un războinic bărbat. Picioarele ei, însă, erau mai puternice decît brațele oricărui bărbat – și mai lungi, bineînțeles. Iar sandalele, delicate în aparență, ascundeau în talpă o foaie de metal gros.

Privirea năucită a lui Sebek părea să întrebe: *Cine-i această femeie-diavol?* în timp ce horcăia și încerca să tragă aer în plămîni. Grea încercare pentru abdomenul său lovit, Hathor știa. Îi putea citi clar dilema. Un singur strigăt și camera s-ar umple de războinici. Dar ce impresie ar face el în tabăra sa dacă ar avea nevoie de războinici care să-l protejeze de o femeie singură și goală, pe deasupra?

Hathor simulă o lovitură joasă cu piciorul stîng. Cînd Sebek încercă să-i apuce glezna, se întoarse învîrtindu-se, lovindu-l cu dreptul. Talpa grea îl izbi pe Sebek în tîmplă. Se rostogoli, prăbușindu-se aproape inconștient pe podeaua de piatră.

Rămase acolo o clipă, nemișcat. Apoi încercă să se sprijine în mîini și în genunchi. O lovitură în cotul stîng aproape că-i sfărîmă încheietura, făcîndu-l să cadă pe-o parte. Hathor continuă cu o lovitură în rinichi, apoi îl întoarse cu piciorul, expunîndu-i pîntecele vulnerabil.

Zeul crocodil încercă să se ghemuiască și să-și protejeze stomacul deja vătămat, cînd o sanda cu

talpă de metal îi zdrobi testiculele. Scoase un geamăt de agonie, iar respirația îl lăsă din nou.

Sebek încercă să se întoarcă, dar Hathor îl lovi din nou în spate. Acum chiar *dori* să strige după ajutor, dar n-avea destul aer în plămîni.

Hathor nu-i ușura deloc situația. Cu un zîmbet rece, își mișcă piciorul drept către gîtul lui Sebek. Singura reacție a bărbatului ce gîfîia neajutorat fu să-și îngroape capul între umeri, încercînd să protejeze țesutul moale, expus riscului. Încă o lovitură din partea luptătoarei răsuci din nou capul lui Sebek, mărind dimensiunile rănii de pe obraz.

Sîngele șiroia pe gîtul zeului crocodil în timp ce piciorul lui Hathor cobora nemilos. Bolborosi înăbușit. „Cine —"

Fu tot ce reuși să zică.

Hathor zîmbi disprețuitor. Întrebarea putea să fie „Cine te-a trimis?" Sebek îl suspecta probabil pe unul dintre rivalii săi, candidați la tron. Thoth, era sigur, n-avea resursele – umane sau bărbătești – de a trimite vreun asasin, cu atît mai puțin o criminală cu experiență.

Dar dacă locotenentul lui Sebek verificase dacă „darul" fusese trimis de Thoth, probabil că primise o confirmare din toată inima.

Pentru că Thoth nu mai lucra pe cont propriu. El acționa în sprijinul, de fapt la ordinele, învingătoarei care trebuia să salveze și să reinstaureze imperiul lui Ra.

Așa că Hathor luă întrebarea neterminată a lui Sebek ca pe un „Cine ești?"

Crezu că era de cuviință să-i spună. Hathor se îndepărtă o clipă și scoase un pachet de sub divan. După cîte se vedea, acești războinici încă nu înțeleseseră că treburile gospodărești de pe Tuat

făceau parte din obligațiile personalului, administrativ, care îi datora credință lui Thoth.

Hathor luă unul dintre colierele pectorale care se transformau în capete de zei. Reluîndu-și poziția, cu piciorul pe gîtul lui Sebek, își puse colierul la gît și activă eleganta mască de metal. Materialul suflat cu aur străluci sub forma unui cap de pisică – străvechiul simbol al lui Hathor.

Ochii lui Sebek se bulbucară de uimire, cînd, șocat, o recunoscu.

Masca fu ultimul lucru pe care îl văzu. Hathor îl reduse la tăcere, strivindu-i traheea cu piciorul. În timp ce Sebek se zvîrcolea în ghearele morții, ea scoase din pachetul pregătit din timp un kilt de războinic și îl îmbrăcă. Așteptă pînă cînd zeul crocodil muri definitiv și iremediabil, apoi se îndreptă spre intrarea sălii.

Hathor nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a-l omorî pe Sebek. Asta fusese prima parte a incursiunii. Abia acum trebuia să facă față adevăratei probleme – să se întoarcă în sala unde soldații petreceau și să-i facă pe toți să-i jure credință.

Respira greu în coif cînd apăsă pe buton ca să-și scoată masca. Vroia ca războinicii să-i vadă fața – să recunoască chipul femeii cu care Sebek plecase să-și potolească poftele și care se întorcea acum drept învingătoarea care-l omorîse.

Nu mai rămînea decît lovitura finală. Se duse la geantă și scoase din ea un cuțit. Lama era dintr-un aliaj miraculos, extrem de ascuțită, cu tăișul de grosimea unei molecule. Un brici ar fi părut iremediabil de grosolan pe lîngă el.

Hathor cîntări lama. Dacă nu reușea să intimideze mulțimea de acolo, urma să aibă nevoie de arma asta ca să-i înjunghie pe atacatori, poate chiar

să se sinucidă dacă bestiile ar încerca să se folosească de ea aşa cum o făcuse Sebek.

Dar cuţitul avea o întrebuinţare mai practică în momentul de faţă. Îşi puse podul palmei sub maxilarele cadavrului, dîndu-i capul pe spate. Apoi începu să taie carnea şi cartilajele gîtului. Nepăsătoare la sîngele care curgea şiroaie, continua să lucreze, cu aceleaşi mişcări precise cu care o gospodină pregăteşte un pui. Singura problemă erau oasele gîtului. Înfigînd vîrful cuţitului între două vertebre cervicale, răsuci pînă cînd acestea pocniră. Apoi nu mai avea decît să taie fîşia de piele prin care capul lui Sebek se mai ţinea de trup.

Hathor şterse cuţitul de kiltul cadavrului, apoi ridică capul la o lungime de braţ ca să-şi admire opera. Pielea tăiată atîrna ca o zdreanţă din care mai curgea încă sînge. Din fericire, ca mai toţi războinicii, Sebek îndrăgea părul lung, semn al tinereţii. Aşa că Hathor transportă ţeasta ţinînd-o de păr.

Cu cuţitul într-o mînă, cu capul lui Sebek în cealaltă, Hathor deschise uşa dintr-o lovitură şi traversă micul hol ce ducea către încăperea principală. Cheful se opri cînd războinicii văzură ce transporta.

Hathor azvîrli în mijlocul lor prada sîngeroasă. „Eu şi numai eu l-am ucis", scandă ea tare, invocînd ceremonia asasinatului şi provocîndu-i tacit pe toţi din încăpere. „Nu poate exista decît un Sebek şi mi-am dovedit valoarea prin cele mai cumplite mijloace."

Ţinînd cuţitul într-o mînă, în poziţie de apărare, îşi duse cealaltă mînă la colierul pectoral. „Dar nu-i voi lua locul lui Sebek", continuă ea, făcînd o abatere de la vechiul ceremonial. „Căci poziţia şi

valoarea mea sînt mai mari decît ale lui Sebek. Eu sînt o legendă. Eu sînt Hathor."

Declanşă transformarea metalului biomorfic şi capul de pisică îi acoperi faţa. Masca strălucitoare se plimba de colo-colo prin mulţimea de războinici, iar ochii verzi se aprindeau cînd Hathor îi studia atent, căutînd vreo urmă de acţiune ostilă.

Servitorii lui Sebek stăteau tăcuţi, buimăciţi. Conducătorul lor păşise în cealaltă cameră să se distreze cu o roabă apetisantă. Dar fata se întorsese ca o războinică, purtînd capul lui Sebek. Pretindea că poartă un nume legendar, chiar şi în ferocea lor comunitate. Iar dovada înspăimîntătoare a celor pretinse fusese aruncată plină de dispreţ printre ei şi se rostogolea acum prin sală.

Hathor aproape că le putea citi gîndurile după expresia feţei. Sebek stăpînea extraordinar de bine armele şi tacticile. De aceea adunarea de războinici alesese să-l urmeze. Dar puterea şi măiestria lui Sebek fuseseră vădit doborîte de intrusa aceasta.

Un războinic cărunt luă primul hotărîrea ce se impunea. Se aşeză uşor în genunchi şi jură credinţă lui Hathor. Alţii îl urmară, pînă cînd întreaga sală se aplecă în faţa ei în semn de fidelitate. Sub masca de pisică, Hathor rînji feroce şi aruncă cuţitul. *O legendă poate fi un lucru util,* se gîndi ea. *O armă mai ascuţită decît cea mai meşteşugită lamă.*

Terminîndu-şi spălările rituale, Hathor îşi făcu apariţia doar cu un prosop pe umeri. Ca membră a unei societăţi bazate pe frumuseţe şi obişnuită cu cît mai puţine haine, nu-şi făcea nici o problemă. Dar observă că Thoth se întoarse în faţa goliciunii ei. După ce se întîmplase cu Sebek, aproape toţi noii ei servitori deveniseră foarte atenţi cu ochii lor.

Se simțea foarte bine, căci își simțea mușchii relaxați. Asudase bine în dimineața asta.

Desigur, Hathor nu îi luase locul lui Sebek la conducerea zeilor. Dar decretase că slujitorilor ei avea să le fie interzisă tradiționala rundă de asasinări pentru alegerea unui nou Sebek. Tabăra ei nu-și putea permite pierderea unor buni războinici.

În schimb, Hathor îi invitase să se lupte cu ea pe toți cei care doreau să ia locul zeului crocodil. Soluția practică oferită de ea la această problemă avusese mai multe consecințe utile. Foarte puțini candidați îndrăzniseră să se bată pentru poziția lui Sebek. Și succesul ei în a-i înfrînge – fără să-i omoare – îi consolidă considerabil reputația printre proprii ei războinici. Pe deasupra, cînd se duse vestea despre luptele pe care le purta – căci bărbații tare mai flecăresc – priceperea ei la artele marțiale ajunse cunoscută și de celelalte tabere.

Consolidîndu-și poziția facțională și organizînd o propagandă continuă pentru legenda ei, Hathor se pregătea să se extindă spre un alt grup care ar fi putut-o ajuta să-și stabilească supremația asupra imperiului lui Ra.

Thoth îi pusese la dispoziție aparatul administrativ al imperiului lui Ra. În timp ce actualii soldați îi cam luau în rîs pe oamenii lui Thoth, considerîndu-i un fel de mașini de numărat bobii, ei nu aveau nici un fel de experiență în operațiuni la scară mare. Hathor cunoștea valoarea unui bun sistem de aprovizionare și servicii, de cînd fusese pe Ombos.

Dar mai exista un component non-militar al puterii lui Ra – specialiștii în tehnologie conduși de Ptah, inginerul zeilor. Ei erau cei care puseseră la punct motoarele spațiale, construiseră planoarele udajeet, modelaseră din cristalele brute de cuarț

uluitoarele instrumente ale lui Ra – inclusiv lăncile-fulger, pe care gărzile le foloseau cu atîta plăcere.

Hathor se pregătea să se întîlnească cu Ptah, pentru a obține controlul asupra tehnicienilor din imperiu. Inginerul avea tendința să hoinărească prin imperiu, construind și reparînd orice era nevoie. Totuși, scribii spioni raportaseră că Ptah sosise pe planeta Tuat și urma să viziteze palatul de pe satelitul Tuat.

Pe cînd Thoth stătea cu privirea plecată, Hathor se împodobi cu însemnele războinicului. „Sînt gata", spuse ea în sfîrșit. „Au reușit oamenii tăi să-l localizeze?"

Thoth dădu din cap afirmativ. „Se află în secția de întreținere a uneia dintre piramidele mai vechi."

„Condu-mă acolo."

Cei doi o porniră, însoțiți de un mic cadru de gărzi Horus. Thoth o conduse pe un drum ocolit, atît pentru a evita întîlnirea cu vreun fort al celorlalte tabere, cît și pentru a disimula destinația lor finală.

Decorul spartan arăta clar că Ra nu vizitase niciodată nivelele de întreținere ale palatului piramidal. În loc de marmură șlefuită și spații largi cu coloane, Hathor și însoțitorii ei păși prin coridoare strîmte și întunecate, din piatră necioplită. Aerul se încinse și deveni înăbușitor, cu un vag miros de ozon, de parcă chestia asta pe care o respirau fusese subtil încărcată și ionizată de mari energii în acțiune.

Hathor cunoștea chiar prea bine atmosfera aceasta. Cu mult timp în urmă, primul triumf al carierei ei fusese să se căsătorească cu Ptah din Epoca Dintîi. Mutarea aceasta îi ridicase rangul și o adusese în atenția lui Ra. Ea și zeul conducător trăiseră împreună și Ptah nu putuse spune nimic. Suportase în tăcere încornorarea lui „divină" și nici

măcar nu comentase asupra strălucitoarei cariere militare pe care Hathor şi-o construise pe baza propriei sale competenţe. Cînd ea plecase pe Ombos, Ra fusese prezent.... dar Ptah nu.

Urmîndu-şi gărzile prin culoarele stigiene, Hathor îşi alungă gîndurile. Întîmplări străvechi, îşi spuse ea. Ptah cel din Epoca Dintîi probabil că a pierit cu mii de ani în urmă, precum Thoth, Sebek şi toţi ceilalţi... cu excepţia lui Ra. Şi, desigur, a ei, suspendată undeva, între viaţă şi moarte.

Hathor zări lumină la capătul tunelului. Nu luminiscenţa sumbră şi difuză pe care o prefera Ra, ci o strălucire puternică, actinică.

„Atelierul lui", şopti Thoth.

Cînd intrară, îi văzură pe tehnicieni, care se mişcau cu frenezie în jurul unei maşinării misterioase, în timp ce un bărbat mascat supraveghea lucrul cu un aparat electric de sudură. Masca era făcută din sticlă fumurie, spre deosebire de măştile animaliere ale mai tuturor zeilor. Primul Ptah dispreţuise acest obicei şi intrase în istorie sub imaginea unui bărbat cu barbă.

Acest Ptah se pare că suferise dezastre fizice de proporţii catastrofale. Mîna care ţinea instrumentul de sudură era mecanică, compusă dintr-un cuarţ aurit, strălucitor. De fapt, mai mult de jumătate din corpul lui Ptah părea artificial, articulaţiile dintre aparate şi carne fiind înfăşurate în fîşii de in, ca la o mumie. Cele cîteva porţiuni de pilele pe care le văzu Hathor erau de un alb spălăcit, dînd impresia că strălucesc cu luminiscenţa descompusă a mucegaiului de pe un arbore de mlaştină.

Aparatul de sudură se opri cînd Ptah îşi dădu seama cine sînt oaspeţii şi masca de protecţie luă forma unui colier decorativ în jurul gîtului său.

„Ah", spuse în şoaptă o voce seacă, răsunînd metalic. „Deci zvonurile erau adevărate. N-am călătorit degeaba pînă aici. Bine-ai revenit, draga mea."

Hathor rămase o clipă nemişcată, cu chipul tot atît de pal ca cel aflat în faţa ei. Pe vremuri, Ptah avusese un chip plăcut, dar acum era o epavă. Jumătate dintre trăsături, inclusiv un ochi, erau construite din cuarţul biomorfic al lui Ra. Carnea care se vedea era mai mult decît de un alb cadaveric. Avea o nuanţă de ceară verzuie.

Totuşi, şi mai şocant era faptul că Hathor recunoscu obrazul descompus. Bărbatul care stătea în faţa ei era primul Ptah – soţul ei de odinioară.

Trăsăturile i se înăspriră, nemaiînţelegînd nimic. Apoi se întoarse furioasă spre Thoth.

„N-ar fi putut să-ţi spună, draga mea", zise Ptah răspicat, luîndu-i-o înainte. „Informaţia e corectă numai dacă sistemul din care face parte e corect. Şi anumite lucruri au fost... înlăturate din cronici în decursul anilor." Faţa umană a lui Ptah se crispă într-o jumătate de surîs. „Propriile mele origini, de exemplu, erau cunoscute numai de Ra. Relaţia noastră era practic distrusă, în timp ce legătura ta cu liderul nostru luase proporţii aproape mitologice."

„Cum —", începu Hathor, arătînd spre trupul de ciborg. „Ce —"

„Un accident survenit în timpul corectării unei erori de pilotaj pe una dintre navele de război pe care le-ai smuls prin linguşiri de la Ra." Ptah se strădui să ia un ton suav, dar Hathor detectă în şoaptele sale o notă şi mai metalică. „Tu ocupai deja sarcofagul de rezervă al lui Ra şi el a refuzat să renunţe la unitatea sa principală, pe durata vindecării mele. Dacă ar fi avut nevoie de ea pe

neașteptate? Așa că a ales o abordare mai... *mecanică* pentru repararea leziunilor mele. Din nefericire, asta însemna că nu aveam să mai pot să folosesc niciodată sarcofagul."

Ptah își duse o mînă metalică la partea mecanică a feței. „Dar am reușit să supraviețuiesc cu expedientele astea. Ce ironie că tocmai eu, care evitam să folosesc o mască, port acum una permanent."

Cu toate acestea, Hathor trebuia să afle ce se ascundea sub masca lui Ptah. Desigur, o învinuia pe ea pentru înfățișarea lui desfigurată. Dar putea să treacă cu vederea dușmănia personală în favoarea unei alianțe politice.

„Tu, mai mult ca oricine, știi ce intenții am", spuse Hathor. „Vrei să mă susții?"

Ptah își desfăcu brațele, unul din metal închis, șlefuit, altul cu carnea stafidită. „Ți-am cercetat rivalii", spuse el cu sinceritate. „Lăsați de capul lor, vor distruge tot dacă nu sînt opriți. Da, dragă Hathor, te voi susține."

Dar între ei pluteau două cuvinte nepronunțate: „pentru moment".

CAPITOLUL 5
SE CERCETEAZĂ TERENUL

Jack O'Neil se amuză în sinea lui – şi se înduioşă în acelaşi timp – cînd Skaara şi băieţii lui soldaţi îi însoţiră pe vizitatori pînă în oraşul Nagada. Skaara avea un om în faţă, o gardă în spate şi alţi oameni postaţi în flanc pentru a proteja coloana care mergea prin deşert. Era întruchiparea perfectă a principiilor patrulei de recunoaştere din infanteria marină – şi o dovadă clară a puterii de observaţie a lui Skaara. Disciplina în care se deplasau era cu siguranţă inspirată din felul în care O'Neil făcuse anumite lucruri în timpul ultimei sale vizite pe Abydos.

Colonelul îi aruncă o privire lui Walter Draven, care înainta cu nevoios prin nisip. Poate că înfumuratul intermediar al CMU se înşelase cînd pusese semnul egalităţii între „primitiv" şi „prost".

Cînd în zare începură să se zărească zidurile cetăţii, Skaara rosti scurt un ordin. Nabeh îşi ridică puşca, de data asta fiind atent să nu tragă decît o dată. De îndată ce-i recunoscură pe străini, oamenii din turnurile de observaţie începură să sune din nişte trompete care semănau cu un fel de coarne gigantice de berbec. Sunetul jos, pătrunzător, ca un muget, îi scoase pe locuitori în stradă.

O'Neil îşi aminti de prima lui vizită în acest oraş, de politeţea şi ospitalitatea aproape instinctive

ale oamenilor. Atunci le fusese teamă de străini, căci crezuseră că vin din partea lui Ra. De data asta, porțile grele, imense, se deschiseră, revelînd o mulțime zîmbitoare, care ovaționa.

O'Neil fu izbit aproape fizic cînd înțelese că ceremonia aceasta care semăna cu întîmpinarea unui erou îi era dedicată *lui*. Nagadienii veniseră cu mic cu mare să-l salute pe omul care-l distrusese pe Ra și care le dăruise libertatea.

Colonelul simți o durere acidă în stomac cînd își mută privirea de la mulțimea entuziasmată la pămîntenii care-l însoțeau. Oamenii îi vor lua pe șerpii ăștia la sîn – tocmai pentru că au venit cu mine, se gîndi el. De aceea fusese trimis aici, nu ca să fie ghidul lor – un adevăr crud, greu de acceptat.

O față cunoscută apăru din mulțime. Sha'uri îi făcu semn lui Skaara, apoi șopti ceva la urechea fratelui ei. Skaara se îndreptă către piața centrală. Kasuf și Bătrînii cetății se adunaseră afară, lîngă niște clădiri din cărămidă nearsă. Cînd vizitatorii sosiră, Daniel Jackson își croi drum prin mulțime pentru a li se alătura.

„Ne așteptam să avem destul de curînd vizitatori. Așa că voi fi translatorul vostru."

Draven făcu ochii mari. „Vrei să spui că nu i-ai învățat pe oamenii ăștia engleza?"

„Am fost mai ocupați cu încercarea de a recupera istoria acestui popor, istorie furată de Ra", răspunse Daniel. „Abydosul a fost ținut în noaptea analfabetismului de generații întregi."

Zîmbetul lui Draven sugera că socotea ideea excelentă.

„Dar, de cîteva luni încoace, din ce în ce mai mulți oameni învață să scrie... în limba lor maternă."

„Trebuia să ştiţi că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să fie restabilit contactul cu Pămîntul. Sîntem aici pentru că ne interesează exportul acelui minereu unic, care constituie bogăţia planetei voastre. Draven îşi agită braţele către construcţiile dărăpănate, din pămînt. „S-o recunoaştem, lumea asta are nevoie de o generoasă infuzie de capital american şi de tot confortul modern."

„Acesta nu e Disneyland", replică Daniel supărat. „Oamenii aceştia au o cultură veche de mii de ani. N-au să cadă pe spate pentru nişte closete şi *fast food.*"

„Dar pentru materiale de construcţie şi ajutoare medicale?" continuă mieros Draven. Dădu din cap către Bătrîni. „Şi n-ar trebui ca aceşti conducători locali să facă alegerea pentru poporul lor?"

O'Neil clătină din cap. Universitarul idealist contra rechinului societăţii miniere, iată cea mai inegală confruntare de la Godzilla contra Bambi. Cînd negocierile începură, Bătrînii se tîrguiră mai bine decît Daniel. Dar poate că îi avertizase înainte.

Daniel se oferi în silă să înceapă orele de engleză.

„Nu cred că-i necesar să te distragem de la studii", spuse Draven linguşitor. „Compania mea se va ocupa de treaba asta."

Şi va controla cine poate să lucreze cu CMU şi cine nu, adăugă O'Neil în gînd.

„Poate că, în primul rînd, ar trebui să stabilim salariile celor care vor lucra în mină", sugeră Draven.

„Daniel a menţionat asta", spuse Kasuf, aruncîndu-i translatorului o privire întunecată.

„Dorim să ne explici cum funcţionează sistemul", continuă Bătrînul.

Draven fu şocat. „Voi nu vă plătiţi minerii?"

Cînd Kasuf intră într-o explicaţie lungă, plină de detalii, Daniel îi aruncă o privire lui Draven. „Vrei să-ţi traduc cuvînt cu cuvînt, sau scurt şi concis? Se întoarce la originea minelor, acum opt mii de ani."

„Dacă doreşti să punctezi doar momentele esenţiale", spuse Draven cam buimăcit.

„OK", continuă Daniel. „Sub stăpînirea lui Ra, mineritul era o obligaţie civică – ia-o ca pe o versiune locală epuizantă a convocării într-un juriu. Întreaga comunitate muncea oricînd era nevoie. În schimb, Bătrînii ofereau mîncare şi băutură şi adăpost de razele sorilor. Cînd veţi merge la mine, veţi vedea că cea mai mare construcţie de acolo – alta decît cele nouă milioane de scări care urcă şi coboară – e ceva ce oamenii numesc Cortul Odihnei. Şi după ce veţi fi coborît în praful şi căldura minei înseşi, veţi vedea la ce serveşte."

„Te rog, spune-i lui Kasuf că societatea mea îşi va asuma cu plăcere cheltuielile pentru acest cort al odihnei", spuse Draven. „De fapt, aveam de gînd să sugerez un astfel de aranjament." Le aruncă o căutătură piezişă Bătrînilor. „Spui, deci, că n-au idee cu cît trebuie plătiţi muncitorii?"

„Nu, ei plătesc lefuri, dar cînd era vorba de mine, oamenii nu primeau nimic pentru că Ra nu dădea nici un ban. El doar cerea minereul şi, dacă muncitorii nu-l livrau la timp sau în cantitate suficientă, erau omorîţi."

„Un personaj tare interesant", spuse Draven.

Daniel dădu din cap. „Sînt sigur că v-ar fi plăcut stilul său de lucru."

Buzele intermediarului CMU se strînseră. „Oricum, despre plată... din cîte se pare, probabil că nu vom avea destule monezi locale pentru a plăti toată forţa de muncă de care avem nevoie."

Daniel traduse şi, după cîteva discuţii cu colegii săi, Kasuf fu de acord.

„Poate ne putem pune de acord asupra vreunui sistem monetar interimar", sugeră Draven.

Faţa lui O'Neil se încordă. Desigur, CMU putea furniza monedele companiei cu un profit imens. Puteau chiar să manipuleze valoarea monedei companiei.

Daniel şi Bătrînii dezbăteau febril această problemă. „Le explic despre chitanţe şi stocurile companiei", îi spuse Daniel lui Draven cu un zîmbet sumbru.

Propunerea se duse pe apa sîmbetei. La sfîrşit, Draven trebui să accepte să plătească bani americani. Dar hotărîrea aceasta provocă noi probleme. Bătrînii – de fapt, nimeni de pe Abydos – nu văzuseră vreodată bani de hîrtie. Cînd le arătă nişte mostre, aceştia frămîntară dezamăgiţi în mîini bancnotele.

„Spun că vor monede", traduse Daniel frustrat.

„Asta nu-i o problemă", spuse Draven. „Să zicem că le oferim una de-asta pe oră." Scoase o monedă de un sfert de dolar din buzunar.

Daniel făcu ochii cît cepele. „Eşti nebun?" rosti el pe nerăsuflate. „Tu vrei ca oamenii ăştia să depună o muncă epuizantă pentru doi dolari pe zi?"

„Doreşti ca economia oraşului să se umple de dolari americani?" o întoarse Draven. „Am văzut eu ce se întîmplă cu industriile locale cînd oamenii încep să cumpere mărfuri străine."

Făcu un gest de conciliere. „Pe deasupra, asta-i doar o plată simbolică. Cred că o afacere corectă ar fi să oferim guvernului de aici un procent din valoarea minereului pe piaţă – pe piaţa noastră. O redevenţă, dacă doriţi."

O redevență calculată de CMU. O'Neil se întrebă cît de mult ar valora.

Din acest punct, discuția continuă, dar structura de bază a plății fusese stabilită. Plățile prin redevență le-ar permite Bătrînilor să cumpere înlesnirile moderne de care cetatea avea cu adevărat nevoie – un spital, de exemplu. Apă purificată. Instalații. Cetățenii din Nagada se zbătură din răsputeri pentru poporul lor, dar nu-și imaginau ce cantități imense de resurse reprezenta CMU.

Singura victorie a lui Daniel fu cînd scoase din buzunar un dolar Susan B. Anthony. „Aveam o grămadă de-astea. Acum îl țin cu mine să-mi poarte noroc. Să fie cu noroc pentru oamenii ăștia, măcar. Asta ar trebui să fie moneda cu care să-i plătiți pe muncitori."

Daniel mărise în felul acesta de patru ori leafa minerilor.

Prima rundă de negocieri se sfîrși cu un potop de complimente de ambele părți. Daniel dori ca acordul să se facă în scris, dar Draven evită această capcană cu ușurință. „Sînt sigur că Bătrînii consideră că nu-i nevoie de nici un document scris", spuse el. „O înțelegere de onoare este, cu siguranță, suficientă între niște oameni de bună-credință."

Daniel se îndoia de asta și își susținu părerea cu convingere în fața lui Kasuf și a celorlalți. Dar conducătorii analfabeți ai Nagadei încheiaseră afaceri verbal de cînd se știau. Draven cîștigă, iar Jackson părea prea dezgustat ca să se bucure de petrecerea dată în cinstea vizitatorilor. O'Neil îi lăsă pe cei de la CMU să se îndoape cu dihania în formă de șopîrlă și cu gust de pui. De fapt, îl căuta pe Daniel.

„Stai cu ochii pe tipii ăștia", îl avertiză el încet. „Compania lor este în legătură cu CIA – și sînt

foarte obișnuiți să manipuleze lucrurile în Lumea a treia."

„Păi, aici e Lumea a patra", răspunse Daniel, dar vocea sa venea parcă din fundul pămîntului. De ce te porți ca marele vînător alb cu aceste personaje?"

O'Neil evită privirea lui Daniel. „Ordin", replică el scurt.

A doua zi dimineața, fu rîndul lui Martin Preston să fie în centrul atenției. „Vreau să examinez lucrările miniere", spuse inginerul de la CMU. „E destul de greu să transformăm mărimea zăcămîntului din vechiul sistem egiptean de greutăți și măsuri, în sistemul nostru. Cum putem ști dacă aceste estimări sînt corecte?"

„Zăcămîntul e oarecum redus din cauza extracțiilor făcute pentru Ra", recunoscu Daniel. „Dar acesta era gata să-i omoare dacă nu-i aduceau destul minereu."

Oamenii de la CMU o porniră la drum, escortați de O'Neil, Daniel, Kasuf, cîțiva Bătrîni și Skaara.

„Înțeleg că acesta este un puț de mină", spuse Preston în timp ce-și croiau drum prin deșert, sub soarele care începuse deja să ardă.

„Probabil că așa se cheamă", răspunse Daniel. „Aduc minereul la suprafață dintr-o gaură adîncă în pămînt." În fața lor apăru o imensă formă umflată cu aer – un cort din postav de casă, ridicat pe niște piloni înalți cît stîlpii de telegraf.

„Acesta-i Cortul Odihnei", spuse Daniel. „Muncitorii au nevoie de umbră și de apă pe arșița asta."

Dincolo de cort, lucrătorii erau în plină activitate. Un rînd subțire de bărbați și femei aștepta să coboare pe o scară, în timp ce alții urcau din prăpastia adîncă, plină de praf. Cei care urcau la suprafață purtau fiecare cîte un săculeț plin cu

minereu de cuarţ. Cei care aşteptau să coboare aveau săculeţii goi.

Kasuf spuse ceva şi Daniel traduse. „Echipa care lucrează acum e redusă la minim. Majoritatea minerilor au fost trimişi să cultive pământul şi să se ocupe de irigaţii." Daniel zîmbi cu colţul gurii. „Încă un lucru pe care nu-l puteau face sub stăpînirea lui Ra."

Preston stătea aproape de marginea rîpei, privind cu gura căscată operaţiunile miniere. Pereţii coborau la o adîncime de sute de picioare, fiind crestaţi, la intervale neregulate, cu terase înguste, săpate în stîncă. Accesul între nivele se făcea numai pe nişte scări solide, dar grosolane, formate din două părţi – una pentru urcare, alta pentru coborîre. Erau construite din trunchiuri de copaci tineri cărora li se înlăturase coaja. Treptele erau formate din ramuri cojite.

Lucrătorii se mişcau precum maimuţele, căţărîndu-se pe scări, coborînd şi urcînd, adunînd bucăţi de minereu. Crăpau piatra cu cazmale şi cu sape, uneori coborînd pe pămînt, alteori chiar de pe scară, scoţînd la lumină cristalele de cuarţ.

„Dumnezeule", Preston trase aer în piept, uitîndu-se în jos. „Mi-au spus ei că se lucrează în condiţii vitrege... dar asta e de-a dreptul primitiv."

Desigur, îşi spuse O'Neil, el e obişnuit să vadă minele din Lumea a treia funcţionînd cu ce-a mai rămas din tehnologia europeană a secolului al nouăsprezecelea. Asta seamănă mai mult cu nivelul tehnic din anul 6000 î. C.

Inginerul minier se încruntă, continuînd să se uite în rîpă.

„S-a întîmplat ceva?" întebă O'Neil.

„Groapa asta nu-i naturală", spuse Preston.

„Bineînțeles că nu e", răspunse colonelul. „De aproape opt mii de ani se tot sapă aici."

„Asta nu explică existența ei." Preston se aplecă și mai mult, făcîndu-l pe O'Neil să spere că-și menține bine echilibrul.

„De acord", spuse colonelul, „a fost mai întîi o fisură în pămînt pe care oamenii au lărgit-o apoi."

Dar Preston dădu dezaprobator din cap. „Mai întîi, nu există nici un motiv natural pentru care ar exista un canion aici – nu există apă și aceasta nu putea fi făcută de eroziunea vîntului." Făcu un schimb de priviri cu Draven și O'Neil. „Uitați ce e, știu destule despre geologie – sînt inginer minier, ce naiba."

Preston își întoarse din nou privirea către prăpastie. „E ca și cum mîna lui Dumnezeu ar fi despicat piatra asta, exact unde se găsea minereul. Și de atunci, oamenii ăștia tot sapă, lărgind crăpătura."

„Nu Dumnezeu, ci un extraterestru cu puterile unui zeu", spuse O'Neil sumbru. Dacă Ra avea arme să sfredelească scoarța unei planete, atunci poate că au fost norocoși că zeul nu se aștepta să aibă prea multe probleme pe Abydos. Vizitatorii de pe Pămînt consideraseră nava spațială piramidală a lui Ra a naibii de imensă și impresionantă. Ar fi fost bine dacă se dovedea a fi doar un iaht.

În cazul ăsta, cum ar arăta o navă spațială de război?

„Vrei să spui că navele de război nu mai sînt disponibile?" Era clar că luna de miere se terminase între Hathor și Ptah. Ea se aplecase peste masa de lucru din atelierul lui, cu mîinile încleștate de piatra zgîriată.

Construirea unei flote spațiale fusese încununarea glorioasă a influenței ei asupra lui Ra. Zeul preferase să-și exercite puterea prin Porțile Stelare și se opusese ca navele sale spațiale să fie folosite chiar și de subordonații cei mai fideli. Cu Porțile Stelare rebelii n-aveau unde să fugă. Chiar și într-un colț ascuns al minții lui Hathor, se găsea posibilitatea de a fugi cu flota în caz de înfrîngere și de a pune stăpînire pe un alt colț al universului. Ra nu prea suporta să fie contrazis, dar Hathor nu se dăduse bătută. Rebelii de pe Ombos aveau o tehnologie considerabilă și cu siguranță că ar fi țintit către Poarta Stelară. Un atac din spațiu se dovedise a fi mult mai ieftin – și fusese un succes.

Punîndu-se la punct cu cele întîmplate în timpul lipsei ei, Hathor fusese uimită că nu se utilizase flota pentru înăbușirea revoltei de pe Pămînt. Acum înțelegea de ce.

„Unde sînt vasele?" întrebă Hathor.

„Îți arăt imediat." Ptah se întoarse către un tablou și execută niște comenzi. O imagine holografică se formă. Thoth tresări nervos cînd recunoscu scena. Era galeria cu cupolă de cristal pe care ei o credeau secretă și care fusese locul atîtor întîlniri clandestine.

Ptah manipulă mai multe comenzi și imaginile se schimbară. Acum puteau privi prin cupolă la suprafața lunară de afară.

Hathor se încruntă. „Ce s-a întîmplat cu portul spațial?" întrebă ea. Văzu doar o stație de andocare și o piramidă de mărime medie ce arăta jalnic. Unde fuseseră celelalte, se găseau acum două domuri piramidale, reprezentînd, cu siguranță, instalații permanente.

„Uită-te mai de-aproape la anexele palatului", o sfătui Ptah.

Hathor examină mai atentă imaginea şi îşi dădu seama că, în ciuda depunerilor de la bază, cele două noi edificii se bazau pe suprastructurile a două vechi vase de război care îi aparţinuseră.

„După ce te-a pus în sarcofag, Ra a folosit un timp navele ca escortă pentru palatul său zburător", explică Ptah. „Singura dată cînd le-a destinat un scop practic a fost pe Abydos. Ra a folosit bateriile principale pentru a accede la un depozit de element de cristalin.

Ptah se uită pieziş la soţia lui de odinioară.

„Dar jucăriile tale, ca şi ambiţiile tale, îl îngrijorau pe Ra. În final, a demontat vasele pe cînd tu dormeai."

Hathor dădu din cap în tăcere, înţelegînd intenţiile marelui zeu. Demolarea navelor le tăia răzvrătiţilor posibilitatea de a evada. „Cît timp ar dura ca să reutilizăm aceste nave în spaţiu?"

„Una dintre ele a fost complet devastată", spuse Ptah. „În alta a rămas doar pupitrul de comandă." Se uită la tehnicienii din atelier. „O folosim ca centru de antrenament, pregătind echipaje de rezervă pentru iahtul lui Ra."

„Cît timp?" insistă Hathor.

„Probabil că putem repara dispozitivele de transmisie. Mai e şi problema integrităţii corpului navei. Multe drumuri de acces au fost blocate în interiorul carenei, conectînd coridoarele piramidei de piatră cu scările de legătură dintre nivelele navei. Ar fi vorba de reparaţii serioase. Ar trebui să remontăm bateriile de luptă, să reconectăm computerele de lansare a focului, să restaurăm sistemul de protecţie... n-ar dura atît de mult cît construcţia unei nave de la început, dar un efort de reconstituire cere un timp considerabil."

Tăcură o clipă, pînă cînd Ptah cedă presiunii ochilor negri care-l fixau. „Aproape un an."

„Trei luni", spuse sec Hathor. „Atît ar trebui să-mi ia ca să-mi stabilesc poziția aici. Sper din toată inima că-ți vei face treaba tot atît de rapid. Nemurirea ta depinde de asta." Îi adresă lui Ptah un surîs tot atît de artificial ca trupul lui. „Ce păcat ar fi ca, după ce ai supraviețuit atît de mult timp, să te pierd din cauza unui lucru atît de banal, dragul meu soț."

CAPITOLUL 6
PREGĂTIRI

Sarcina de a transforma din nou un dom al plăcerii într-o navă de război era destul de dificilă, dată fiind lipsa facilităților oferite de docuri. Ra le desființase cu milenii în urmă, iar Ptah nu era genul care să-și piardă timpul cu regretele. Mai rău era, din punctul de vedere al zeului inginer, că se întîrzia din cauza obstacolelor politice.

Cîțiva dintre rivalii lui Hathor își aveau apartamentele în încăperile fostelor vase de război sau își găzduiau soldații în cazarmele din interiorul construcției. Acești zei războinici nu aveau de gînd să se mute numai ca să-i facă plăcere acestei străine arogante, pe care o considerau un dușman. Deveniseră, bineînțeles, și mai ostili cînd aflaseră scopul modificărilor.

În cîteva situații, Hathor reuși să-și atingă scopul prin negocieri. Făcu în așa fel încît aîîță chiar un scurt război de exterminare între doi așa-zișI succesori, amestecîndu-le soldații în aceeași baracă.

Conducătorii altor tabere fură mai vicleni – ori mai intransigenți. Nu se mișcară din locul lor, forțînd-o pe Hathor să vină să se lupte cu ei. Cum ea încă economisea resursele propriei facțiuni, puse la cale tot felul de dispute și dueluri, încercînd să evite astfel bătăliile de proporții mari. Rezultatul fu

cîteva locuri libere în ierarhia zeilor, lărgirea rîndurilor de supuşi, o duşmănie şi mai profundă din partea conducătorilor rămaşi în viaţă şi înlăturarea locatarilor din încăperile fostei nave de război.

Inteligent lucrat, Ptah trebuia s-o recunoască. Fosta lui soţie nu-şi pierduse nici una dintre calităţi în timpul lungului ei somn. Era, de fapt, pe calea cea bună în acapararea puterii pe Tuat, încadrîndu-se în intervalul de trei luni pe care şi-l propusese.

Munca de reconstrucţie a navelor de război nu mergea uşor. Eforturile lui Ptah sufereau din lipsă de personal instruit. Deşi adusese oameni de la toate celelalte proiecte din imperiu, abia reuşise să încropească o echipă strict necesară reparaţiilor.

Nu-i plăcea să recunoască, dar lipsa tehnicienilor era probabil un semn că imperiul lui Ra se prăbuşea. Era evident în ultima perioadă că zeul soare acorda mai multă atenţie războinicilor decît părţii constructive a instituţiei sale guvernamentale.

Poate că era într-adevăr timpul să apară un succesor.

Dar Ptah ar fi dorit un conducător puţin mai flexibil ca Hathor. Ea nu şi-ar fi făcut nici o problemă să facă din el exemplu, pentru ca următorul Ptah să respecte datele limită stabilite de ea.

Pierderea unui tehnician inestimabil, instruit de Ra însuşi, n-ar fi contat prea mult pentru ea. Cel puţin nu în viitorul apropiat.

Aşa că Ptah era obligat, pentru prima dată în ultimele milenii, să se dedice unui proiect pe termen scurt. Tehnicienii lui lucrau în schimburi de douăsprezece ore. El însuşi îşi murdări mînile săvîrşind diferite acţiuni, timp în care dirija şi munca celorlalţi. Cînd se sinchisi să verifice, îşi dădu seama că se descurca doar cu vreo două ore de somn pe zi – unul dintre avantajele corpului său mecanic.

Chiar şi aşa, lucrul la proiect era cu mult în urmă faţă de program.

În ruinele unui hol prevăzut cu arcade, Ptah suda o tablă de oţel peste ceea ce fusese odată o boltă delicat lucrată. Sudurile grosolane de pe arcul de metal semănau cu o piele cicatrizată. Artistul din Ptah se revoltă contra lucrului făcut în grabă şi-n mizerie.

Dar tabla, urîtă cum era, servea pentru a astupa un alt pasaj de intrare. În timp ce integritatea structurală a vasului nu fusese compromisă, numeroasele porţi de ieşire către doc transformaseră cala vasului într-o sită. Toate aceste orificii trebuiau acoperite.

Ptah îşi puse jos aparatul de sudură. Măcar înnăditura asta ar trebui să ţină la vid. Deşi n-aveau să poată testa vasul pentru spărturi decît după ce motoarele aveau să funcţioneze şi să fie calibrate. Apoi urmau să se facă testele de navigaţie şi, în sfîrşit, detaşarea fizică de această stîncă.

Inginerul zeilor ridică uşor din umeri; perspectiva aceasta era prea îndepărtată. Tocmai consulta un plan holografic pentru a vedea ce spărturi trebuie astupate, cînd unul dintre şefii săi de echipă veni pe scara dintre cele două nivele.

„Ce-ar trebui să facă oamenii mei cînd sînt programaţi pentru două munci în acelaşi timp?“ se plînse omul, împins de epuizare şi de exigenţa muncii. „Nu putem instala acele noi arme secundare şi să testăm în acelaşi timp capacitatea de lansare a focului în bateriile principale“, spuse el aspru. „Pur şi simplu nu le putem face pe-amîndouă.“

„Instalaţi noile arme“, spuse Ptah după un moment de gîndire.

Şeful de echipă se uită lung. „Jumătate dintre acele circuite de controlare a focului sînt făcute o dată cu nava", îi aminti el lui Ptah. „Doar le-am conectat la console noi. Şi nu există circuite de rezervă." Acesta nu era stilul stăpînului său perfecţionist. Ptah insista asupra sistemelor redundante şi a testelor încrucişate extensive.

Dar inginerul zeilor ridică din umeri neputincios. „Am încercat să obţin un an, sperînd că vom termina treaba în jumătate din acest timp", spuse Ptah. „Dar nu am decît un sfert de an, ceea ce este, după mine, jumătate din timpul de care am într-adevăr nevoie."

Faţa sa oribilă îndreptă spre şeful de echipă un zîmbet şi mai oribil. „În aceste condiţii, trebuie să-i prezint lui Hathor o navă de război capabilă să zboare şi să tragă. O voi face. *Noi* trebuie s-o facem."

Îl trimise pe meşterul şovăielnic să execute o lucrare de producţie în masă.

Dată fiind vocea extrem de slabă a lui Ptah, şeful de echipă n-avea cum, să audă comentariul abia murmurat al stăpînului său: „Pur şi simplu nu voi putea garanta *cît timp* le va face pe amîndouă."

Eugene Lockwood îşi crease în CMU reputaţia unui director de şantier care face lucrurile să meargă. Se lăuda a fi la fel de în largul său într-un birou, sau în fundul unui puţ de mină. Deşi încercase să nu lase să se vadă nimic pe faţa lui aproape frumoasă, Lockwood găsea, totuşi, că era cam derutant să lucreze într-un birou aflat într-un fund de mină. Sau, să fim mai exacţi, în fundul silozului de proiectile în care se găsea Poarta Stelară spre Abydos.

Era nerăbdător să se stabilească pe noua planetă, să se apuce de treabă. Dar mai trebuiau puse la punct cîteva milioane de detalii administrative pe Pămînt, înainte să se poată ocupa de noua sa slujbă. Un inconvenient major era să lucreze cu specialistul tehnic al CMU, Martin Preston. Datorită expertizei sale în tehnicile de minerit primitive, Preston fusese mutat în echipa lui Lockwood, în calitate de consultant.

Lockwood spera numai ca tipul să nu se aştepte să se ţină cont de părerile lui.

„Trebuie să-i vedeţi pe oamenii ăştia muncind ca să credeţi", îi spuse Preston pentru a nu ştiu cîta oară.

„Am văzut nişte fotografii", răspunse directorul scurt, uitîndu-se pe nişte rapoarte ca să nu-l privească în ochi pe inginer.

Preston nu pricepu aluzia. „Pozele nu dau o dimensiune reală a *nivelului* operaţiilor", continuă el. „Şi fac totul prin nişte metode de lucru empirice. N-au ascensoare cu aburi. Nici măcar şine şi vagoane pentru minereu."

„Bine, bine, ai mai subliniat lucrurile astea." Pierzîndu-şi calmul, Lockwood se uită nerăbdător la inginer. „Am fost însărcinat cu trei directive. Unu, trebuie să organizez mina asta şi s-o modernizez. Doi, trebuie să controlez orice dezbinare venită din afară – asta înseamnă să-l marginalizez pe acel personaj care se cheamă Daniel Jackson."

Ridică din umeri. „Nu văd vreo problemă aici. S-a oferit să-i înveţe pe localnici engleza. Dar noi vom oferi lecţii de engleză care îi vor da gata pe băştinaşi. Audio-vizual. Multimedia. Deja am angajat o companie TV de educaţie care să facă lucrurile să meargă strună. Calculez numărul de

generatoare portabile de care vom avea nevoie pentru ecranele video."

Lockwood se întoarse la enumerarea sarcinilor sale. „Şi, în sfîrşit, trebuie să fac toate astea în timp ce dirijez obţinerea unei producţii profitabile de minereu, din operaţia minieră existentă în acest moment.

„Dar planurile de producţie, v-am spus, sînt prea mari." Faţa grăsuţă a lui Preston se încordă nemulţumită. „Cifrele pomenite de Bătrînii din Nagada erau deja excesive, iar dumneavoastră le-aţi umflat şi mai mult."

„Este un nivel de producţie pe care mina aceasta l-a atins în trecut, după informaţiile surselor noastre militare."

„Da. Am fost acolo cu una dintre acele surse. Mi-a spus că aceste planuri au fost atinse numai prin punerea la o muncă epuizantă, de sclavi, a întregii populaţii a oraşului. Acest mare zeu Ra, sau ce naiba era, îi obliga să muncească ameninţîndu-i cu armele. Cum vă aşteptaţi să atingeţi acelaşi nivel?"

Plictisit, Lockwood începu iar să frunzărească rapoartele. „Misiunea mea este să realizez încă de la început cea mai mare producţie posibilă. Pricepi? Chestia asta de cuarţ se pare că este foarte valoroasă, judecînd după preţul unei tone. Şi are diverse întrebuinţări, pentru că centrele de cercetare din toată ţara îl caută în disperare. Iar noi trebuie să îl furnizăm – în cantităţi industriale.

Încercă să-l înmoaie pe subalternul ăsta enervant.

„Aşa că va trebui să-ţi cer ţie şi forţelor de muncă locale să faceţi puţin efort pînă cînd vom aduce metode moderne prin care vom prelua mare parte din sarcini."

„*Să preluaţi din sarcini?*" repetă Preston. „Nu putem moderniza o parte a operaţiilor fără să tulburăm tot restul. Oamenii ăştia lucrează de mii de ani în mină, în acelaşi fel. Nu putem să aducem ascensoare şi benzi rulante fără să-i dăm la o parte şi să-i jignim. Nu vă gîndiţi nici măcar la perioada de instruire pentru folosirea noii tehnologii. Producţia în mina asta o să scadă – poate cu mult – înainte de a creşte. „

„Mulţumesc pentru sfaturi", spuse Lockwood. „Cred că te înşeli. Ar trebui să mă laşi pe mine să-mi fac griji pentru modernizare, iar tu să te ocupi de treaba pe care te-am pus s-o faci. Vreau ca abydienii să realizeze o producţie cît se poate de mare, timp în care noi o să rezolvăm problemele inerente oricărui început." Lockwood îi zîmbi rece lui Preston. „Pînă cînd vom avea maşinile şi ne vom permite să scăpăm de cei mai mulţi dintre ei."

„Mese Gata Pregătite." Ofiţerul cel chel de la Aprovizionare se uită neîncrezător la cantitatea pe care O'Neil o cerea. „Pentru numărul de oameni pe care-l aveţi, va fi o provizie pentru şase luni."

„Nu ştim dacă vom avea nevoie de întăriri", răspunse O'Neil.

„Credeam că vă aşteptaţi să obţineţi provizii de la localnici."

„Aşa e", spuse O'Neil. „Dar vreau să mă asigur că nu le epuizăm resursele – şi vreau o rezervă."

„Trebuie doar să transportăm proviziile aici şi să le trimitem prin chestia aia, Poarta Stelară", spuse omul de la Aprovizionare.

O'Neil îşi ascunse un zîmbet. Tipul vorbea ca un om care nu trecuse niciodată prin Poarta Stelară. Se întreba ce-ar crede individul ăsta despre „chestia aia, Poarta Stelară" după ce l-ar fi descompus în

atomi, proictîndu-l cu o viteză de neimaginat peste milioane de ani lumină, printr-un tunel care nu respecta legile geometriei tridimensionale.

Ofițerul continuă, scărpinîndu-se confuz în părul rar care-i mărginea suprafața generoasă a cheliei. „Acum, în ce privește munițiile...", se uită cu ochii mijiți la cantitatea cerută. „Intenționați să faceți o groază de exerciții de tragere?"

„Nu știu în cine și în ce vom trage pînă la urmă", zise O'Neil. „Dar nu vreau ca balonul să se ridice, iar noi să rămînem fără destulă artilerie pentru a ne descurca în orice situație. Pe deasupra, se poate să primim întăriri și vreau și pentru ei gloanțe și mîncare."

„Hmm", făcu chelul. „Un pui în fiecare oală și un proiectil Stinger pentru fiecare om." Bătu cu degetul într-o altă cifră de pe lista de rechiziții. „Vreți mai multe proiectile decît am trimis în Afganistan pentru întreg războiul lor sfînt. Și primitivii ăștia de pe... Abydos sînt atît de înapoiați încît își închipuie că un arc și o săgeată sînt elemente de înaltă tehnologie. De ce credeți că aveți nevoie de atîtea proiectile?"

O'Neil se reținu cu greu. „Am nevoie de proiectile pentru că generalul West mi-a refuzat propunerea de a construi niște amplasamente SAM întărite."

Ofițerul îl privi pe O'Neil, nevenindu-i să creadă. „Vroiați să construiți amplasamente fortificate de proiectile sol-aer pe planeta asta? Pentru ce? Ca să--i speriați pe amărîții ăia?"

De data asta văzu că O'Neil se uită dezaprobator.

„Ah, *localnicii* au cumva vreo cîteva Mig-uri de care va trebuie să ne apărăm?"

Apoi fața ofițerului se lumină; începea să înțeleagă. „O, poate sînteți îngrijorat de detașamentul de nave spațiale al celor care au construit Poarta Stelară."

Încercă o glumă. „Sînteți sigur că proiectilele Stingers sînt eficiente contra farfuriilor zburătoare?"

Pe O'Neil nu-l amuză umorul grosolan al tipului. „Nu dau o ceapă degerată pe farfuriile zburătoare." Fața îi deveni și mai întunecată cînd își aminti de planoarele de luptă pe care secundul său, locotenentul Kawalski, trebuise să le evite. Ca să nu mai vorbim de palatul sub formă de navă spațială al lui Ra.

„Altceva mă îngrijorează pe mine de moarte: imensele piramide zburătoare."

CAPITOLUL 7
SE FAC SCHIMBĂRI

Pe partea din Abydos a Porții Stelare, un val brusc de energie țîșni din inelul de cuarț toroidal, formînd un vîrtej ce ținti către direcția opusă. Apoi, fluxul de energie se stabiliză sub forma unei lentile care strălucea ca o piatră prețioasă lichidă într-o montură de cristal de cuarț. O clipă mai tîrziu, iluzia acestei pietre prețioase fu risipită de o undă care văluri suprafața aceasta lucioasă și o siluetă umană fu aruncată în afară.

Primul pas al lui Eugene Lockwood pe o planetă străină fu un fel de umilitoare cădere pe burtă. Știa din raportul său că se găsea în interiorul unei piramide gigantice, într-o sală de o mărime considerabilă. Nu se aștepta, însă, la zgomotul îngrozitor făcut de un generator pe benzină, care furniza energie unui sistem de iluminare temporar. Exploziile motorului cu combustie internă al mașinii răsunau dincolo de zidurile de piatră.

Lockwood părăsi încăperea Porții Stelare, pornind-o pe un coridor către o cameră mai mare, aranjată cu un fel de discuri arămite dispuse vertical pe podea și pe tavan. În raportul său, aceasta era descrisă ca fiind sediul unui transmițător de materie cu bătaie scurtă. De partea cealaltă se găsea o rampă, o imensă galerie de

piatră care se lărgea către un hol de intrare străjuit de stîlpi.

Aici îi întîlni pe oamenii pe care venise să-i vadă – echipa de lucru a CMU, care punea explozibil pentru demolări în jurul strîmtei porți de ieșire spre lumea exterioară. Contrastînd cu dimensiunile generoase ale pasajelor interioare, intrarea era într-adevăr foarte îngustă, aproape cît înălțimea unui om. Lockwood aruncă o privire neliniștită spre explozivi, în timp ce echipa cuplă detonatoarele.

„Ești sigur că o să meargă?" îl întrebă el pe șeful de echipă, un tip îndesat, roșu la față, cu un trabuc neaprins, ușor umezit înfipt între dinți.

Privirea pe care expertul în explozive i-o aruncă șefului său fu aproape îndeajuns de arzătoare încît să declanșeze explozia.

„Am verificat limitele de suportare a greutății pe care le au pietrele și știm cum să plasăm o explozie. Sarcina noastră este să lărgim poarta aceea – numai dacă nu vreți să aduceți tot echipamentul pe care îl trimiteți demontat în bucățele."

„Dar nu va afecta Poarta Stelară?" insistă Lockwood nervos.

„Chestia aia e dincolo de orice pericol de dezintegrare", răspunse expertul în demolări. „Dar vom amenaja totuși niște apărătoare de explozie, pentru orice eventualitate."

Controlă cu un ochi de specialist munca subalternilor. „Perfect", declară el semeț, cu trabucul în colțul gurii. „Cînd o să sară în aer, vom folosi molozul pentru a lărgi rampa care duce către poartă."

Desfășurară sîrmele detonatorului înapoi, către încăperea Porții Stelare. De pe Pămînt soseau tot mai mulți oameni și materiale. Scuturi și susținătoare grele de oțel înaintau pentru a bloca

intrările spre Poarta Stelară și încăperile de transport.

„Sîntem gata de pornire", anunță tipul cu explozia. Asta făcu și Lockwood, îndreptîndu-se înapoi spre Pămînt. Imediat după ce sosi și își veni puțin în fire, dinamita explodă cu putere prin Poarta Stelară.

„Dați-i drumu', băieți!" strigă el către muncitorii din camera care fusese cîndva siloz de proiectile.

Dacă în încăperea Porții Stelare zgomotul fusese destul de tare, bubuitul care răsună în silozul de proiectile fu asurzitor. Motoarele grele ale buldozerelor staționate în fața Porții Stelare huruiau puternic, la unison cu zgomotul făcut de poarta care se învîrtea. Lockwood avu un moment de compasiune pentru gărzile care păzeau permanent acest punct de tranziție. Simțea tumultul ca pe o durere fizică. Bieții soldați trebuiau să fie practic paralizați.

Trei buldozere erau pregătite pentru plecarea pe Abydos. Primul urcă pe rampa extinsă și întărită, spre poarta sub forma unei lentile de energie unduitoare, intră prin ea și dispăru. Amintindu-și de propria dezorientare, Lockwood speră că șoferul nu avea să uite să oprească motorul de îndată ce trecea pragul.

Poarta Stelară se roti, dîndu-i timp primei mașini să se îndepărteze. Cîteva minute mai tîrziu, construcția extraterestră se învîrti din nou și al doilea buldozer trecu prin ea. Lockwood așteptă ca cel de-al treilea buldozer să ajungă pe Abydos, înainte de a se risca să traverseze din nou poarta. Observă că buldozerele curățaseră culoarul de scuturile de explozie. Urmînd cu prudență zguduitoarele mașini, Lockwood și șeful echipei de demolări își îndreptară pașii către rampă.

Cînd ajunseră în holul de la intrare, directorul observă că era mult mai multă lumină. Crăpătura din zid nu mai exista. În locul ei, o deschidere mult mai largă permitea luminii celor trei sori de pe Abydos să pătrundă înăuntru printr-un nor de praf.

Noua poartă modernizată cerea totuşi nişte îmbunătăţiri – marginile de piatră ştirbite trebuiau şlefuite, se putea construi chiar o arcadă din beton. Era însă mai mult decît suficient de largă pentru a permite intrarea unui buldozer, fapt demonstrat de unul dintre operatori care tocmai pornise maşina pentru îndepărtarea primei cantităţi de moloz.

„E un început", recunoscu Lockwood.

Şi acoperişul n-a picat încă pe noi, adăugă el în gînd.

Forţa exploziei, combinată cu lungul şir de încăperi din spatele ei, avură acelaşi efect ca *bum*-ul unei descărcări de puşcă – dar pe o scară mult mai largă. Şi „puşca" aceasta fu îndreptată direct către cetatea Nagadei.

Valul exploziei nu avarie nimic – era prea departe, iar cetatea era prea solid construită. Dar sunetul îi zgudui pe locuitori ca un „bang" sonic, impresionantă experienţă, de vreme ce doar unul dintre ei – Daniel Jackson – ştia ce-i acela un avion cu reacţie.

Daniel întrerupse brusc cursul de hieroglife pentru avansaţi cînd auzi puternicul bubuit.

„Ce dracu ar putea fi?" murmură el, pornind pe străzi în căutarea lui Kasuf.

Îl găsi pe conducătorul oraşului consultîndu-se cu cîţiva dintre Bătrîni. Se retrăseseră într-unul dintre turnurile de observaţie, sperînd să vadă cît mai departe şi să înţeleagă ce se petrece.

Fața lui Kasuf era încordată de teamă și Daniel îi înțelegea îngrijorarea. Ultimele lucruri care veniseră prin imensa piramidă fuseseră planoarele udajeet, semănînd teroare și distrugînd cetatea neajutorată.

Cîțiva dintre membrii gărzilor lui Skaara apărură la orizont, alergînd nebunește prin nisip. Unul descărcă pușca în aer, în timp ce altul gesticulă în direcția piramidei.

Kasuf se ridică. Orice se întîmpla acolo, trebuia să meargă să vadă despre ce era vorba. Dădu un ordin și cîțiva mastadgi echipați cu șei și baldachine veniră galopînd pe străzile întortocheate. Ei bine, se gîndi Daniel, vor călări confortabil și cel mai rapid posibil, în condițiile locale, pentru a investiga evenimentele.

Porțile masive ale cetății se deschiseră și cavalcada – poate mastacada – porni la drum. Skaara apăruse de undeva și li se alăturase în timp ce-și croiau drum peste dunele maronii.

Ajunseră repede la tinerii supraveghetori care-l salutară milităreşte pe Skaara. Raportul lor era totuși imprecis. Aparent, se produsese o explozie îngrozitoare în piramida în care Ra își ținuse nava spațială. După aceea, apăruse o mașină galbenă zgomotoasă. Văzînd asta, băieții commando fugiseră să împrăștie vorba.

Daniel se încruntă. Oare se întîmplase ceva cu Poarta Stelară? Pentru o clipă, ceva din el speră că era adevărat. Mai bine să piardă orice legătură cu Pămîntul, decît să vadă cum cultura de pe Abydos e sfîșiată de lupii unor corporații.

Ajunseră în vîrful unei dune, avînd în fața lor piramida. Daniel văzu buldozerele și dărîmăturile și privirea i se întunecă.

Partea din față a piramidei nu mai era suprafața perfectă din piatră de var. Baza fusese aruncată în aer și o gaură imensă făcută în piatră. Arcul sobru care mărginea vechea intrare se transformase în grămezi de moloz, aflate de-o parte și de alta a vechii rampe. Printre resturi văzu și perechea de obeliscuri din piatră care flancaseră cîndva rampa.

Kasuf și compatrioții săi strînseră furioși din dinți. Și mai mulți muncitori apărură prin poarta violent devastată. Unii se puseră pe treabă, reparînd marginile spărturii pe care o făcuseră. Alții amestecau molozul cu pietriș și ciment. Se pare că intenționau să lărgească rampa de trei ori mai mult. Asta ar permite mașinilor grele precum buldozerele să se deplaseze fără probleme – ca să nu mai vorbim de camioanele mari.

Daniel era atît de furios, încît coborî de pe șaua cu baldachin înainte ca animalul să se fi oprit din mers – și aproape că era să fie călcat în picioare.

După ce reuși să scape de picioarele imense și greoaie ale animalului, Daniel o luă la fugă spre rampă. „Ce naiba fa..."

Se opri brusc, văzînd un lucru pe care nu-l remarcase din cauza furiei. Piramida era înconjurată de militari. Infanteriști marini îmbrăcați în camuflaj de deșert își aținteau puștile spre el.

Încet, Daniel ridică brațele să arate că avea mîinile goale. „Salut, băieți. Nici o armă, vedeți? Vorbesc aceeași limbă ca voi, bine? Nu puteți să mă împușcați. Eu sînt translatorul."

Un civil tipic american, pe fruntea căruia scria *director* veni ca o vijelie pe rampă. „Ce faceți aicea oameni buni? Vă jucați de-a *Lawrence al Arabiei* pe cămile mutante? Ați fi putut fi răniți dînd buzna într-o zonă de construcții."

„Păi vedeți, noi n-am văzut nici un semnal de avertizare că am putea fi striviți sau împușcați", replică Daniel. „Singurul nostru indiciu a fost explozia prin care ați aruncat în aer piramida noastră."

„Piramida *voastră?* Presupun că domnul Draven v-a explicat clar că dorim un acces nelimitat la Poarta Stelară."

„Dar nu știam că «acces nelimitat» însemna să faceți găuri într-un monument vechi opt de mii de ani pentru ca buldozerele voastre să poată trece. Ați fi putut măcar să ne avertizați."

Directorul se uită la Daniel de parcă egiptologul ar fi fost un obiect extrem de neplăcut în care tocmai călcase. „Tu trebuie să fii Jackson."

„Daniel Jackson, Ph. D. și dumneavoastră?

„Eugene Lockwood. Sînt directorul de amplasament al CMU. Și chiar acum ne pregătim baza."

„Cale liberă, Lockwood. Ai început cu ruta de camion și tot ce te-a costat a fost încrederea pe care Draven a semănat-o printre oamenii de aici. Uită-te puțin la ei."

Daniel făcu un gest către Kasuf și ceilalți Bătrîni care priveau dărîmăturile pe care planurile lui Lockwood le creaseră. Expresia de pe fața lor era critică, ca să spunem doar atît.

„Pe de altă parte, cu cît începem mai repede producția în mină, cu atît CMU vă poate oferi lucrurile de care lumea aceasta are nevoie." Lockwood dădu din cap către Kasuf și Bătrîni. „Poți să le spui *asta.*"

„Le voi spune că... Era și timpul să apari!" Daniel se uită peste umărul lui Lockwood la noul venit în confruntare.

Jack O'Neil nu era în apele lui. „Am venit aici imediat ce am aflat că CMU a cerut o echipă de securitate pentru... transformările lor."

„Oamenii tăi aproape că ne-au omorît cînd am venit să investigăm explozia", spuse Daniel acuzator.

„Un investigator calm, retras, ca tine?" O'Neil ridică o sprînceană. „Cum e oare posibil?"

O săptămînă mai tîrziu, Skaara se așeză în locul lui din banca a treia, la ora de engleză a lui Daniel. De fapt, era un efort reunit de predare, cu Daniel și Sha'uri în fața clasei.

Pe Skaara îl îngrijora numărul crescînd de locuri libere. Rămăseseră doar jumătate din elevii care participaseră la prima oră.

Și Daniel observă lucrul ăsta. „Am spus eu ceva?" întrebă el, încercînd să facă o glumă pe seama neliniștii lui. „Poate că n-am cel mai bun accent din lume în limba voastră. De aceea am rugat-o pe Sha'uri să mă însoțească."

„Nu-i vorba de felul tău de a preda sau de accentul tău", se scuză unul dintre elevi. „E vorba de cursurile pe care ceilalți le predau la baza lor."

„Baza" se strecurase rapid în vocabularul oricărui om din Nagada. În cîteva zile, Lockwood crease un fel de cetate sub formă de cort pe platoul stîncos care susținea piramida Porții Stelare. Un flux continuu de material părea că este furnizat de pe Pămînt. În plus, forțele de securitate ale infanteriei marine, conduse de Jack O'Neil, luaseră poziții defensive.

Deși membrii Corpului de Infanterie Marină ofereau mai multă protecție decît băieții săi, Skaara menținuse totuși piramida sub observație. Era mai mult un exercițiu pentru tineri, dar Skaara primise

rapoarte că nagadienii vizitau încontinuu baza americanilor.

„Deci, ce au ei şi noi n-avem?" întrebă Daniel „Profesori mai atrăgători? Sau mai puţin exigenţi?" Ridică din umeri. „Îmi pare rău. Fac glume proaste – şi nimeni de aici nu înţelege măcar la ce mă refer."

Daniel se uită la Sha'uri. „Hai să vorbim despre nişte lucruri pe care le *putem* înţelege." Începu să explice lecţia.

Cînd cursul se termină, Skaara ieşi pe porţile Nagadei şi o porni de-a lungul dunelor. Se opri puţin la punctul său de observaţie, apoi se îndreptă către baza CMU. Se uită după o uniformă de infanterist şi îşi puse bruma de engleză în practică. „Ko-ro-nel O'Near – O'Neil", se corectă el.

Surprins, soldatul îi arătă drumul spre cortul de comandă.

Jack O'Neil fu surprins să-l vadă pe Skaara. Dar fu şi mai uimit cînd tînărul îi vorbi. „Salut, colonele."

„Salut, Skaara."

„Sora mea mă învaţă. Şi Daniel."

O'Neil zîmbi. „Fac o treabă foarte bună."

„Ei predau şi aici." Skaara se încruntă, încercînd să se facă înţeles cu un vocabular restrîns. „Oamenii pe care Daniel îi învaţă. Vin aici ... „

„Vrei să ştii de ce?" O'Neil nu putu să nu surîdă cînd Skaara aprobă nerăbdător din cap. „Bună idee, generale."

Tînărul părea încurcat. „Generale", repetă O'Neil, schiţînd un salut. „Pe tine, generale, te salut."

Skaara îşi duse o mînă la piept. „General."

„Eşti în recunoaştere." O'Neil îşi duse mîna la frunte, umbrindu-şi ochii, mimînd acţiunea de cercetare a terenului. „Numim asta informaţie"

Bietul Skaara se pierduse de tot. O'Neil lăsă baltă conversaţia. „Îţi voi arăta clasele. Vei arunca o privire."

Orele de engleză ale CMU se desfăşurau într-un cort mare, aerisit. Skaara făcu ochii cît cepele cînd văzu pe bănci computere şi monitoare video. Unele arătau nişte maşini incredibile, ca buldozerele pe care le văzuse la piramidă. Mai erau şi alte imagini, nişte vagoane mari care se mişcau pe multe roţi, dar care n-aveau mastadgi care să le tragă.

Pe alte ecrane, mai multe siluete viu colorate se mişcau pe o muzică veselă. Tînărul se întrebă cum pot nişte oameni care nu vorbesc limba lui să le predea confraţilor lui engleza. Figurile luminoase explicau cum. Profesorii de la CMU foloseau hieroglife şi, pe lîngă dezertorii din clasa sa, Skaara văzu şi alte feţe cunoscute de la cursul lui Daniel de hieroglife.

Străinii se foloseau de munca lui Daniel pentru a-i îndepărta pe proprii lui studenţi!

Bineînţeles că nu era perfect. Skaara văzu cîteva semne pe care nu le înţelese şi cîteva care erau complet greşite.

Unul dintre profesori se apropie de el. „Vrei să înveţi limba mea?" întrebă el într-un fel de dialect caraghios. „Trebuie să mă ajuţi s-o învăţ pe-a ta."

„Profesorul din cetate vorbeşte mai bine limba mea", răspunse Skaara. „De ce să nu învăţ de la el?"

„Acela nu este..." Profesorul îşi bătu tîmpla cu degetul. „În lumea mea e un ratat."

Skaara îşi menţinu pe chip expresia neutră. Dar, ajuns acasă, avea să aibă multe de discutat cu Daniel şi Sha'uri.

CAPITOLUL 8
EDUCAȚIE DURĂ

Daniel nu putea să creadă ce îi spusese Skaara. „Televizoare. Computere. Toate jucăriile." Văzu nedumerirea pe fața lui Skaara și a lui Sha'uri și se scuză. „Îmi pare rău. E o vorbă de-acasă."

Se încruntă, ascultînd ce îi povestea Skaara. „Deci, o parte a spectacolului lui Lockwood, este să impresioneze oamenii cu mașinile pe care intenționează să le aducă aici. Poate chiar caută oameni care s-ar pricepe să le conducă. Ar fi mult mai ieftin decît să aducă oameni de pe Pămînt. În mare parte se poate lucra cu imagini. Dar cum pot ei să le vorbească oamenilor? Nu-mi vine să cred că militarii au învățat destule cuvinte ..."

Cînd Skaara îi explică despre hieroglifele mișcătoare, ochii lui Daniel se bulbucară în spatele ochelarilor. „Încearcă să învețe egipteana veche de la oamenii pe care *eu* i-am învățat să scrie? Folosind hieroglife?"

„Unele n-au nici un sens", spuse Skaara. Îi desenă cu creta pe o tăbliță una dintre ciudatele figuri pe care le văzuse pe ecranele luminoase. „Nu pot să redau culorile, bineînțeles", se scuză el.

Însă, Daniel studia atent hieroglifa pe care Skaara o desenase. Începu să rîdă. „Nu mă miră că n-ai înțeles ce înseamnă. Idioții ăștia folosesc lucrările lui Budge – și sînt pline de greșeli."

Se întoarse către Sha'uri, din nou bine dispus. „Se pare că va trebui să primim noi oameni la cursurile de engleză", spuse el. „De data asta vom alege oameni pe care nu i-am învățat să scrie. Tu vei mînui cuvîntul vorbit, iar eu îi voi învăța alfabetul englez." Se încruntă și murmură ceva în engleză. „Mă întreb dacă pot trimite după cursul acela de engleză pe casete, căruia îi tot făceau reclamă."

Străinii făcură mari progrese într-un timp scurt. Un drum lega acum piramida care adăpostea Poarta Stelară și zona minieră. Camioanele mergeau zgomotos încoace și-n colo. Primul ascensor mecanic începu să funcționeze, transportînd minereu din adîncimi către suprafață. Între timp, oamenii continuau să sape pentru materialul de cuarț și să-l transporte manual.

Lockwood venise de mai multe ori în Nagada, tîrguindu-se cu Bătrînii pentru mai mulți muncitori și pentru un efort mai mare. Nu obținuse producția pe care o estimase. Adusese mai mult personal și, cum profesorii săi deveniseră mai eficienți în dialectul local, deseori unii dintre ei îl însoțeau. Cel puțin verificau dacă Daniel traducea clar și corect cererile lui Lockwood.

Directorul CMU nu era deloc mulțumit de situație. Exista o discrepanță considerabilă între ceea ce le promisese superiorilor și cantitatea de minereu pe care o încărcau. Și Lockwood dorea să dea vina pe cineva. Încercase să-i stimuleze pe muncitori, ridicînd ratele celor care produceau mai mult ca de obicei. Nu însemna o pierdere *chiar atît* de mare pentru bugetul companiei. Bătrînii căzuseră de acord asupra unui salariu zilnic care, în orice sindicat minier, ar fi provocat atacuri de cord. Singura problemă era că Bătrînii cereau plata

în monede. Nu-i deranja dacă erau monede americane. Dar multe bănci din Statele Unite se întrebau de ce crescuse cererea de monede Susan B. Anthony.

Producția începu să crească, dar nu îndeajuns de mult ca să atingă așteptările lui Lockwood. Cum tactica momelii eșuase, se hotărî acum să apeleze la forță. Începu prin a aranja întîlniri în particular cu maiștrii de teren – termen ce aparținea limbajului corporației și care suna mult mai bine decît *supraveghetor.*

„Sînt leneși", se plînse maistrul Toni DiBlasi. „Nici un fel de disciplină. Nu știu cum de-au reușit să producă atît de mult pe cît spuneți. Cîteva ture în sus și-n jos pe scara aia și jumate dintre ei sînt în cortul ăla al lor pentru odihnă. Mai ales femeile și bătrînii."

DiBlasi nu menționă însă că doar un urcuș pe scările acelea ar fi fost îndeajuns pentru a-l scoate din funcțiune o jumătate de oră.

Lockwood zîmbi. „Deci avem nevoie de niște reguli. Oamenii ăștia nu pot lua pauze după placul lor. Să încercăm un minimum de cinci ture înainte de a se odihni. Ți se pare rezonabil?"

Adăpostit în rulota cu aer condiționat a șefului, departe de căldura arzătoare a celor trei sori de pe Abydos, lui DiBlasi orice i se părea rezonabil. „Dar cum vom reuși chestia asta?" întrebă el.

Lockwood se strîmbă de parcă mușcase dintr-o prună acră. „Mă voi adresa statului major pentru niște forțe de pază. Știind ce inimă bună are O'Neil ăsta, nu ne vom putea baza niciodată pe trupele lui de infanteriști marini."

„Și cum rămîne cu abydienii? Dacă se plîng?" vru să știe DiBlasi.

„Abbadabbienii?" zîmbi Lockwood dispreţuitor, pronunţînd pentru prima dată cu voce tare cuvîntul folosit în particular pentru a-i desemna pe localnici. „Ce-or să facă? Or să depună o plîngere la sindicat?"

DiBlasi chicoti. „Abbadabbieni", repetă el. „Îmi place."

„Vreau ca tu şi alţi cîţiva oameni din conducere să-i supravegheaţi pe muncitori", spuse Lockwood. „Identificaţi verigile slabe – pe cei care nu produc. Pe măsură ce vom mecaniza operaţia, aceştia vor fi primii de care vom scăpa."

Un surîs afectat apăru pe chipul său cu trăsături bine definite. Îi făcu cu ochiul. „Acuma, să nu trageţi de ei pînă-i omorîţi, bine? Pentru moment, avem nevoie de oamenii ăştia."

Poate că Lockwood se considera foarte inteligent numindu-i „abbadabbieni" şi spunînd despre ei că sînt murdari şi leneşi. Îl subestimase însă pe unul dintre ascultători. În timp ce Lockwood şi DiBlasi discutau, o localnică făcea curăţenie în rulota lui Lockwood. Era o bătrînă care îi amintea unuia dintre şefii de echipă de mama sa, aşa că îi asigurase o muncă mai uşoară. Nici Lockwood şi nici maistrul nu ştiau că femeia era eleva lui Daniel Jackson la cursurile de engleză.

Prin pereţii subţiri, de carton, din interiorul rulotei, vocile se auziseră destul de clar. Şi, deşi cunoştinţele ei de engleză nu-i permiteau să traducă întreaga discuţie, femeia avea uşurinţa specifică analfabeţilor de a reţine sunete.

Cînd, în aceeaşi seară, recită conversaţia la cursul de engleză, Daniel avu impresia că ascultă o înregistrare pe casetofon. Cei mai avansaţi la engleză, precum Sha'uri şi Skaara, se înfuriară şi se

simţiră ofensaţi. Cînd li se traduse şi începătorilor, duşmănia luă proporţii.

Lui Daniel i se făcu pur şi simplu scîrbă. *Abbadabbieni,* se gîndi el. *Nemernicul a găsit un nume de-a dreptul înjositor pentru noi.*

Dar, pentru moment, avea alte lucruri de făcut. Trebuia să calmeze rumoarea din clasă şi ostilitatea faţă de CMU.

„Cine se crede Lockwood ăsta?" întrebă un cursant furios. „Ra însuşi? Măcar el avea scuza de a fi un zeu – nu un om. Dar Lockwood e la fel de muritor ca noi toţi."

Daniel îşi alese cuvintele cu grijă. „În lumea mea", spuse el, „cînd trebuie făcute lucrări de amploare, se face apel la grupuri mari care se numesc corporaţii."

„Lucrări de amploare – ca mineritul?" întrebă altul.

„Cu cît e mai mare lucrarea, cu atît e mai mare corporaţia. Unele dintre ele ajung să aibă o viaţă proprie. Aceia care lucrează pentru corporaţie – în special cei din conducere – încep să se gîndească numai la binele companiei. Pentru ei corporaţia devine un fel de zeu pe care îl venerează – precum Ra."

„Şi cu puterea lor încep să se poarte ca Ra", spuse Skaara cu perspicacitate.

„Dar cum se apără oamenii din lumea ta împotriva trufaşelor corporaţii?" vru să ştie un tînăr din rîndul din spate.

„Sînt mai multe feluri", spuse Daniel rar. „În unele situaţii oamenii le cer conducătorilor noştri să facă legi care să-i protejeze. Alteori, muncitorii se organizează pentru a negocia cu corporaţia."

„Asta nu prea ar fi mers cu Ra", spuse o bătrînă, batjocoritor. „Dacă am fi protestat că se poartă urît cu noi, gărzile Horus ne-ar fi bătut şi mai tare."

Se aşternu un moment de tăcere în care cursanţii cugetară la spusele ei. Discipolii lui Ra îi trataseră rău pe oameni – pînă cînd, în sfîrşit, aceştia se răzvrătiseră. La sfîrşitul revoltei, Ra şi oamenii lui erau morţi.

Lui Daniel nu-i plăceau gîndurile pe care le citea pe feţele studenţilor. „Ne-am îndepărtat prea mult de la subiect", spuse el brusc, întorcîndu-se spre tablă. „Ne întrebam de ce unele cuvinte se scriu într-un fel şi se pronunţă altfel..."

A doua zi, Daniel, Sha'uri şi Skaara fură chemaţi la o întîlnire cu Kasuf şi Bătrînii. Cei mai în vîrstă erau de-a dreptul uluiţi.

„Auzim că se petrec lucruri ciudate în tabăra lui Lockwood ăsta", spuse pe un ton aproape arţăgos un om cu barba albă. „Celor care merg să înveţe limba străinilor li se arată imaginile unor maşini care pot să facă munca a o sută de oameni. Unora li se oferă şansa să înveţe nu numai limba, ci şi cum să le conducă. Li se spune că asta o să facă din ei nişte muncitori valoroşi. Şi se fac aluzii că alţii şi-ar putea pierde slujbele."

„Nu aluzii", interveni supărat un alt Bătrîn. „Am auzit că Lockwood a spus-o clar unor supraveghetori."

„Şi eu am auzit asta", zise Kasuf, întorcîndu-se spre Daniel. „Şi mi s-a spus că s-a discutat la cursul tău. E adevărat?"

„O femeie care face curăţenie pentru Lockwood a auzit toate acestea", interveni Sha'uri. „Rîde de noi, ne dă nume proste şti. Dar vrea ca suprave-

ghetorii lui să țină evidența celor care aduc mai mult minereu și a celor care aduc mai puțin."

„Desigur, unii pot cără mai mult ca alții", spuse un Bătrîn. „Pe vremea mea – pe vremea lui Ra —" modifică el, „toți săpau după minereu cînd li se cerea. Copiii, bătrînii, femeile – ei nu puteau cără pe scări cît un bărbat viguros. Dar puteau aduce *ceva.*"

„Cărau de teama lui Ra și a războinicilor lui", sublinie Skaara. „Oamenii care muncesc acum în mine o fac liber, pentru monedele pe care le oferă străinii."

„Și Lockwood se plînge că nu muncesc destul." Kasuf nu mai pricepea nimic. „Dacă nu muncesc destul, atunci de ce vrea mai puțini lucrători?"

„Va scăpa repede de ei de îndată ce va aduce mașinile", declară Skaara. „Pînă atunci, are nevoie de mulți muncitori – și vrea să scoată sufletul din ei. Nici unul n-o să fie primit în cortul odihnei dacă n-o să facă cinci ture de transport pe scări."

Bătrînii comentară încet între ei.

„Cinci ture – asta e destul de greu chiar și pentru un bărbat puternic, pe căldura asta și în perioada asta a anului."

„Ce știe Lockwood despre sorii noștri?" întrebă supărat Barbă-albă. „Mi s-a spus că-și petrece aproape toată ziua într-o cutie unde e mereu frig."

Cea mai bună descriere a unei rulote cu aer condiționat pe care am auzit-o vreodată, se gîndi Daniel.

„Să amețească mai întîi în soare el și supraveghetorii lui, înainte de a pune asemenea condiții", declară furios un alt moșulică. „Chiar și pe timpul lui Ra, cortul odihnei era deschis pentru toți cei care aveau nevoie de el – *oricînd* aveau nevoie."

Daniel se încruntă. Bătrînii vorbeau despre o tradiție care se păstrase de mii de ani. Dar se părea că pentru Lockwood tradiția nu era destul de profitabilă, așa că intenționa s-o schimbe.

Încercarea asta s-ar putea să-i explodeze în față mai rău decît aruncarea în aer a intrării în piramidă. Atunci distrusese doar un monument din trecutul acestui popor. Acum ataca o instituție care afecta sănătatea și bunăstarea fiecărui abydian care lucra în mină. Bătrînii, care munciseră toți în groapa de minereu, se înfuriau. Și pe bună dreptate. Ei avuseseră nevoie de cortul odihnei, fiind niște persoane în vîrstă, care lucraseră sub căldura arzătoare a trei sori.

„Spune-le cum e în lumea ta, Daniel", îi ceru Skaara deodată. „Despre corporații și legi și muncitori care se protejează pe ei înșiși."

Daniel Jackson văzu cum toți ochii erau țintiți spre el. Se simțea stînjenit. Mai avusese astfel de experiențe – cînd stătuse în fața unor egiptologi sceptici, prezentînd teoriile care îi aduseseră reputația unui excentric. Fusese aproape adulat de poporul din Nagada în prima zi cînd venise pe Abydos. Atunci, oamenii ăștia crezuseră că era un fel de mesager de-al lui Ra.

Dar acum, după ce îi convinsese în sfîrșit că era doar un om, conducătorii de pe Abydos se întorceau la el pentru un sfat. Ignoraseră multe dintre avertismentele lui, dar acum Kasuf și Bătrînii începeau să se îndoiască de capacitățile lor de a face afaceri cu Eugene Lockwood.

Ce putea să le spună Daniel? Nu era avocat, nici jurisconsult. Era un savant, un tip ferecat într-un turn de fildeș care făcuse niște supoziții corecte despre istorie, dar care nu putea găsi o slujbă. Printr-un noroc chiar, teoriile și cunoștințele lui

despre hieroglife îl aduseseră în proiectul Poarta Stelară, care îi oferise șansa de a trăi cea mai mare aventură a vieții lui.

Daniel înghiți, uitîndu-se la fețele care îi așteptau cuvintele.

Nu sînt decît un expert în trecutul istoric, nu în evenimentele prezentului, se gîndi el. *E o situație a naibii de complicată pentru un egiptolog.*

CAPITOLUL 9
PROBLEME

„Colonelul O'Neil? Vernon Ballard. Am fost trimis ca șef al securității pentru operațiunile miniere."

Jack O'Neil presimți că o să aibă necazuri în momentul în care acest nou-venit de pe Pământ intră în cortul lui.

Străinul era un tip mare, cu aspect bovin, ținîndu-se drept, de parcă înghițise un băț, dar cu un început de burtă care îi strica linia uniformei. Ceea ce îi atrase atenția lui O'Neil fu griul maroniu al costumului său de camuflaj. Dintr-o privire își dădu seama că venea din partea guvernului, deși uniforma nu aparținea guvernului S.U.A.

Ballard își scoase șapca, dezvăluind un început de chelie și un păr castaniu tăiat atît de scurt, încît era greu să spui unde se termina tunsoarea și unde începea umbra de la ora cinci. Bărbia lui Ballard era și ea ușor dublată, de parcă în ultimul timp stătuse mai mult la birou decît pe teren.

Tipul de la pază remarcă privirea cercetătoare a lui O'Neil, ațintită asupra uniformei sale. „M-am gîndit că cel mai bine e să ne diferențiem oamenii. CMU a reușit să facă rost de o grămadă de vechi uniforme rhodeziene – cele mai potrivite, cred, pentru operațiunile în deșert."

O'Neil răspunse cu un mormăit evaziv. Lockwood se tot plîngea de cîtva timp că avea nevoie de trupe de securitate. Şi iată că CMU îi echipase cu nişte vechituri de la un război african între albi şi negri, de acum douăzeci de ani.

„Atunci sper că veţi face treabă mai bună decît soldaţii care au purtat ultima dată uniforma asta", spuse sec O'Neil. „Rhodezia, la urma urmelor, e acum Zimbabwe."

Îl invită pe Ballard să ia loc, dar tipul rămase în picioare în poziţie militărească. Asta îl enervă teribil pe O'Neil. Civilii care se jucau de-a soldaţii îl făceau să scrîşnească din dinţi. Dacă, pe de altă parte, individul ăsta era plătit de CMU, asta făcea din el un mercenar. Şi afacerile Consorţiului Minier Unit cu trupele mercenare din lumea a treia nu erau deloc ceea ce se cheamă o treabă exemplară.

„Deci, cîţi oameni aduceţi?" întrebă O'Neil. „Asta înseamnă că pot să trimit o parte dintre soldaţii mei acasă?"

„Voi transporta aproape o sută de consultanţi de securitate." Drăguţ eufemism pentru nişte mercenari, se gîndi O'Neil. Ballard îşi luă un aer rigid cînd remarcă expresia de pe chipul colonelului. „Presupun că şi dumneavoastră vă veţi aduce întăriri, colonele. Veau să spun, luînd în considerare firea imprevizibilă a muncitorilor din mină."

„Oamenii care sapă în mină lucrează aici de cînd e lumea", spuse O'Neil, făcînd un efort să nu ridice vocea. „CMU îşi provoacă singur probleme, încercînd să schimbe lucrurile peste noapte. Pe deasupra, eu sînt însărcinat cu securitatea în exterior."

„Dar trupele voastre trebuie să fie pregătite pentru apărarea intereselor americane."

O'Neil se uită la Ballard cu privirea unui om care descoperise ceva vîscos și urît mirositor pe talpa pantofului său. „Totuși, trebuie să mă conving că interesele naționale și cele ale CMU sînt complementare." Făcu un gest cu capul către tipul a cărui misiune era securitatea companiei. „De aceea v-au trimis aici, cu băieții aceia strașnici. Probabil că voi îl costați pe Lockwood de două ori mai mult decît lefurile pentru oamenii care lucrează într-adevăr în mină."

Ballard luă din nou poziție de drepți, iar fața palidă i se înroși. „Poate vă îndoiți de profesionalismul nostru, colonele. Dar vă asigur că eu și oamenii mei știm să ne facem datoria. Poate că sînteți infanterist marin din trupele de recunoaștere, colonele, dar eu am fost format în trupele speciale SEAL ale Marinei."

O'Neil îl privi cu un chip rece, neimpresionat. „Un membru SEAL, hm? Ce s-a întîmplat? Te-au jumulit ăia?"

Ballard se făcu vînăt de furie. „Poftim, colonele?"

O'Neil arătă cu degetul spre intrarea în cort. „Uită-te un pic afară, marinarule. Pun pariu că antrenamentele tale constau în demolări submarine și operațiuni în terenuri mlăștinoase. Dar ăsta e un nenorocit de deșert, deșteptule. Ariile tale de expertiză nu înseamnă nimic aici – cu o excepție. Așa că tu vorbești de apărare, dar CMU te-a trimis aici ca să rupi picioarele oamenilor. Și îți doresc distracție plăcută."

Ballard se îndrepta deja furtunos către ieșire cînd O'Neil termină: „Cînd s-au săturat să fie maltratați, oamenii de aici s-au răsculat împotriva zeilor și i-au omorît. Nu cred că o să se teamă de un fost SEAL și o sută de mercenari."

Atmosfera era la fel de fierbinte în rulota cu aer condiționat a lui Lockwood, unde Martin Preston se vîrîse în intimitatea directorului.

„Vrei să pui *gărzi* în jurul cortului odihnei?" explodă Preston. Inginerul tocmai aflase de ultima hotărîre a lui Lockwood de la unul dintre supraveghetori. Deși Preston trebuia să fie consultat asupra proiectului, noul sistem fusese implementat fără să i se ceară părerea.

„Vom putea controla situația la fața locului, cu proprii noștri oameni." Lockwood stătea în spatele biroului, complet insensibil la mînia celuilalt. „Vom impune standardul nostru de cinci runde, înainte de care nu li se va permite muncitorilor să ia pauză. După cel de-al cincilea tur, lucrătorul va primi un bilet de la supraveghetorii noștri. Gărzile vor fi acolo ca să asigure intrarea în cort numai a celor cu bilete."

„Din partea cea mai adîncă a minei, revenirea la suprafață pe scările acelea echivalează cu urcarea a unsprezece etaje." Preston încercase să urce fără întrerupere – o singură dată. De atunci însă mergea încet, făcînd pauze dese la diferite nivele.

Lockwood, care dirija totul numai din biroul lui, ridică nevinovat din umeri. „Localnicii sînt cu siguranță obișnuiți cu urcușul." Se întoarse la alte probleme mai serioase. „Oamenii ăștia i-au ignorat pe supraveghetori cînd am încercat să introducem standardele, pe bază de voluntariat. Chiar dacă li s-a tăiat din leafă, ei tot au făcut pauze neautorizate."

Directorul lovi cu pumnul în masă. „Nu voi permite ca o mînă de zdrențăroși să se sustragă de la autoritatea managerială. Lucrăm încă sub nivelul de producție planificat —"

„Planificat de voi", îl provocă Preston. „Ați subestimat grav consecințele logice ale faptului că

nu dispunem decît de un singur drum pentru aprovizionare. Nu e uşor să organizezi în acelaşi timp transportul de minereu şi aducerea proviziilor. Am auzit că a trebuit să începeţi să cumpăraţi mîncare de la localnici."

„Afurisitul ăla de O'Neil se ocupă mai întîi de proviziile lui şi apoi de ale noastre", mormăi Lockwood. „Blochează Poarta Stelară deşi are deja stocuri imense aici."

„Nu poţi să dai vina pe O'Neil pentru întîrzierile în îmbunătăţirea tehnologiei miniere. A durat săptămîni să instalaţi primul ascensor, din cauza dificultăţii de a pune piesele pe fundul unui siloz de proiectile şi de a la aduce apoi pînă aici."

„Un motiv în plus de a-i pune pe localnici să muncească mai mult", răspunse cinic Lockwood.

„Veţi vedea ce înseamnă *mai mult* cînd oamenii vor cădea din picioare, istoviţi de căldură." Preston scoase la iveală o copie a ultimului său raport, care zăcea sub un teanc de hîrtii vechi. „Ignoraţi cele mai elementare reguli de protecţie a muncii pe care le-am subliniat —"

„N-am timp de pierdut cu plîngeri neîntemeiate", îl întrerupse Lockwood. Trebuie să conduc o mină."

„Cred că vreţi să spuneţi că trebuie să faceţi impresie bună", îl acuză Preston. „Trebuia să deveniţi un erou al corporaţiei, să le comunicaţi directorilor nişte estimări de profit mult mai mari decît evaluările pe care le făcusem eu."

Expertul minier îi adresă superiorului un zîmbet posomorît. „Dar acum, producţia minei e ridicol de departe de nivelul garanţiilor dumneavoastră exagerate. Rămîneţi în urmă cu construcţia. Îmi spuneţi că nu puteţi să vă permiteţi nimic în privinţa

protecției muncitorilor, dar aduceți în schimb o mică armată de ucigași pe care o numiți «apărare»."

Preston îl împunse furios pe Lockwood cu degetul. „Nu mai sînteți un inginer, ci doar un jalnic contabil de cartofi!"

„Un contabil de cartofi care se întîmplă să fie *șeful tău*", sublinie Lockwood. „Și există un motiv pentru asta. Voi, ăștia, inginerii, ar trebui să găsiți soluții practice pentru probleme. Dar ești în stare? Nu. N-ai nici cea mai vagă idee despre chestiunile esențiale."

„Vorbim despre vieți omenești aici", spuse Preston disperat, „nu despre cartofi. Nu vă pasă —"

„Nu-i nimic care să mă *facă* să-mi pese", i-o tăie Lockwood. „Nici sindicate, nici OSHA[1] – nici agenții FBI. Sîntem pe o altă *planetă*, ce naiba! Așa că mă întreb cui o să-i pese de cîțiva abbadabbieni în plus sau în minus?"

Azar era unul dintre aceia pe care Lockwood îi botezase batjocoritor abbadabbieni, un umil membru al *fellahinilor*, adică unul dintre miile de muncitori care trudeau în groapa adîncă și stîncoasă care era mina de cuarț de pe Abydos.

Aplecîndu-se pe una dintre scările care urcau pe peretele rîpei, Azar își șterse sudoarea care-i intra în ochi cu o bucățică din zdreanța de turban de pe cap.

Cei trei sori parcă se aliniaseră cu o precizie diabolică pentru a coborî fără milă în gaura aceasta adîncă făcută în crusta planetei. Umbra era nonexistentă, răcoarea o amintire de mult uitată.

Sugînd o bucățică de cremene pentru a-și umezi puțin gura uscată, Azar se aplecă mult printre

---

[1] Securitatea ocupațională și administrația sănătății.

treptele scării pe care se găsea, săpînd într-o zonă de cuarț cu o primitivă săpăligă de aramă. O dată, de două ori, de trei ori, unealta sa bufni înfundat în minereul strălucitor. Pînă la urmă, o bucată de minereu mare cît o jumătate de cap de om, se detașă și căzu pe terasa de sub el.

Azar se opri o clipă, în timp ce munciorul de dedesubt veni repede sub scară, prinse bucata de stîncă strălucitoare și o puse în geanta sa.

„Haide, Gaden", glumi minerul cu tovarășul său. „Adună bucata asta și dă-te repede de-acolo înainte să-ți trîntesc alta în cap."

„A, nu, acum am încărcătură suficientă ca să urc", răspunse Gaden. „Poate mă voi duce chiar la cortul odihnei, cît timp mai este permis."

Azar își aruncă privirea spre șirurile de *fellahini* care urcau pe numeroasele scări ce duceau la suprafață. „De ce nu-ți pui încărcătura în cutia care zboară? Se oprește chiar acolo sus —" spuse el, făcînd un gest spre un loc aflat la o distanță de două scări. „E mult mai aproape decît marginea gropii."

„Sper că n-ai făcut asta în timp ce adunai", spuse Gaden. „Am auzit că supraveghetorii – *soo-pah-vai-sașii* – notează numele muncitorilor care își pun încărcătura în cutie. Îi consideră slabi și vor fi primii dați afară cînd se vor construi alte cutii."

„Asta va dura mult timp", spuse Azar batjocoritor. „I-ai văzut pe străinii care construiesc cadrele cutiilor? Nu cunosc limba lor, dar știu că înjură. Se opresc tot timpul din muncă."

„Dar într-o zi vor termina. Vor veni și cutiile și vor zbura în sus și-n jos. Și mulți, mulți dintre noi nu vor mai avea de lucru." Gaden se uită pătrunzător la prietenul său. „Nu vom mai avea monedele

astea lucioase şi ciudate. Ele vor fi numai pentru cei care vor conduce maşinile – şi poate pentru alţi cîţiva."

„Dar nu pentru vreunul considerat slab", spuse Azar gînditor. Cutia zburătoare urcă rapid la suprafaţă, zguduindu-se uşor în cuşca în care se găsea. Scările se clătinară şi mai mult.

Azar coborî treptele fragile şi ajunse la baza scării, exact lîngă construcţia care închidea cutia zburătoare. Cînd ascensorul intrase în funcţiune, Azar îl examinase cu interes. O frînghie groasă din sîrmă metalică împletită era legată de capătul cutiei, trăgînd-o în sus sau permiţîndu-i să coboare. Şi maşinăria deschisă pe o parte mergea pe un fel de şine.

Gaden se uită la Azar care aştepta ca liftul să coboare, prefăcîndu-se că sapă în stînca în care nu se găsea nici un fel de minereu. Auziră zgomotul cutiei care se apropia şi se uitară în sus. Ochii lui Azar se micşorară, apreciind distanţa. Capătul recipientului pătrat ajunse la nivelul lor. Deodată, Azar ridică sapa şi o înfipse exact în legătura dintre lift şi calea de rulare.

În lift nu se găsea decît un tînăr masiv, greoi care stătea sprijinit într-un colţ.

Charlie Morris se remarcase în colegiul său din Texas pentru două lucruri: era un jucător de fotbal american care se năpustea permanent asupra colegilor săi de echipă şi avea cel mai mare guler din oraş. Dar, cum nu crescuse îndeajuns de mult în înălţime, visul său de a intra în liga profesioniştilor se spulberase. Îşi găsise tot felul de slujbe care, în general, depindeau mai mult de muşchi decît de creier. Aceasta era un exemplu. Să stea cu

ochii pe o mînă de zdrenţăroşi ca să fie sigur că nu-şi dau treaba peste cap.

Cum puteau oare să dea peste cap săpatul în pămînt?

Charlie mergea cu capul aplecat în faţă, într-un fel asemănător maimuţelor. În şcoală îl porecliseră „Gorila Vanilla." Iar pe Abydos poziţia corpului îl făcea să sufere de arsuri solare pe ceafă. Nu cobora sub nici o formă pe scări în mină, pe sorii ăştia care ardeau mai rău ca flăcările iadului.

Nu şi cînd putea lua liftul.

Charlie se aplecă în afară să profite de curentul de aer. Urma să fie ultima adiere de vînt de care avea să se bucure în următoarele patru ore acolo jos, în mină, între obrajii Mamei Abydos.

Dar era cît pe-aici să fie ultima adiere de vînt de care s-ar fi bucurat *vreodată*.

Charlie văzu cu colţul ochiului cuprul care lucea. Întoarse apoi capul şi observă cum una dintre uneltele primitive ale minerilor zbură către lift, blocîndu-i calea de rulare.

Alături, întrezări figura unui miner – un chip negricios ca alte mii şi mii – extrem de şocată cînd realiză că era cineva în ceea ce ei numeau „cutia zburătoare".

Un zdrăngănit, un scîrţîit şi liftul deschis pe o parte se opri brusc, zdruncinîndu-se şi proiectîndu-l pe Charlie în aer. Timp de o clipă îngrozitoare, păru că avea să parcurgă în viteză cinci etaje, fără ajutorul liftului. Dar mîinile sale disperate reuşiră să se apuce de cadrul de care se sprijinise mai devreme. Se smulse puternic şi se aruncă înapoi în liftul acum blocat.

Charlie ateriză pe podea, lovindu-se vîrtos. Se ridică năuc în mîini şi în genunchi, apoi se uită

înspre scara unde îl văzuse pe zdrenţărosul care tocmai încercase să-l omoare.

Desigur, nu mai era nimeni pe trepte acum.

„Sabotaj", mîrîi Lockwood, învîrtindu-se furios prin tabăra CMU, încercînd să-i dea de urmă colonelului Jack O'Neil. Îi ceruse de atîtea ori comandantului militar să trimită gărzi pentru a asigura paza lucrărilor CMU în mină. Dar O'Neil îi rîsese în nas.

Tocmai acum, cînd directorul era pe cale să-şi mobilizeze proprii oameni de pază, nenorocitul ăla de abbadabbian stricase liftul – singura construcţie modernă pe care reuşiseră s-o pună în funcţiune în groapa asta primitivă.

Mai rău chiar, specialiştii săi îi spuseseră că avea să dureze ceva timp pînă cînd vor reuşi să repare maşinăria. Trebuiau să înlocuiască o parte din calea de rulare, să aducă piesele necesare de pe Pămînt şi să le coboare apoi pe scările alea din Epoca de Piatră, la locul sabotajului.

Supraveghetorii habar n-aveau ce se întîmplase. Cauza accidentului fusese o unealtă a localnicilor, o chestie care, pe bună dreptate, ar trebui să se găsească într-un muzeu al obiectelor din Egiptul antic.

Mînerul de lemn al sapei fusese sfărîmat în bucăţi. Dar partea moale de metal se înfipsese între lift şi calea de rulare. Distrugerea cauzată de un miner analfabet, cu negru sub unghii, era la fel de gravă ca un sabotaj provocat cu cea mai sofisticată tehnologie.

Bineînţeles că nu-l puteau identifica pe posesorul uneltei. Mii de muncitori erau risipiţi pe suprafaţa lucrărilor miniere. Şi interogarea celor din zona accidentului se dovedi total inutilă. Lockwood

îi mobilizase pe cei mai buni profesori de limbă, aceia care învăţaseră cîte ceva din limbajul localnicilor. Ar fi putut, la fel de bine, să-i trimită pe cei mai cretini dintre maimuţoii aceia care tocmai sosiseră de pe Pămînt. Abbadabbienii nu numai că îşi pierduseră memoria, dar îşi pierduseră, se părea, şi facultatea de a se exprima.

Lockwood însuşi o pornise într-o coborîre vitejească pe scările rudimentare, spre locul sabotajului. Considerase întotdeauna că avea o formă fizică excelentă, dar după ce coborîse cinci nivele şi urcase trei, se oprise gîfîind pe una dintre terase. Vernon Ballard, noul şef al apărării, care îl însoţise, fusese obligat să urce pînă la cortul odihnei şi să aducă apă şi tablete de sare pentru directorul slăbit şi năduşit.

După ce îşi revenise, Lockwood urcase la suprafaţă, se odihnise puţin în biroul său cu aer condiţionat, apoi plecase să se plîngă lui O'Neil. Dar, spre furia sa, şeful infanteriei marine era de negăsit.

Lockwood parcursese întreaga tabără. Nici urmă de O'Neil. Reprezentantul CMU era pe punctul de a o porni spre cetatea Nagadei, cînd unul dintre oamenii colonelului raportă că acesta fusese văzut conducînd un Humvee prin deşert.

Directorul minei ceru o maşină de teren şi se îndreptă în aceeaşi direcţie.

Să traversezi deşertul într-o maşină era ca şi cum ai fi navigat într-o barcă mică pe valurile imense ale oceanului. Automobilul ajunse în vîrful colinei de nisip, de unde se vedea panorama aproape identică a dunelor care se întindeau pînă la linia orizontului.

„Unde naiba s-o fi dus?" îl întrebă enervat Lockwood pe şoferul care făcea parte din infanteria marină.

„Păi, domnule", mormăi acesta, „poate s-au dus pe Hogan's Alley."

Lockwood se umflă în pene. „Du-mă acolo. *Acum!*"

Hogan's Alley se dovedi a fi o vale discret aşezată între două dune. O parte din ea era o linie de tragere, folosind ca paravan unul dintre munţii de nisip. Restul văii fusese transformat într-o cursă cu obstacole.

Lockwood se uită în jos din vîrful colinei. „Ce e locul ăsta? Un fel de teren de antrenament pentru voi?"

„Păi —" începu soldatul marin, dar nu mai fu nevoie să continue.

Maşina fu brusc înconjurată de o trupă de tineri războinici îmbrăcaţi în haine din pînză de casă, care păreau să fi ieşit chiar din nisip şi care îndreptară tot felul de arme spre ei. Lockwood avu un moment de panică înainte să-şi dea seama că armele nu erau încărcate şi că arbaletele n-aveau săgeţi.

„Abba —" Lockwood îşi revizui repede terminologia. „Locuitori de pe Abydos?"

Şeful detaşamentului, un tînăr energic, cu pielea negricioasă ca a unuia care stă permanent în aer liber, bolborosi dezgustat un cuvînt scurt, în limba maternă. „Tu nu în *ex-uh-ciţiu!*" Pronunţă cu grijă cuvintele englezeşti.

„Exerciţiu?" repetă Lockwood uluit. „Ce se întîmplă aici?"

Află răspunsul cînd o altă trupă de localnici apăru pentru a-i provoca pe primii la o pretinsă bătălie. Dunele se umplură deodată cu siluete

angajate în luptă. Cele două echipe începură un exercițiu de război, bătîndu-se nu numai cu zel, dar dînd dovadă și de îndemînare și antrenament.

Primul detașament fu doborît cu o repeziciune și o abilitate care îi tăie răsuflarea lui Lockwood. Fu și mai uluit cînd îl văzu pe arbitrul care venise să asculte plîngerile primei echipe.

Lockwood studiase cu atenție dosarele înainte să preia conducerea operațiunilor de pe Abydos. Îl recunoscu imediat pe locotenentul Adam Kawalsky, secundul lui O'Neil în timpul recunoașterii inițiale de pe Abydos, din fotografiile din acele dosare.

Locotenentul servea ca subofițer în expediția actuală. Îl ascultă cu răbdare pe tînărul energic care conducea prima echipă de abbadabbieni, plîngîndu-se într-o engleză stricată de declanșarea accidentală a ambuscadei. „Nu în *ex-uh-ciţiu!*" spuse el nemulțumit.

„Îmi pare rău, Skaara", răspunse Kawalsky. „Ar fi trebuit să-ți dai seama înainte să te angajezi în atac – ă... să intri în luptă."

Acest tînăr Skaara demonstră nu numai inteligență, dar și disciplină. Acceptă decizia lui Kawalsky cu un salut milităresc.

Lockwood își roti privirea pe cîmpul de luptă și depistă un alt arbitru – Feretti, celălalt supraviețuitor din echipa de recunoaștere.

Și, pe cealaltă dună, cu binoclul în mînă, se găsea colonelul Jack O'Neil, observînd întregul antrenament.

CAPITOLUL 10
NEMULȚUMIRI

Generalul West își păstra un birou mic la Pentagon, un spațiu de lucru a cărui mărime subestima considerabil adevărata lui influență în instituția militară. Oricum, pentru general, părea să fie P.O.S. – procedura de operare standard. Eugene Lockwood aprecia că statutul acesta de mică rotiță, în aparență, în marea mașină a Pentagonului era o mască utilă pentru adevărata putere, deși oarecum obscură, a generalului.

Încăperea îngustă n-avea nici măcar o fereastră. Dar, la biroul așezat în fața ușii, West ținea un formidabil „dragon" WAC care avea misiunea să-i descurajeze pe vizitatorii nedoriți.

Lockwood traversase un milion de ani lumină prin Poarta Stelară de pe Abydos pe Pământ. Evoluase, în ce privește civilizația, cu opt mii de ani, de la Egiptul antic, la un ultramodern siloz de proiectile din Colorado. Călătorise cu un avion cu reacție până la Washington. Dar, în timp ce conducea prin regiunea statului Virginia spre Pentagon, se uită la ceasul său de aur, sperînd că o să aibă destul timp să fixeze o întîlnire oficială.

Lockwood își găsi drumul prin labirintul Pentagonului cu ușurința unui birocrat, ajungînd la biroul lui West exact la timp. Cerberul feminin de la ușă îl lăsă să intre, mormăind. Însă Lockwood nu

se mai descurcă aşa de bine după ce „doamna" WAC închise uşa lui West.

„Probleme pe Abydos?" îl întrebă generalul în timp ce răsfoia nişte documente de pe birou.

Lockwood remarcă sigla CMU în capul paginilor. Tipul ăsta de la Pentagon îi parcurgea aşa-zisele rapoarte secrete!

„Am avut nişte probleme care ne-au dat înapoi", trebui să recunoască Lockwood. „Programul nostru de însuşire a limbii nu a funcţionat aşa cum am sperat, mai ales din cauza antagonismului local generat de Daniel Jackson, fostul dumneavoastră expert, care a rămas pe Abydos."

West dădu din cap, dar pe chipul său puţin rotofei nu se putea citi nimic. Ambiţiosul birocrat nu avea de gînd să accepte responsabilitatea eşecului altuia.

„Mă interesa mai mult nereuşita ta de a instala mai multe mecanisme moderne pentru lucrările din mină." West se uită din nou prin raporturi, studiind cu atenţie relatarea lui Lockwood. „Pe partea aceasta a Porţii Stelare ne pregătim serios pentru folosirea acelui material de cuarţ. Dar producţia ta actuală e cu mult sub estimările pe care CMU ni le-a prezentat la începutul acestui proiect."

Încearcă să mă încolţească cu propriile mele planuri, se gîndi Lockwood, încercînd să pară sigur pe el. Dar nu venise la Washington să se apere de întrebările plictisitoare ale generalului. Lansă el însuşi un atac, căutînd să găsească un ţap ispăşitor pentru problemele de producţie ale minei.

„Avem probleme mai serioase decît nişte piedici în aprovizionare şi nişte întîrzieri de livrare. Localnicii au început o campanie de sabotaj." Lockwood se opri o clipă. „Şi i-am văzut personal

implicaţi în antrenamente paramilitare – aparent cu acordul şi ajutorul colonelului O'Neil."

West trase înspre el un alt teanc de hîrtii. „Da, am primit un raport de la colonel."

A vrut să-şi acopere spatele, îşi zise Lockwood. *Dar n-o să-i meargă.*

„O'Neil tocmai şi-a dat seama că doi supravieţuitori ai acţiunii de recunoaştere de pe Abydos au oferit sprijin localnicilor care îi ajutaseră să scape de forţele extraterestre. Tinerii îşi organizaseră un fel de armată, aşa cum a raportat colonelul de la început – ca şi domnii Draven şi Preston de la compania voastră."

West ridică din umeri. „Locotenentul Kawalski şi caporalul Feretti au considerat că activităţile organizate ar elibera energia revoluţionară al tinerilor. De asemenea, le-ar permite lor să le supravegheze evoluţia."

„Potrivit observaţiilor mele, aceştia erau numai vreo zece păstori", obiectă Lockwood. „Cei pe care i-am văzut implicaţi în jocuri de război erau mult mai numeroşi."

Se aplecă spre biroul generalului, urmărindu-şi interesele. „Colonelul a refuzat constant să protejeze noile maşini miniere de localnici. Acum, îi lasă să se antreneze şi să devină şi mai periculoşi pentru oamenii mei."

Lockwood se uită pieziş la West. „Ştiu că iniţial l-aţi numit pe O'Neil în această expediţie datorită experienţei sale pe Abydos. Poate, totuşi, are *prea* multă experienţă în zonă – prea multe contacte. O'Neil nu e în stare să vadă decît un pericol care vine din afara planetei. Cum Ra este mort, posibilitatea unui atac exterior mi se pare minimă. Adevăratele probleme de pe Abydos vin de la ele-

mentele turbulente din Nagada, nu de la vreun balaur de dincolo de Poarta Stelară.

Generalul West dădu din nou din cap, chipul său nedezvăluind nimic din gîndurile care se desfăşurau în spatele măştii sale birocratice. „E adevărat că O'Neil a fost trimis pe Abydos datorită familiarităţii sale cu condiţiile locale." Vocea generalului căpătă un ton gînditor. „Dar ai ridicat o problemă pertinentă. Poate a devenit prea familiar cu autohtonii."

„Deci, ce intenţionaţi să faceţi cu el?" vru să ştie Lockwood.

„Am încă nevoie de cineva care să cunoască locurile şi oamenii", spuse West în sfîrşit. „Dar e de datoria mea să-ţi ofer o prezenţă militară adiţională pe Abydos. Dacă întărim trupele noastre de pe Abydos cu forţe contra-insurecţionale, vom avea nevoie de cineva cu un grad suficient de mare ca să preia comanda."

Lockwood dădu din cap afirmativ, de parcă ar fi ascultat judecata lui Solomon. Dincolo de poza respectuoasă pe care o adoptase, aproape că strălucea de bucurie. *Aşa, West,* i se adresă el în gînd generalului, *dă-l jos pe afurisitul ăla!*

Pe Abydos, Daniel Jackson îşi încheie cursul de engleză. Cînd elevii ieşiră din clasă, îi făcu un semn lui Skaara.

„Ce-i cu treaba asta de care am auzit, un fel de luptă în deşert?" întrebă el. Tot felul de zvonuri circulau prin Nagada, despre viclenia celor de la CMU, despre distrugerea echipamentului minier. Dacă spera să fie util în postura sa de sfătuitor al Bătrînilor, Daniel trebuia să-i asculte pe toţi şi să cîntărească adevărul. După o săptămînă de po-

vestiri fantastice, tînărul universitar era pregătit să aprecieze orice relatare ca fiind puțin exagerată.

Cînd Skaara începu să-i vorbească despre terenul de antrenament din deșert, despre jocurile de-a războiul, Daniel făcu ochii mari. Povestea asta era cu mult mai gravă decît orice istorisire apocaliptică pe care o auzise în oraș.

„Abia dacă aveai cinci prieteni care au supraviețuit luptei împotriva lui Ra", spuse Daniel. „Cum ai —"

„Mulți tineri ni s-au alăturat", îl întrerupse Skaara. „Și se înscriu din ce în ce mai mulți în fiecare zi. Acum avem mai mult de o sută care se antrenează în mod regulat. Niște prieteni de-ai tăi ne-au ajutat – cel înalt care vorbește tare —"

„Nu O'Neil", protestă Daniel.

„Nu, celălalt – Kawalski." Chiar și cu lecțiile de engleză, Skaara o scoase cam greu la capăt cu numele locotenentului. „Și cel iute – Feretti. Ei stabilesc diferite sarcini și apreciază cum ne luptăm unul cu celălalt."

Lui Daniel nu-i venea să creadă. „Aveți doi infanteriști marini care vă antrenează?"

„Chiar și cel cu bereta neagră a venit să ne vadă luptîndu-ne – O'Neil însuși", spuse Skaara plin de mîndrie. „Dar a apărut șarpele ăla de Lockwood. Cred că vrea să-i facă probleme colonelului."

Cînd văzu surprinderea lui Daniel la auzul apelativului, Skaara explică. „Așa îi spun ceilalți doi."

Daniel încercă să revină la subiectul conversației. Cumnatul său organizase o armată, după cîte pricepuse; oricît era ea de mică, era prima armată a abydienilor. Poate că nu aveau ei echipament modern, dar, cunoscîndu-l pe Skaara, aveau cu siguranță entuziasm. Erau antrenați, de asemenea,

de doi infanteriști marini, care luptaseră cot la cot cu ei împotriva lui Ra.

„Bine", spuse Daniel în sfîrșit. „Ai răspuns la două din întrebările mele – ce și cum. Dar mai am una care poate fi importantă. „De ce te pregătești pentru un război?"

Aproape că-i era teamă să nu i se țină un discurs de genul „să-i omorîm pe diavolii străini". Deși recunoscu în sinea lui că pentru unii dintre ei gestul ar fi justificat. În doar cîteva luni, cei de la CMU stîrniseră mai multă ură decît reușise să stîrnească Ra de-a lungul mileniilor.

Dar Skaara îl surprinse din nou. „Pe vremea lui Ra, aveam informații vagi, mai mult legende, despre existența altor lumi dincolo de Poarta Stelară. Cînd ați venit voi, aceste legende au devenit reale – și ne-ați ajutat să-l distrugem pe zeul care ne-a supt sîngele atîta timp. Am devenit liberi."

„Și ce-i cu asta? ți-e teamă că oamenii lui Ra se vor întoarce prin Poarta Stelară? De asta sînt aici O'Neil și ceilalți soldați."

Skaara răspunse dînd ușor din cap, puțin rușinat. „La început eram niște băieți care se jucau de-a războinicii. Trimisesem o gardă de pază la marea piramidă. Dar aveam un vis – o mare speranță. Cînd ne-ai învățat să citim scrierile secrete, am aflat mai multe despre celelalte lumi."

Făcu un gest cu mîna, încercînd să comunice nu doar cuvinte, ci și sentimente. „Avem frați de partea cealaltă, Daniel. Ei sînt încă sclavii lui Ra sau ai vulturilor care l-au servit. Frații noștri nici măcar nu știu că monstrul a murit. Dar sperăm să schimbăm asta."

Daniel se uită lung, întrebîndu-se cînd se înăspriseră trăsăturile delicate ale lui Skaara și cînd se

maturizase el, dobîndind astfel de idei. „Să schimbaţi?" repetă el. „Cum?"

„Nu voiam să-ţi spun înainte să fim gata", zise Skaara. „Tu eşti cel care cunoaşte cel mai bine Poarta Stelară. Tu ştii să găseşti codurile de deschidere spre alte lumi – Ombos, Wefen – poate chiar Tuat, lăcaşul zeilor. Ne vom duce acolo să le redăm libertatea celor subjugaţi."

Daniel rămase aproape consternat. *Uite ce se întîmplă cînd ai reputaţia unui înţelept,* se gîndi el. Deseori, înainte să apară cei de la CMU, se furişase în piramidă, în holul Porţii Stelare. Visase să poată pune în mişcare enigmatica roată de piatră, mare de douăzeci de picioare.

Partea de pe Abydos a porţii era încrustată cu nişte figuri reprezentînd constelaţii, aşa cum se vedeau pe cerul de acolo. Sha'uri îl învăţase cîteva. Altele se pierduseră în negurile istoriei. Daniel se imaginase pe sine mişcînd figurile dăltuite în noi configuraţii, deschizînd drum către alte lumi necunoscute.

Dar totul fusese doar fantezie. Daniel nici măcar nu încercase. Şi, de cînd veniseră pămîntenii, evitase poarta. O'Neil ar fi protestat la această idee care ar fi însemnat creşterea vulnerabilităţii Pămîntului, prin deschiderea mai largă a ferestrei spre univers. Şi, desigur, celor de la CMU nu le-ar fi convenit o întrerupere a fluxului de mărfuri pe linia Pămînt – Abydos.

Chiar dacă ar fi încercat, s-ar fi pus problema găsirii configuraţiilor stelare exacte, din cvadrilioanele de combinaţii posibile. Cunoştinţele de matematică ale lui Daniel erau cam prăfuite, dar înţelese repede că ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi încercat să ghicească numerele cîştigătoare la o loterie multimilionară.

„Skaara." Daniel se opri un moment, încercînd să-l refuze pe tînăr cît mai amabil cu putinţă. „Erai aici cînd am descoperit stîlpul pe care fuseseră gravate coordonatele Pămîntului. După cîte probleme am avut atunci, trebuie să ştii cît de greu este să găseşti drumurile între Porţile Stelare."

Lui Skaara nu-i veni să creadă. „Dar, Daniel", spuse el, „cunoştinţele tale..."

„Sînt doar un om de ştiinţă", îl întrerupse imediat Daniel. „Nu sînt Ra. Şi să-ţi spun sincer, aş putea să-mi petrec tot restul vieţii încercînd să găsesc coordonatele Porţii Stelare pentru vreo planetă – *oricare ar fi ea* – şi să nu găsesc nici o cheie."

Chipul lui Skaara fu marcat de o dezamăgire profundă. Daniel îşi drese glasul, stînjenit. Oamenii de aici n-ar trebui să-l creadă infailibil. Doar îi remarcaseră neîndemînarea faţă de lucrurile din lumea reală. Copiii încă mai imitau felul în care mimase un pui, în timpul primei cine cu Kasuf. Oamenii de pe Abydos nu cunoşteau animalele domestice. Masa lor festivă consta dintr-o şopîrlă de mărimea unui porc, coaptă în propria piele. Daniel găsise că delicatesa avea gust de pui. Încercînd să-i transmită mesajul lui Kasuf, recursese la pantomimă. Chiar şi astăzi copiii dădeau din braţe şi strigau „Cotcodac! Cotcodac!" cînd trecea pe lîngă ei. Aşa că, de ce Kasuf, Bătrînii ... şi acum Skaara, ştiindu-i defectele, se aşteptau să găsească soluţii infailibile.

Răspunsul lăsă un gol în stomacul lui Daniel. Au de-a face cu necunoscutul, acum mai mult ca niciodată în cultura lor. *Au nevoie* să creadă.

„În afară de asta", spuse Daniel, „nu-i neapărat nevoie să te lupţi pentru alte lumi. S-ar putea să avem, peste cîtva timp, destule probleme aici."

Sub baza navei de război renovate, Ptah își privea tehnicienii îmbrăcați în echipamente pentru vid, mișcîndu-se ca un stol de berze dizgrațioase. Tăiase legătura de control a gravitației locale pentru a facilita instalarea unităților de conducere a navei. Mica forță de atracție a lunii Tuat le permisese celor mai buni membri ai echipajului să înalțe și să manevreze imensele mijloace de ridicare de la sol și de deplasare prin spațiul stelar. Dar nu erau obișnuiți să lucreze la aproape sub zero grade, așa că fugiră bucuroși cînd îi anunță că avea să se ocupe personal de reglarea dispozitivelor de acționare.

Ptah se întoarse plictisit către tehnicianul șef care încă mai era în spatele lui. „Înțeleg că vorbesc o limbă uneori antică", spuse inginerul zeilor. „Ce parte a instrucțiunilor mele n-ai înțeles?"

„Stăpîne", răspunse acesta, „Știu că într-un astfel de test v-ați distrus aproape întreaga formă corporală. M-am gîndit – își înghiți cuvintele – *Doresc* să vă servesc îndeplinind această sarcină eu însumi."

„A..." Ptah întrebă cu o voce aproape dulce. „Și de cîte ori ai calibrat unități de conducere a vreunei nave de mărimea asta, servitorule demn de laudă?"

„Eu –" Tehnicianul își pierdu din nou vocea. „N-am făcut niciodată operația aceasta, sire. Dar am studiat instrucțiunile relevante —"

„Vor fi numeroase gărzi la bordul acestui vehicul cînd va pleca spre Abydos, ca să nu mai vorbim de conducătorul lor, marea zeiță Hathor. Nu cred că ar trebui să riscăm viețile lor prin lipsa de experiență, în ciuda studiului unor instrucțiuni relevante. Du-te. Mergi la doc, treci la următorul dom și

continuă controalele externe. Vreau ca totul să fie gata cînd mă întorc."

Subalternul lui Ptah ieşi cu o plecăciune şi cu un chip îngrijorat.

Calibrarea dispozitivelor de acţionare era o muncă dură, cel mai bine garantată în condiţii de gravitaţie minimă şi de vid. Ptah descoperi că trupul său jumătate robot era mult mai bine dotat pentru muncă. Braţul său mecanic putea controla mişcările uneltelor cu cea mai mare precizie. Corpul său uman de odinioară dăduse greş într-o reglare minuţioasă, activînd un circuit deteriorat care ar fi trebuit să fie inert. Dispozitivul de acţionare se aprinsese pentru o fracţiune de secundă – cu Ptah şi echipajul său aflaţi exact în raza ucigătoare.

Ptah făcu ultimele conectări în cele patru colţuri ale piramidei goale. Apoi merse la doc, croindu-şi drum spre centrul de control extern. Servitorul său făcuse treabă bună. Centrul era deja în operaţie, cu o imagine holografică a navei spaţiale, planînd deasupra capetelor echipajului.

„Degajaţi de la doc", ordonă Ptah. În imaginea de deasupra apărură prim planuri ale cleştilor cu arc, care ancoraseră nava de structura de piatră timp de milenii. Mecanismele repolizate se retraseră uşor.

„Activaţi." Vocea lui Ptah sună sec cînd dădu ordinul.

Mîini dansau pe suprafaţa panoului de control. Părţile din cuarţ aurit ale navei piramidale străluciră lugubru. Lumina părea să se scurgă din interior.

„Decolare."

Nava strălucea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce se ridica graţioasă în aer. Radiaţia mortală se reflecta în piatra şlefuită a docului. Datorită lipsei de atmosferă, nici un tunet nu însoţi operaţia.

Dar praful și fărîmele de la proiectul de renovare se risipiră cu viteza ireală a forței de gravitație reduse. Și chiar de la înălțimea domului piramidal, Ptah și tehnicienii săi simțiră zguduitura transmisă prin crusta de piatră a satelitului.

Strălucind parcă prea puternic pentru ochii omenești, nava de război renovată se înalță ușor în spațiu, pînă cînd chiar și sistemul de imagini holografice o prezentă ca pe o stea în plus pe cerul de satin negru – o stea distrugătoare, însă.

„În acest moment ar urma să fie efectuată translația spațială", anunță Ptah. „Dar testul va aștepta sosirea întregului echipaj al navei. Aduceți vasul înapoi la doc."

Se uită în jur la subalternii care jubilau. „Și încercați să fiți atenți să nu zgîriați nimic."

Imperiul lui Ra nu fusese niciodată o democrație. Dar, în absența unui zeu conducător, ceilalți zei războinici adoptaseră soluția practică a unui consiliu. Hathor sosi la întîlnirea Camerei cu un mic alai – și ultima, cum i se cuvenea conducătoarei celei mai puternice tabere de pe Tuat.

În ultimele luni, își extinsese puterea cooptînd rivali sau omorîndu-i în dueluri și ridicîndu-i în rang pe cei din grupul ei prin ocuparea posturilor libere. Cîțiva adversari periculoși abandonară arena politică de pe Tuat, retrăgîndu-se în siguranță pe propriile lor domenii. Nu fuseseră eliminați, ci neutralizați atît timp cît Hathor păstra controlul asupra Porții Stelare de pe suprafața planetei Tuat.

Succesul îi adusese lui Hathor o ceată de aliați neobosiți, gata să se năpustească asupra ei la cea mai mică greșeală, dar și un dușman major. Khnum cel cu cap de berbec luptase în ariergardă împotriva acțiunilor lui Hathor de preluare a puterii. Cu

fiecare victorie a lui Hathor, rîndurile lui Khnum creşteau, căci zeii înspăimîntaţi se alăturau confederaţiei lui. Şi cînd Hathor omora un mare zeu, întotdeauna cîţiva membri din tabăra zeului învins – favoriţi ai liderului decedat, sau servitori foarte loiali – deveneau principalii rivali ai zeiţei, dornici de răzbunare.

Pe Hathor n-o deranja să-i aibă pe toţi duşmanii într-o singură tabără. Ultimul duel îi adusese o majoritate în consiliu. Reuşita testului la care fusese supusă nava de război o îndemnă să-şi facă publice planurile.

Hathor nu-şi făcea iluzii. Ştia că o serie de mici zei organizaseră eficiente operaţiuni de spionaj. Cel puţin doi dintre fidelii lui Khnum – şi trei dintre proprii ei aliaţi – abia aşteptau plecarea ei spre Abydos. Atunci aveau să-şi facă propriile aranjamente pe Tuat.

Astfel de rivali n-o îngrijorau pe Hathor. Cele mai bune dintre trupele aşa-zişilor zei succesori urmau să o însoţească pe Abydos. Nu, adevărata problemă era Khnum şi felul în care urma să acţioneze...

„Domnilor", se adresă ea adunării, „Am ştiri importante. Astăzi, la ora trei, oamenii mei au pus în funcţiune fosta navă de război *Ochiul lui Ra*, acum Domul Cinci."

O hologramă fu difuzată în încăpere, prezentînd detaliile ridicării de la sol.

„Aa ...", comentă Hapi cel cu cap de maimuţă, unul dintre zeii mărunţi care erau la curent cu lucrările de pe vechiul vas. „Şi noi care am crezut că a fost vreun cutremur sau vreun impact cu un meteorit."

Însă Khnum se ridică prin reprezentarea tri-dimensională, cu ochii plini de furie. Era un bărbat

zvelt şi chipeş, puternic. Cînd o înfruntă pe Hathor, muşchii i se încordară pe piept şi pe braţe.

„Am crezut că voiai poate să-ţi stabileşti propria fortăreaţă în domul acela, cînd i-ai deposedat pe cei care locuiau acolo", începu el.

Hathor zîmbi la ideea de a se stabili pe un satelit fără aer, sub un dom vulnerabil chiar şi în faţa lăncilor-fulger. Ce era în capul lui Khnum?

„Dar să reactivezi nişte dispozitive interzise de Ra —"

Aici era adevărata problemă a aşa-zişilor succesori. Deşi luptau pentru tronul lui Ra, nu puteau să iasă de pe terenul de joc în care acesta îi închisese.

O, înţelegea agitaţia lui Khnum. Cu o navă spaţială la comanda ei, sistemele de apărare ale proprietăţilor celorlalţi zei – o pază şi chiar o mină la Poarta Stelară – fuseseră date la o parte. Khnum avea poate cele mai bune forţe de partea sa, dar planeta care forma baza puterii sale era acum vulnerabilă la atac.

Hathor îi întoarse obiecţiile lui Khnum. „Nava de război a fost renovată pentru *căutarea* lui Ra şi pentru descoperirea sorţii sale. Deşi eu voi comanda expediţia de pe Abydos, fac apel la toţi cei de-aici să furnizeze detaşamente cu cei mai buni războinici. În felul acesta vom putea acoperi cea mai mare forţă posibilă – şi, desigur, fiecare dintre zeii prezenţi aici va avea observatori la faţa locului."

„Destul!" izbucni Khnum. „Nu numai că această zeiţă demonică ne ameninţă cu nava ei interzisă, dar se mai şi aşteaptă ca noi, rivalii ei, să-i furnizăm forţe pentru propria noastră distrugere!"

Zeul berbec îşi duse mîna la colierul pectoral, smulgînd una dintre decoraţii. Obiectul se dovedi

a fi mînerul încrustat cu aur al unui cuțit. Lama subțire era totuși numai din oțel.

„Moarte, căței uzurpatoare!" urlă Khnum azvîrlind cuțitul.

Hathor se mișcă cu o violență chibzuită. Îl apucă pe Hapi, zeul prea cuminte, care făcuse comentarii despre testele navei, și-l puse drept în calea cuțitului. Acesta i se înfipse în inimă.

Chiar cînd scutul uman al lui Hathor se prăbuși, Khnum scoase un alt pumnal aurit.

Hathor își ridică palma dreaptă aproape într-un gest de apărare. Dar mișcarea scoase în evidență că și ea purta bijuterii periculoase. Avea pe dosul mîinii un motiv decorativ din fire de aur. Acestea se uneau în palmă, formînd montura pentru o mare piatră neagră, marmorată, care sclipea cu o strălucire funestă.

Pînă să azvîrle Khnum lama, Hathor eliberă un șuvoi de energie, care îl lovi pe zeul berbec precum un vînt ciclonic. Fu aruncat cu putere în spate, izbindu-se de un perete, apoi alunecă în jos, în poziția șezut.

Hathor se năpusti asupra lui înainte ca acesta să poată recăpăta controlul asupra mușchilor. Nu fu în stare decît să privească neajutorat cum mîna ce purta afurisita aceea de bijuterie venea în contact cu capul său ras.

Oricare dintre servitorii lui Ra cunoștea puterea ucigătoare a acestor bijuterii, descoperiri bizare ale tehnologiei de la Porțile Stelare. Dar, în loc să reasambleze componentele moleculare după o traversare prin spațiu, gema neagră *rearanja* moleculele corpului. Ra folosise piatra sclipitoare pentru a transforma oasele supușilor căzuți în dizgrație în apă. Bineînțeles, procesul ucidea recipientul.

Khnum era un bărbat puternic, dar cînd piatra îşi exercită îngrozitorul efect, întregul său trup începu să tremure spasmodic. Ochii i se bulbucară şi creierul începu să dea în clocot. Braţele, care nu mai erau sub control, zvîcneau în spasme. Aerul ţîşni din plămîni prin gîtul contractat, cu un bolborosit puternic.

Pe măsură ce Hathor apăsa şi mai mult piatra ucigătoare în Khnum, capul acestuia deveni spongios în mîinile ei. Alunecă pe podea. Hathor se lăsă pe un genunchi, menţinîndu-şi contactul pînă cînd, în sfîrşit, marele Khnum se prăbuşi fără oase, nemişcat la picioarele ei.

„Voi numi un succesor cît de curînd", anunţă zeiţa adunarea tăcută. Ridică mîna, oferindu-le o ultimă sclipire a pietrei funeste. Apoi acoperi cu degetele ceea ce fusese arma personală a lui Ra.

„Ocupaţi-vă de pregătirea detaşamentelor de gărzi."

Nu se auzi nici măcar o şoaptă de dezacord cînd Hathor părăsi încăperea.

CAPITOLUL 11
NOU-VENIȚI

Pentru Jack O'Neil, primul semn că un nou comandant fusese propus pentru forța expediționară de pe Abydos fu apariția unui general de armată, cu o singură stea, în cortul său de comandă. „Pe loc repaus, colonele." Scoase un plic gros din buzunarul de la piept al uniformei sale bej oliv. „Francis Keogh, general de brigadă, Armata Statelor Unite."

Keogh trînti hîrtiile pe biroul lui O'Neil, cu mai multă forță decît ar fi fost necesar. Gestul puse în evidență inelul West Point de pe mîna generalului, al cărui aur, ciocnindu-se de lemn, răsună ca un timpan în surdină.

„Prin ordinele acestea trupele tale trec sub comanda mea", continuă Keogh energic. „Vei rămîne ca secund, sub ordinele mele." Aruncă o privire prin cort. „Cred că putem lăsa semnarea documentelor și tot restul pentru mai tîrziu."

În sfîrșit, Keogh îl privi pe O'Neil în ochi. Proprii săi ochi erau de un albastru surprinzător de deschis, așezați adînc în orbită, de o parte și de alta a nasului coroiat, ascuțit. În intensitatea strălucirii lor, ochii lui Keogh păreau o pereche de lasere în două peșteri identice – cu proeminența nasului jucînd rolul unui telemetru. Chipul generalului era mai mult neregulat decît distins, iar expresia feței

nu era una plăcută. „Vreau ca doi dintre oamenii tăi – Kawalsky și Feretti – să vină aici. *Acum!*"

Cu un sentiment de dezgust, O'Neil pasă ordinul gărzii care se găsea în afara cortului. În cîteva clipe, locotenentul și caporalul sosiră. Cum îl văzură pe generalul străin îl salutară, luînd poziția de drepți.

„Kawalsky și Feretti, domnule", spuse O'Neil cu un salut impecabil

„Domnilor", zise Keogh, deși, după tonul vocii, apelativul părea îndoielnic. „Trebuie să vedeți în mine noul comandant al acestui corp expediționar. Întăriri considerabile sînt pe cale de a sosi chiar acum. Noile trupe vor constitui o povară majoră asupra proviziilor noastre. De aceea, locotenente, îți cer să te ocupi de aprovizionare. Iar tu, caporale, îl vei asista.

Misiunea la Aprovizionări era o palmă peste fața infanteriștilor marini. Dar Keogh nu terminase.

„Pentru acordarea unei atenții depline și nepartajate acestei misiuni extrem de importante și serioase, vă cer să rămîneți la bază. Orice plecare – chiar și în deșert – va fi considerată dezertare. De asemenea, delicata voastră datorie vă va interzice orice fraternizare cu localnicii. S-a înțeles?"

Cu fețele inexpresive, Kawalsky și Feretti salutară ca doi roboți, evitînd să-l privească pe general în ochi. „Da, domnule!" spuseră ei în cor.

„Excelent. Sînteți liberi, amîndoi."

Cînd Kawalsky se îndreptă spre ieșire, îi aruncă o privire lui O'Neil și, în momentul acela, trăsăturile sale dure își pierdură rigiditatea. *„Drace,* părură să spună ochii săi, *v-am băgat în bucluc!*

O'Neil își ascunse expresia feței sub masca indiferenței. N-ar fi trebuit să accepte propunerea lui Kawalsky de a vedea progresele pe care Skaara

și băieții lui le făcuseră. După cele întîmplate, colonelul se aștepta la reacția lui Lockwood. Dar sperase să aibă mai mult sprijin din partea generalului West.

Keogh așteptă ca cei doi să plece, apoi se adresă din nou lui O'Neil. „Studiind situația proviziilor de la această bază, colonele, am remarcat un stoc excesiv de proiectile sol-aer. Mi se par inutile, date fiind condițiile locale. Poate îl vei însărcina pe Kawalsky cu transportarea lor înapoi."

„Domnule, cînd ne-am luptat cu gărzile lui Ra, problema noastră cea mai mare a fost mobilitatea lor în aer. Udajeet-urile lor – planoare zburătoare – și armele lor energetice i-au țintuit pe locotenentul Kawalsky și pe un grup de localnici —"

Keogh îl întrerupse cu un aforism: „Mintea soldatului", cită el, „este întotdeauna pregătită să lupte ultimul război." Colonele, vorbești despre lucruri din trecut. Noi n-ar trebui să ne preocupăm de incursiunile din aer, ci de pregătirile de contra-insurecție. Se uită urît la subalternul său. „Nu numai că ai ignorat un astfel de pericol, dar ai permis antrenarea unui grup de răzvrătiți."

Keogh avea un corp lung și uscățiv, care păru și mai înalt cînd se ridică bățos în picioare. „Voi continua să te folosesc, O'Neil, ca legătură cu localnicii. Dar va trebui să te limitezi la contacte oficiale cu guvernul local. Nu-mi place deloc această așa-zisă armată pe care ai susținut-o. Și nici generalului West."

Generalul trecu la treburi mai lumești, cerînd o hartă a platoului pe care se găsea tabăra CMU. „Va trebui să extindem baza pentru a primi noile trupe. De asemenea, vom avea nevoie de o suprafață pentru dispunerea blindatelor pe care le voi aduce —"

„Tancuri, domnule?" spusè O'Neil.

„Cele mai bune arme de forță pentru o zonă de deșert", răspunse Keogh. „Africa de Nord în al doilea Război Mondial. Războaiele dintre arabi și israeliți. Furtuna Deșertului. După calculele mele, mărimea Porții Stelare ar trebui să permită trecerea atît a tancurilor grele Abrams, cît și a celor mai ușoare, Sheridan. Vom avea nevoie, totuși, de arii de asamblare a elicopterelor de război. Vor tebui să sosească piesă cu piesă."

Deși O'Neil se străduia să-și mențină masca impenetrabilă a militarului, Keogh nu slăbea din ochi fața comandantului secund. „Tu consideri că nu-i nevoie de toate astea, nu-i așa? Eu unul cred că *se impun* pentru a repara neajunsurile pe care le-ai provocat. Forțe masive de uscat – ca să avem o mulțime de puști în caz că survine un mare pericol. Și pun pariu că-i vom intimida pe abbadabbienii ăștia cînd vor vedea nivelul tehnologiei noastre. Tancurile și elicopterele sînt elementele cheie ale acestei strategii."

„Da, domnule", spuse O'Neil pe un ton neutru.

Oamenii ăștia s-au luptat cu planoare anti-gravitaționale și cu arme energetice, se gîndi O'Neil, și clovnul ăsta crede că o să-i sperie cu cîteva elicoptere și cu un nume batjocoritor.

Keogh examină din nou pe hartă dispoziția forțelor lui O'Neil. „Nu sînt impresionat de aranjamentele tale defensive, colonele. Punctele acestea fortificate și posturile acelea de gardă n-ar rezista asaltului unui val de oameni – care este, presupun, singura tactică pe care ar folosi-o localnicii. Majoritatea armelor lor sînt arme albe, nu-i așa?"

„Da, domnule", răspunse din nou O'Neil.

„Vreau să se înceapă imediat. Un zid defensiv în jurul întregului platou, cu o întăritură de pămînt

de-a lungul lui, poate chiar şi nişte turnuri de apărare. Vom lăsa asta pe seama inginerilor. Materialele necesare şi echipamentul de deplasare a straturilor de pământ le vom procura de la CMU.

Lui Lockwood o să-i placă asta, se gîndi O'Neil.

„Poţi de asemenea să-i spui domnului Lockwood că voi trimite trupe în sprijinul personalului CMU care se ocupă cu securitatea în mină."

O'Neil îl salută din nou, pierzîndu-şi de data aceasta masca impenetrabilă. Keogh remarcă schimbarea de pe chipul lui. „Uite ce e, O'Neil, n-am nevoie să-ţi placă de mine, ci să-ţi faci treaba." Vocea generalului era plină de dispreţ. „Asta e problema voastră, a militarilor pe termen scurt. Nu înţelegeţi într-adevăr mistica militară."

„Domnule", replică O'Neil, „sînt în serviciu de mai mult de douăzeci de ani."

„Cei din familia mea au fost ofiţeri în armată de generaţii", rînji cinic Keogh. „De la Războiul Civil!"

„Desigur, domnule." O'Neil îl salută încă o dată înainte de a părăsi cortul. „A fost un Keogh cu Custer, nu-i aşa?"

* * *

Lockwood aşteptă ca O'Neil să iasă din biroul său pentru a se cufunda într-o stare de bucurie nemărginită. În încăperea răcoroasă, cu aer condiţionat, directorul îşi frecă palmele în semn de satisfacţie. Cum se prăbuşesc cei puternici, se gîndi el. Înfumuratul colonel redus la nivelul unui mesager!

Întorcîndu-se spre harababura de pe birou, Lockwood luă staţia radio pe care o folosea pentru a comunica cu subalternii săi. „Dă-mi-l pe Ballard", spuse el în receptor.

Peste cîteva momente se auzi un fîşîit, apoi vocea lui Vernon Ballard. „Domnule Lockwood?"

„Du-te la baza militară şi prezintă-te la noul comandant de acolo. Va trimite gărzi pentru paza minei, aşa că e problema ta să vezi cum vor lucra cu oamenii tăi. Încă un lucru – vreau un cordon complet în jurul cortului odihnei. Ai priceput?"

„Da, domnule!" încheie Ballard fericit.

Lockwood rînji larg, dezvăluindu-şi dinţii. Acum putea să treacă la afaceri, aşa cum îşi promisese.

„Iată încă unul care are nevoie de explicaţii." Garda companiei de securitate, îmbrăcată într-o salopetă gri, se întoarse către Charlie Morris.

Imaginea unei beri reci, de la gheaţă, dispăru ca gîndul cînd supraveghetorul minei se îndreptă către ultimul recalcitrant. „Hei! Underwood!" strigă Morris la expertul lingvist care se adăpostise de căldura amiezii la umbra cortului odihnei.

Astăzi implementaseră în sfîrşit regula celor cinci ture înainte de odihnă, fără excepţii. Un cordon de gărzi CMU îmbrăcate în gri şi noii-veniţi ai armatei, purtînd costume bej oliv, împiedicau orice acces la cortul odihnei.

Muncitorul necăjit al cărui drum fusese barat era numai un *fellahin*. Pielea sa căpătase culoarea şi consistenţa unei piei de animal din cauza expunerii timp de cel puţin patruzeci de ani la cei trei sori de pe Abydos. Dar tenul avea un aspect cenuşiu, barba albă era îmbibată de sudoare şi mergea clătinîndu-se uşor. Omul păru incapabil să-şi adune forţele pentru a protesta cînd Morris ridică o mînă în faţa lui.

„De cinci ori", spuse tare supraveghetorul, de parcă intensitatea sunetului l-ar fi putut face pe

muncitor să priceapă. Îi arătă cele cinci degete de la o mînă. „De cinci ori înainte să vii aici."

Omul bolborosi ceva. Morris se întoarse către Underwood, specialistul lingvist. „Spune-i tu."

Într-o egipteană veche poticnită, Underwood încercă să-i explice situaţia.

Muncitorul protestă din nou, apucînd mîna lui Underwood şi încercînd s-o tragă spre capul său.

Cu o mişcare bruscă, garda CMU întinse patul armei şi izbi în lături mîna. „Nu poţi să ştii ce boli au", spuse el laconic.

Underwood îi aruncă lui Morris o privire nervoasă. „Omul ăsta spune că sorii l-au doborît. Are nevoie de apă şi de sare."

„Ticălosul probabil că se preface."

Chipul ca de maimuţă al lui Morris se încruntă. Privit mai de-aproape, abbadabbianul ăsta semăna teribil cu cel pe care-l văzuse lîngă ascensor. „Dacă-l lăsăm înăuntru, vom avea apoi o întreagă gloată care va pretinde că îi e rău. Underwood, spune-i să se întoarcă la lucru şi să vină înapoi numai cînd o să aibă bilet."

„Nu ştiu", spuse un soldat care stătuse pînă atunci deoparte. „Omul ăsta pare lipsit de vlagă. Sînteţi sigur —?"

„De cît timp eşti pe planeta asta, soldat?" Lui Morris îi plăcea tare mult să folosească astfel de replici. Tot aşteptase să apară cineva care să aibă mai puţină experienţă pe Abydos decît el.

Cum soldatul nu venise pe Abydos decît de cîteva ore şi cum alternativa la pază era să adune nisip pentru zidul defensiv, n-avu încotro şi îşi văzu de treabă.

Underwood începu din nou un discurs şovăitor. Muncitorul mai în vîrstă negă, dînd vehement din cap şi arătînd cu mîna spre cortul odihnei.

„Nu ascultă, Sullivan", îi spuse Morris gărzii.

Dintr-o singură mişcare, tipul de la pază înfipse patul puştii în stomacul lucrătorului.

Protestele încetară cînd omul se îndoi, ţinîndu-se cu mîna de burtă şi gîfîind.

„Acum, pleacă. Inshi!" strigă Sullivan, folosind un cuvînt arab pe care-l învăţase în Orientul Mijlociu. Trecuse mult timp pînă reuşise să facă distincţia între localnici şi musulmanii de care îi apăra pe cei din conducerea CMU.

Omul căzu în genunchi. Sullivan îl smulse de jos şi-l trimise, abia ţinîndu-se pe picioare, la scările care coborau în mină.

Îl priviră înaintînd cu greu, alăturîndu-se şirului de muncitori, aproape sprijinindu-se de omul din faţă. Apoi, ajunse la scări şi dispăru dincolo de buza prăpastiei.

„Ai văzut?" spuse Morris cu asprime. „Trebuie să le-arăţi cine-i şefu', altfel —"

Un ţipăt se auzi din mină, un urlet de spaimă, curmat şi în acelaşi timp amplificat de strigătele altor voci. Acel du-te-vino de muncitori care transportau minereu se opri brusc.

Părăsindu-şi locul din cordonul de gărzi din jurul cortului, soldatul care intervenise cu cîteva clipe înainte, se îndreptă spre marginea minei. Se cutremură, apoi se întoarse.

„Ce-i?" întrebă Morris, iar gura îi deveni dintr-o dată uscată.

„Omul pe care l-aţi trimis înapoi – a căzut de pe scară." Faţa soldatului era albă ca varul, sub o formă incipientă de arsuri solare. „A căzut de sus – zece, unşpe' etaje? Şi arată de parc-ar fi ricoşat de cîteva din terasele alea."

Se uită fix la Morris. „Cred că le-aţi arătat cine-i şefu' – ă...?"

Azar și Gaden erau amîndoi aliniați în șirul de muncitori cînd muri tovarășul lor de lucru. Se aflau pe scară cînd văzură ceva trecînd repede pe lîngă ei și lovindu-se de terasa de dedesubt.

Auziră un zgomot ca de pepene copt care se zdrobește atingînd pămîntul. Se uitară în jos și văzură o pată de sînge și un corp contorsionat și fără vlagă, devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce cădea în adîncimile prăpastiei.

Mai întîi fură șocați și îngroziți cînd aflară cine era victima accidentului. Bătrînul Zaid locuia aproape de Gaden. Era văduv și avea o fată bolnavă. Fiecare monedă pe care o cîștiga muncind în mină mergea la doctori și pe medicamente pentru fată.

Apoi lumea se înverșună pe măsură ce se iscară tot felul de versiuni în privința celor întîmplate înainte de căderea lui Zaid în gol.

„Uniformele gri l-au bătut cu bastoane pentru că a căzut și nu s-a mai putut ridica!"

„Pui de mastadgi!" înjură unul. „Am auzit că cei gri l-au aruncat în prăpastie."

„Sînt mai răi decît gărzile Horus!" adăugă un alt muncitor. „Dar, oricît de răi ar fi, cei în verde sînt și mai cruzi. Am auzit că l-au împușcat pe Zaid cînd a venit să ceară ajutor."

„Cei în verde nu pot fi așa răi", obiectă Gaden. „Bereta Neagră și oamenii săi purtau haine verzi. Așa și Daniel. Majoritatea lor au murit ajutîndu-ne să-l învingem pe Ra."

„Eu cred că cei noi în verde nu sînt aceiași", spuse primul muncitor. „Stau în jurul cortului și beau apă și nu lasă pe nimeni să intre."

„Da", spuse prietenul său, care lansase versiunea conform căreia oamenii în verde erau ucigași. „Pe de-asupra, cei care sînt prietenoși cu noi, acum

poartă culorile nisipului", adăugă, de parcă era un argument esențial.

„Un lucru e sigur", spuse în sfîrșit Azar, întorcîndu-se către scări. „Cineva trebuie să meargă să-i anunțe pe Kasuf și pe Bătrîni."

Daniel nu era într-o formă excelentă după o călătorie prin deșert, plină de zdruncinături, pe spinarea mastadgilor. Kasuf acționase cît mai iute cu putință, imediat ce știrea morții lui Zaid ajunsese în cetate. Îi luase pe Bătrîni și plecaseră călare pe mastadgi, cu Daniel și Sha'uri ca translatori. Skaara se făcuse dispărut la aflarea veștilor. Daniel spera însă din tot sufletul că tînărul nu plecase să-și mobilizeze armata.

Călătoria luă sfîrșit tocmai cînd îl apucă o greață teribilă. Picioarele îi erau moi, ca de cauciuc, cînd coborî de pe șaua cu baldachin.

Cum pot ști că nu sînt un erou? Simplu. Eroilor nu le vine să vomite cînd își fac marea intrare. Mie da.

Lumina celor trei sori îi bătea puternic în ochi, provocîndu-i o durere fizică. Nu numai că-l orbea, dar îi accentua și greața din stomac. Daniel clipi din ochi, înghiți și încercă să se concentreze.

Un cadavru era întins pe nisip, în fața cortului odihnei. Răposatul Zaid, își zise Daniel.

În spatele mortului se întindea o mare de mineri mînioși. Orice muncă încetase cînd Bătrînii își făcuseră apariția. Mulțimea era agitată, fierbînd de furie. Mii de murmure de protest ajunseră la urechile lui Daniel, nimic inteligibil – în afară de faptul că erau o dovadă clară a revoltei oamenilor.

Se vedea în felul în care muncitorii își țineau sapele și lopețile. După expresia fețelor lor, n-ar fi vrut să lovească numai în piatră.

Trecuseră vremurile cînd o lovitură din partea unei gărzi Horus făcea mii de oameni să-şi plece capetele şi s-o ia la fugă speriaţi. Lucrurile se schimbaseră de cînd unul dintre oamenii de pază ai lui Ra făcuse greşeala de a-l lovi pe Jack O'Neil – şi se trezise cu măruntaiele împrăştiate. De cînd Daniel înlăturase masca Horus şi le arătase abydienilor că protejaţii lui Ra nu erau decît nişte fiinţe umane.

Acestea erau întîmplări de care CMU şi supraveghetorii săi nu auziseră niciodată, după cîte se părea. Cordonul de pază din jurul cortului odihnei îşi îngroşase rîndurile. Trupele în gri ale lui Lockwood îşi pregătiseră puştile de atac. În spatele lor, bătînd mai mult decît nervos cu degetele în armele pe care le purtau, stăteau detaşamentele militare îmbrăcate în salopete verzi. Oamenii de pază ai lui Skaara trimiseseră vorbă că sosiseră noi forţe. Probabil că noile trupe veniseră cu un alt comandant, din moment ce se situaseră alături de bătăuşii de la CMU. Jack O'Neil nu le-ar fi permis niciodată oamenilor lui să-şi murdărească mîinile în astfel de asocieri.

Daniel îşi plimbă privirea de la un grup la altul. Minerii îşi adunau curajul pentru un asalt, de unelte de lucru din Prima Dinastie contra armelor ultramoderne. Gărzile corporaţiei şi cele guvernamentale se pregăteau să-i zboare pe abbadabbieni înapoi în mină, cu o furtună de gloanţe.

Minţile care gîndeau la rece trebuiau să intervină, altfel avea să aibă loc un măcel.

„Daniel. Vino." Kasuf îi făcu semn să îngenuncheze lîngă corpul omului mort. Bătrînul cercetă cadavrul. „S-a zdrobit prin cădere şi carnea este sfîşiată, dar nu văd nici un efect al unor arme străine."

Daniel respiră uşurat. Cel care adusese vestea, un miner pe nume Azar, relatase diferite versiuni

despre felul în care căzuse Zaid. Cel puțin acum una dintre cele mai nefavorabile variante fusese invalidată.

În timp ce Kasuf comunica mulțimii constatările sale, Daniel remarcă o mînă de oameni frecîndu-se cu nisip pentru a înlătura niște pete de sînge de pe piept și de pe mîini.

„Am ajutat să-l cărăm pe Zaid la suprafață", îi spuse lui Daniel unul dintre ei, un tip negricios, într-o engleză decentă. Văzînd uimirea profesorului, tînărul explică. „Am învățat limba străinilor de la ...aceia." Îi arătă pe cei din rîndurile CMU. „Acum, gata. Nu mă mai duc."

Trebuiau să calmeze lucrurile, cît mai repede cu putință. Daniel observă nori de nisip venind dinspre baza militară. Cu întăriri, cine știe ce-or să facă oamenii CMU?

Vorbi tare. „Vrem să știm cine a văzut ce s-a întîmplat cu Zaid înainte să coboare în mină." Daniel fu el însuși surprins de autoritatea vocii sale. „Nu aceia care au auzit tot felul de lucruri sau care cred că au văzut. Avem nevoie de oamenii care erau în rîndul care cobora, sau de cei care se găseau în cortul odihnei."

Dură ceva timp pînă separară grîul de neghină, pînă cînd Kasuf și Bătrînii găsiră în sfîrșit cîțiva martori.

Înarmat în cele din urmă cu o versiune plauzibilă, Daniel se îndreptă spre cel ce părea a fi un responsabil CMU, un supraveghetor îmbrăcat în cămașă albă și în pantaloni kaki. Tipul arăta ca o gorilă al cărei corp fusese ras iar părul vopsit blond. Daniel speră că aparențele erau înșelătoare.

„Tu", spuse individul, „ești tipul ăla, Jackson. Vorbești limba localnicilor. Cu siguranță mai bine decît Underwood." Făcu un gest către un om cu o

figură de om de știință care se tot pitea în spatele liniei de atac.

„Am venit să văd care-i problema", spuse Daniel.

Gorila Vanilla îl privi încruntat. „Problema e că abbadabbienii ăștia profită de un accident ca să se răzvrătească și să dea totul peste cap. Așa că dacă le-ai spune numai să se întoarcă la lucru —"

„Va trebui să așteptăm", îl întrerupse Daniel. „Bătrînii – adică guvernul de aici – îi interoghează pe martori. Și din ce aud, spun că una din gărzile tale l-a brutalizat pe Zaid."

Supraveghetorul aruncă o privire oamenilor îmbrăcați în gri, apoi spuse pe un ton certăreț: „Ei, tu pe cine dracu' ai să crezi ? Pe noi sau pe o gloată de sălbatici?"

„Sălbaticii aceștia, cum le spui tu, m-au primit cu ospitalitate și mi-au salvat viața." Daniel nu-și putea stăpîni mînia din voce. „Ce-ați făcut voi, cei de la CMU pentru mine, în ultima vreme?"

Se întoarse către Kasuf care, îngrijorat, se sfătuia cu Bătrînii. „Ar trebui să-i calmăm pe oameni ca să nu-i atace pe acești războinici", începu Kasuf.

„E cel mai nimerit lucru. Armele lor i-ar măcelări pe mineri", îi zise Daniel.

„Dar trebuie să facem dreptate", insistă Kasuf. „Soldatul care l-a lovit pe Zaid și supraveghetorul care a permis asta trebuie pedepsiți."

„Nici măcar nu recunosc că oamenii lor l-au atins pe Zaid", îi informă Daniel. „Dar cred că știu cine a făcut-o și dacă nu scăpăm lucrurile din mînă —" Vocea îi pieri cînd văzu venind un șir de camioane pline cu soldați. Îi veni repede inspirația.

„Trebuie să-i ducem pe oameni de aici chiar acum, înainte să fie împușcați. Trebuie s-o facem pașnic."

„Paşnic?“ repetă Kasuf

„Urmaţi-mi sfatul“, spuse Daniel, întorcîndu-se către mulţime. „În lumea mea, avem diferite feluri de a le arăta celor care ne conduc greşelile pe care le fac. Dacă vreţi să se lucreze în condiţii de securitate, dacă vreţi ca mina să fie condusă mai bine, atunci nu mai veniţi la muncă!“

„Aşa e!“ strigă Azar, pricepînd repede. „Cît minereu pot să scoată străinii fără noi?“

„Aruncaţi deci uneltele! Părăsiţi zona chiar acum!“ strigă Daniel, avîntat în discursul său oratoric. Pămîntul păru că răsună de zgomotul uneltelor aruncate.

„Ce dracu' le spune?“ îl auzi Daniel pe Gorila Vanilla mormăind în spatele lui.

„Nu ştiu, dar cel puţin i-a dezarmat pe afurisiţii ăştia“, răspunse una dintre gărzi.

Totuşi, oamenii din Nagada aveau nevoie de ceva mai puternic decît de o grevă pentru a-i prinde la înghesuială pe cei de la CMU. Daniel îşi aduse deodată aminte de o întîmplare de la colegiu. Un protest...

„Prieteni!“ strigă el. „Străinii vin în cetate să cumpere mîncare, nu-i aşa?“

„Da, vin!“ zbieră mulţimea. „Dacă cineva va încălca înţelegerea, nimeni nu va mai face afaceri cu el.“

„Ei bine, de acum înainte, nimeni nu va mai trebui să le vîndă mîncare“, răsună vocea lui Daniel. „Asta e o armă foarte puternică în lumea mea. Se cheamă boicot!“

„BOI-COD“, strigară minerii entuziaşti, stîlcind cuvîntul. BOI-COD! BOI-COD!“

„Duceţi cuvîntul în cetate! Vom veni după voi!“ Daniel îi conduse pe mineri dincolo de şirul de

soldați așezați în fața cortului odihnei, departe de trupele care soseau.

„BOI-COD!" scanda entuziastul grup.

Cel puțin am împiedicat împușcarea lor, se gîndi Daniel.

Apoi își aminti de ce protestaseră atunci studenții. Boicotaseră restaurantul cu autoservire pentru a obține mîncare mai bună.

Daniel își aminti, de asemenea, că protestul fusese un eșec total.

Cu excepția faptului că la micul dejun băgaseră Froot Loops.

CAPITOLUL 12
O CHESTIUNE DE VINĂ

Walter Draven nu era într-o dispoziție prea bună. Fusese anunțat despre noua urgență, tocmai cînd lua prînzul, într-unul dintre cele mai fine restaurante ale Washingtonului, cu un tip care se ocupa cu traficul de influență și măsluirea voturilor. Refuzase mîncarea din avion și aterizase înfometat în Colorado. Trecînd prin Poarta Stelară găsise operațiunea CMU de pe Abydos sub un boicot local, fără nici un fel de mîncare.

„Ce dracu!" își ieși el din fire în fața lui Eugene Lockwood. „Cum naiba au ajuns lucrurile în așa hal într-un timp atît de scurt?"

Directorul era cît pe-aici să-și dea drumul în pantaloni. „Am avut probleme din ce în ce mai mari pornind de la surse diferite", începu el. „Dar —"

„Lasă, că știu continuarea", i-o tăie Draven acru. „Dar nu e vina voastră. Unde sînt geniile responsabile de incident?"

Lockwood luă stația radio. Peste cîteva clipe, Morris și Sullivan, supraveghetorul și garda, intrară în birou. Draven observă că amîndoi se bărbieriseră și se ferchezuiseră cum putuseră mai bine, date fiind condițiile limită de pe Abydos.

„Vreau să aud ce s-a întîmplat", le spuse Draven, „din gura celor direct implicați."

Sau cel puțin dintr-un fel de gură, își zise Draven, măsurînd cu privirea trăsăturile de maimuță ale lui Morris.

Cei doi făcură un schimb de priviri. Așa, deci. Hotărîseră să colaboreze în privința versiunii. Dar relatarea lor părea onestă – ca și justificarea oferită de Morris.

„Eu doar am executat politica companiei", spuse supraveghetorul. „Începînd cu ziua aceea, urma să nu i se mai permită nici unui muncitor să intre în cortul odihnei fără acel bilet care dovedea realizarea celor cinci ture de transportat minereu. Tipul ăsta, Zaid, nu avea nici un bilet. Așa că l-am trimis înapoi."

„Foarte frumos, Morris. Apărarea Eichmann[2] – «Eu doar am executat ordinele.» Dar martorii spun că Zaid s-a plîns că se simte rău. Oare asta n-ar fi trebuit să te facă să te răzgîndești?"

„Domnule..." îngăimă Moris, uitîndu-se la Lockwood care, bineînțeles, își lăsă subalternul să se descurce singur. „Am crezut că se preface – că simulează. Dacă l-am fi lăsat să intre, ar fi trebuit să-i lăsăm pe toți cei care se plîngeau de căldură. Și, e drept – își frecă brațele, zgribulindu-se, în biroul prea friguros al lui Lockwood – e insuportabil afară. Translatorul nostru nu putea să suporte căldura – se adăpostea la umbra cortului. Băieții din armată și oamenii noștri erau afară în soare, dar puteau să bea apă din canistre."

„Deci puneai în practică o politică a companiei pe care tu însuți n-ai fi suportat-o", încheie Draven. „Și tu", întrebă el, întorcîndu-se către Sullivan, „mi s-a spus că l-ai lovit pe om – de două ori."

---

[2] Eichmann, Adolf: nazist german, șeful secției pentru evrei a Gestapoului (1939-1945); capturat de serviciile secrete israeliene, a fost judecat și executat în Israel.

„I-am îndepărtat mîna de pe domnul Underwood – traducătorul", specifică Sullivan. „Zaid ăsta i-a apucat brațul. L-am făcut să se retragă. Dacă era într-adevăr bolnav, nu voiam să împrăștie germenii. În plus, omul arăta de parcă avea deja purici."

„Ai descris o așa-zisă lovitură", spuse Draven, intrîndu-și bine în rolul avocatului acuzării. „Dar cealaltă?"

„Asta a fost o chestie mai complicată", explică Sullivan. „Domnul Morris i-a zis să plece. La fel și domnul Underwood, translatorul. Și eu i-am zis. Cum cioroiul nu s-a mișcat, i-am dat ...un fel de ghiont."

„Cu patul pușții, după cîte se pare, în plexul solar", completă Draven. „Deci, avem un om care pare să sufere de insolație și căruia i se dă una de i se taie răsuflarea. Apoi i se dă ordin să coboare unsprezece etaje pe scară." Inginerul își clătină capul dezgustat. „Ce surpriză că a murit coborînd pe ruta expres."

Le aruncă celor doi o privire severă. „Păcat că nici unul dintre voi n-a lucrat în afacerile miniere", spuse Draven într-un sfîrșit. „Dacă ai fi forat, Morris, te-aș fi trimis în cea mai jalnică mină din Zambia. Și tu, Sullivan, ai fi alături de el, ocupîndu-te de încărcături cu cei mai riscanți, deteriorați și volatili compuși explozivi pe care i-aș găsi."

Importantul director CMU își băgă mîinile în buzunare. „Dar voi sînteți obișnuiți să vă jucați cu amestecuri volatile, nu-i așa? Oamenii aceștia erau de fapt sclavi, acum mai puțin de un an. Munceau pentru un stăpîn pe care îl considerau un zeu." Se uită din nou fix la Morris și la Sullivan. „Poate că asta vă pare primitiv. Dar dacă ați fi muncit pentru un zeu și v-ați fi revoltat împotriva lui, cît ați fi

dispuși să înghițiți de la un simplu om? Chiar și dacă e înarmat cu o pușcă?"

Cei doi tăceau mîlc.

Draven strînse din buze. „Dar voi ați exagerat cu politica companiei, ca niște subalterni devotați ce sînteți. N-ați văzut că era ca și cum ați fi jonglat cu nitroglicerină? Sînteți foarte norocoși, să vă ia naiba – norocoși că prostia voastră nu v-a explodat drept în față. În schimb, datorită vouă, s-a produs prima grevă din istoria de opt mii de ani a celor de pe Abydos. Felicitări."

Lockwood le luă apărarea. „A fost vina afurisitului ăla de Jackson. A fost ca un ghimpe în fundul meu chiar de cînd am sosit aici."

„Mă întrebam cînd o să ajungem la pretextul «agitatorilor din exterior», spuse Draven. „Sincer să fiu, dr. Jackson mi s-a părut extrem de enervant încă de la început. Am vrut să fie marginalizat – ceea ce, evident, nu s-a întîmplat."

Draven se uită lung la cei trei bărbați. „De altfel, Jackson v-a făcut o favoare, deși nu v-ați dat seama. A reușit să-i facă pe mineri să plece fără să se verse sînge. Dacă ar fi încercat să vă atace, ar fi fost o sută de morți acum, nu unul singur."

Făcu iarăși o pauză ca vorbele să-i fie pricepute, apoi continuă pe un ton și mai înțepător. „Iar tu, Lockwood, ai fi afară, printre rîndurile de soldați și ai privi cum arde drăguțul tău birou."

Se trînti pe un scaun. „Cred că următoarea destinație va fi cetatea. O să văd dacă pot să-i amețesc cu vorbe dulci pe Bătrînii ăia. Aș prefera să n-o fac pe stomacul gol. Așa că, Lockwood, poate ai ceva —"

„ă...", îngăimă Lockwood.

„Ce?" întrebă Draven.

„Cînd Jackson i-a convins pe mineri să plece, se organizase deja un boicot împotriva noastră. Pentru provizii şi pentru muncă. Noi...ă..., n-am putut să facem rost de mîncare de la localnici. Şi cu tot traficul prin Poarta Stelară, pentru a aduce întăririle militare —"

Draven văzuse aglomeraţia de oameni şi de arme care aşteptau să ajungă pe Abydos. El însuşi trecuse prin Poarta Stelară după un pluton de infanterie.

„Perfect", mormăi şeful, ridicîndu-se de pe scaun. „Al dracului de perfect."

„Domnule Draven?" întrebă Lockwood cînd acesta se îndreptă spre uşă. „Unde vă duceţi?"

„Mi-am schimbat planurile. Mă duc mai întîi să-l văd pe comandantul militar local şi apoi pe prietenii tăi din cetate. Vreau să văd cît de bine ne poate asigura spatele."

„Şi poate", adăugă Draven, „voi găsi ceva de mîncare."

Generalul Francis Keogh fu o dezamăgire totală. Era modelul perfect al soldatului, chiar şi în agitaţia lui de a prelua cortul de comandă care aparţinuse lui Jack O'Neil. Un pat de campanie fusese instalat pentru ca generalul să poată aţipi, dacă era cazul, în timpul conducerii operaţiunilor. După cîte se părea, O'Neil nu avusese niciodată nevoie de aşa ceva. Colonelul de la Corpul de Infanterie Marină îi lăsase lui Draven impresia că era mai mult un robot decît un om – un robot care ar fi funcţionat încontinuu, pînă cînd s-ar fi stricat şi s-ar fi rupt în bucăţi.

Keogh era mult prea uman, hotărî Draven. Se vedea în felul în care îşi decorase cortul – un steag al regimentului, o fotografie a unui Keogh mai tînăr,

dînd mîna cu președintele – de atunci se perindaseră încă doi ocupanți prin Biroul Oval. Se vedea mai ales după inelul care strălucea pe mîna generalului. Unii intraseră la West Point și ieșiseră niște ofițeri excelenți. Alții terminaseră Academia, convinși că erau un dar al lui Dumnezeu pentru armată – fie că era adevărat sau nu. Un general care lua cu el steagurile de bătălie și inelul West Point la o distanță de milioane de ani lumină de Pămînt, intra probabil în categoria a doua.

Asta nu însemna totuși că generalul era prost. Generalul West n-ar fi trimis niște oameni stupizi într-un post de o asemenea importanță. O'Neil, de exemplu, nu fusese prostul nimănui.

Dar O'Neil fusese tipul commando, flexibil în abordarea tacticilor și a vieții. Draven simți o anume rigiditate la Keogh. Lockwood se plînsese de O'Neil, iar West se văzuse obligat să-l trimită pe Keogh – un tip ca la carte, care ar fi văzut în localnici mai degrabă o amenințare, în comparație cu O'Neil, care luptase alături de abydieni. La drept vorbind, Keogh era un administrator, un contabil de bobi pe cîmpul de luptă, echivalentul militar al lui Eugene Lockwood.

S-ar fi meritat unul pe altul, dacă n-ar fi apărut criza generată de stoparea extracției de minereu din mină. Pe Pămînt, centrele de cercetare începuseră deja să se agite pentru rațiile de cuarț magic. Dacă politicienii ar fi rezolvat ecuația, dacă ar fi dat la o parte cortina de nepătruns a secretului pe care West îl plasase în jurul Porții Stelare, rezultatul ar fi fost un scandal mai mare decît ofensiva contra Iranului.

Un general politic precum Keogh trebuia să simtă că stă pe un butoi cu pulbere. Dar chiar în

timp ce se prezenta, Draven își dădu seama că nu avea să obțină mare ajutor.

„Ordinele mele sînt clare, „spuse Keogh. „Trebuie să păzesc Poarta Stelară și să apăr interesele americane pe Abydos."

„Da, dar greva aceasta pune în pericol interesele americane pe care trebuie să le apărați", se grăbi să adauge Draven. „Și nu mă refer neapărat la CMU, deși lucrez pentru companie. Mineralul acesta pe care îl scoatem la suprafață are scopuri strategice. Se fac importante cercetări – dar acum sînt ținute pe loc din cauza lipsei de aprovizionare."

Încercă să atingă coarda patriotică. „O să lăsați o mînă de primitivi zdrențăroși să întîrzie cercetarea din domeniul militar al Statelor Unite ale Americii?"

„Ordinele mele nu spun nimic despre obligarea localnicilor să mucească pentru voi", obiectă Keogh. „Din cîte am înțeles, ceea ce a cauzat răzvrătirea a fost munca forțată. Cu grupuri paramilitare care se formează în rîndurile populației, ultimul lucru pe care-l dorim e, desigur, stîrnirea vreunui conflict."

„Sper să negociez un acord", spuse Draven domol. „Dar aș fi pe o poziție mult mai puternică dacă aș ști că pot conta pe ajutorul dumneavoastră. Tot acest proiect prezintă un interes special pentru generalul West. Un eșec ar arăta rău în toate documentele noastre."

„Eu am anumite ordine", repetă Keogh.

„Dar sînteți pregătit să apărați drepturile cetățenilor americani?" Draven puse întrebarea cu grijă. Cu siguranță că localnicii cereau scalparea sau vreo pedeapsă de genul ăsta pentru Morris și Sullivan. Dacă ar fi putut avea o garanție de la Keogh că-i va proteja...

„Nu mă interesează cazurile individuale", răspunse Keogh, ocolind terenul minat verbal. „Eu voi proteja interesele americane. Personalul CMU va fi, desigur, binevenit în interiorul bazei noastre fortificate, în cazul vreunui atac. Dar nu intenționez să inițiez o acțiune ofensivă."

Draven schimbă brusc cîmpurile de bătaie. „Atunci, ce ziceți de un ajutor umanitar? După cît se vede, profesorul Jackson i-a învățat pe localnici principiile unui boicot. Negustorii din cetate nu mai vînd mîncare oamenilor mei. Poarta Stelară e ocupată cu întăririle pe care le aduceți. Poate ne-ați împărți și nouă din rațiile voastre —"

„Oamenii mei trăiesc din proviziile făcute de colonelul O'Neil", spuse Keogh. „Pînă cînd nu se va stabiliza situația, cred că să împărțim mîncarea noastră ar fi... necugetat."

Stomacul gol al lui Draven ghiorăi nefericit. Totuși, încercă să se retragă în cei mai buni termeni.

„Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat, generale. Cred că o să merg să vorbesc cu Bătrînii cetății. Ați putea să-mi împrumutați un autovehicul de teren și o escortă?"

Keogh îi adresă surîsul unui om care tocmai descoperise oțet în paharul său de vin. „Sînt sigur că CMU dispune de mijloace de transport – și de gărzi pentru o escortă."

Draven ridică din umeri. Meritase măcar să încerce. Dacă ar fi sosit în Nagada într-un camion al armatei și cu o gardă militară, ar fi dat impresia că este sprijinit de Keogh. Dar generalul văzuse dincolo de vicleșugul lui.

Nu, Francis Keogh nu era deloc un tip prost.

Rigid, da. Draven încercă să uite chinurile foamei. Dar prost, nu.

Operaţiunea CMU de pe Abydos folosea jeepuri în locul maşinilor guvernamentale Humvee. Cînd Draven îşi anunţă intenţia de a merge în Nagada, Lockwood îi oferi imediat un jeep şi un şofer, plus trei oameni de pază.

„Bine", răspunsese Draven, „spune-le numai băieţilor ăstora să-şi scoată uniformele şi să-şi pună haine civile." Dacă localnicii aveau o ură aşa de mare pentru echipamentele gri, nu era deloc în interesul negociatorului CMU să apară înconjurat de aceste uniforme.

Cînd văzu cum arăta escorta, înţelese că soldaţii nu prea se sinchisiseră să aducă cu ei haine civile. Unul era îmbrăcat cu o cămaşă cu un strident motiv hawaian, care atîrna pe el ca pe gard. Altul avea o cămaşă albă care-l strîngea la umeri şi pe care o lăsase neîncheiată pentru că nu-i cuprindea pieptul voinic.

După expresia feţei şi după armele pe care le purtau, ai fi zis că sînt o bandă de linşaj, nu o gardă de onoare.

Da, dar Draven ar fi putut foarte bine să întîlnească o bandă de linşaj în interiorul Nagadei.

Se suiră în jeep şi ieşiră în afara bazei. Draven aprecie drumul neted, la fel ca şi renovările din mină. Oricare ar fi fost defectele lui Lockwood, plănuise şi realizase un drum bine nivelat.

„Armata locală mai păstrează încă un post de observaţie?" îl întrebă Draven pe şofer.

Mercenarul ridică din umeri. „Sigur că da. De obicei e mereu cineva care ne observă, sus, pe duna din faţă."

„Atunci opreşte maşina", ordonă Draven.

„Salut!" strigă el, simţindu-se ca un adevărat cretin. „Mergem spre Nagada. Vrea cineva dintre voi să vină cu noi?"

Se auzi o voce care răspunse într-o engleză acceptabilă. „Mergeți în Nagada? Vin și eu." Un tînăr ieși din nisip, de la jumătatea dunei, coborînd spre ei de parcă ar fi alunecat. Era subțire, dar viguros și păru să nu bage de seamă nici privirile ostile, nici armele bodyguarzilor lui Draven.

Tînărului îi plăcea tare mult să meargă cu mașina, dar, după ce trecură de zona minei, drumul asfaltat dispăru, din motive practice evidente. Jeepul își schimbă direcția și o luă pe ceea ce părea a fi cea mai bună potecă pentru mastadgii care traversau dunele schimbătoare.

Draven observă că ghidul său nici măcar nu trase un foc de armă pentru a-i avertiza pe paznicii porților. Apoi înțelese că zgomotul motorului suplinea această necesitate.

„Mă numesc Draven. Am venit prin Poarta Stelară – tocmai de pe Pămînt – ca să vorbesc cu Kasuf și cu Bătrînii."

„M-am gîndit eu", spuse tînărul soldat. Strigă spre unul din turnurile de cărămidă nearsă care mărgineau porțile. După un schimb de cuvinte, porțile mari se deschiseră scîrțîind.

„Știți unde sînt Bătrînii?" întrebă tînărul sigur de el.

„A, nu", recunoscu Draven.

„Vă voi conduce", se oferi micul soldat.

Urmînd instrucțiunile tînărului ghid, șoferul se strecură cu mașina pe străzile întortocheate ale cetății. Draven avea viziuni paranoice în care soldații locali atacau jeepul și luau armele gărzilor sale.

Bineînțeles, Draven nu-și amintea de la ultima lui vizită partea aceasta a orașului. Dar atunci mersese pe jos, înconjurat de o mulțime veselă. Acum străzile erau goale. Masa de seară era poate

în cuptor sau poate chiar se terminase, căci în aer pluteau mirosuri de mîncare.

Stomacul lui Draven ghiorăi din nou, şi mai adînc, şi mai disperat.

Draven remarcă un alt lucru. Majoritatea construcţiilor din lut şi cărămidă din zona aceasta purtau semnele unor reparaţii recente. Dar lucrările de renovare nu ieşeau ostentativ în evidenţă. Pereţii noi erau deja albiţi de sorii deşertului şi erodaţi de vînturile nisipoase.

„Astea au fost în întregime refăcute?" îl întrebă Draven pe ghid.

Tînărul dădu afirmativ din cap. „Aruncate în aer de Ra. Casele au fost reparate, dar mulţi oameni au murit."

Îşi ridică deodată mîneca hainei din pînză de casă, dezvăluind cicatricele unei imense arsuri de pe braţ. „Tot din cauza unei explozii. Am luptat acolo unde este tabăra voastră. La piramidă."

Draven îl aprobă dînd din cap, percepînd mesajul nerostit. Oamenii aceştia suferiseră pagube şi muriseră pentru libertatea lor. Ei n-aveau să se lase asupriţi.

Încă vreo cîteva curbe şi întoarceri şi Draven se regăsi într-un teritoriu familiar – marea piaţă din faţa clădirii în care se întîlnise cu Bătrînii.

Jeepul coborî o pantă şi se opri, iar tînărul sări repede din maşină.

„Mulţumesc", spuse Draven.

„Bucuros să vă ajut", răspunse micul soldat. „Poate şi voi ne veţi ajuta."

„Poate", spuse Draven, aproape ca pentru sine.

Bătrînii fuseseră clar preveniţi. Kasuf şi confraţii lui se găseau într-o sală mare. Alături de ei stătea Daniel Jackson, translatorul lor.

Draven se grăbi să preia iniţiativa.

„Ne-ai făcut o groază de necazuri, Jackson", îl acuză el.

Omul de știință, care se integrase acum printre localnici, îi aruncă o privire plină de dezgust. „Chiar mă întrebam cum o să începeți", spuse el, „dar cred că asta e cea mai mare porcărie pe care am auzit-o vreodată de la dumneavoastră. În după-amiaza asta, cîteva mii de mineri tînjeau să pună mîna pe așa-zisa poliție a companiei. Comparată cu necazurile pe care ați fi putut să le aveți, greva asta e o plimbare prin parc."

„Deci, recunoști că e o grevă", spuse Draven, ridicînd vocea cît putu de tare.

„Da, oamenii de aici n-or să mai lucreze pentru clovnul ăla de Lockwood și pentru lingăii lui cretini. Dar asta nu trebuie să v-o spun eu." Se întoarse către Bătrîni și le vorbi în dialectul local. Tot ce pricepu Draven, fu numele Lockwood și expresia de mînie și de aversiune de pe chipurile Bătrînilor.

„Am avut o înțelegere", amenință Draven.

„Da", replică Jackson, „și valorează cît hîrtia nonexistentă pe care am scris-o. V-aduceți aminte ce cuvinte minunate ați spus atunci? Oamenii ăștia își amintesc – asta e marea calitate a celor analfabeți: au o memorie excepțională a cuvîntului rostit. De aceea a supraviețuit poezia lui Homer de-a lungul a mii de ani – și de aceea minciunile lui Draven nu sînt uitate. N-ați vrut un contract pentru că, permiteți-mi să vă citez: «Un legămînt de onoare este cu siguranță suficient între oameni de bună credință.»"

Draven rămase cu gura căscată în timp ce Jackson continua să vorbească pe un ton hotărît.

„Singura problemă e că CMU n-a dovedit nici onoare, *nici* bună credință. V-aduceți aminte de ultima vizită aici? Bătrînii v-au întîmpinat cu un

ospăţ. Ei bine, acuma, precum vedeţi, nu mai e nici un fel de mîncare pentru dumneavoastră. Cînd e vorba de boicot, oamenii ăştia pricep imediat cum stau lucrurile."

Draven îşi apăsă mîna pe stomacul gol. „Acţiunea asta ar putea fi considerată precipitată."

„Lockwood, omul vostru de încredere, a luat tot felul de măsuri precipitate – unilateral, bineînţeles. A aruncat în aer o parte din piramida care se găseşte aici de mii de ani. A stabilit reguli care n-au nici în clin, nici în mînecă cu condiţiile din mină. Şi a adus oameni înarmaţi care să le impună. Nici măcar o dată n-a venit la Bătrîni să discute situaţia. Poate i-ar fi explicat de ce au ridicat cortul odihnei – şi cît de greu este să cari minereu pe scările alea."

Se uită furios la reprezentantul CMU. „Am încercat să le urc atunci cînd, împreună cu infanteriştii marini, ne-am luptat cu supraveghetorii lui Ra. Şi pot spune că n-a fost un fleac. Dumneavoastră aţi încercat? Ştiu că Lockwood n-a făcut-o."

„O, sînt sigur că ai vrea să dau toată vina pe Lockwood", i-o întoarse Draven. „Dar nici localnicii n-au fost nişte îngeri. Unii dintre ei sînt responsabili de sabotarea noului echipament pe care compania mea l-a instalat în mină."

„Am auzit nişte zvonuri", răspunse Jackson. „Dar asta e tot ce s-a auzit – pentru că Lockwood n-a venit niciodată la Bătrîni. Dacă ar fi cerut ajutorul lui Kasuf şi al Bătrînilor, poate că ei ar fi pătruns în miezul lucrurilor. Dar Lockwood a estimat că planurile sale în legătură cu forţa de muncă sînt strict secrete. I-a dat la o parte pe Bătrîni şi, cînd a avut într-adevăr un motiv de a se îndrepta către ei pentru ajutor, a dat fuga pe Pămînt să aducă mercenari – ca bodyguarzii aceia de-acolo – şi un nou comandant pentru forţele militare de

pe Abydos. E evident că Lockwood n-are încredere în Bătrîni, aşa că ei de ce ar avea încredere în el?

„Dar tu n-ai fi putut face ceva?" izbucni Draven.

„De cînd am început eu să lucrez pentru CMU?" strigă Jackson. „Oamenii voştri nici măcar nu m-au vrut în afacerea cu predarea limbii engleze!"

Pămînteanul renegat se calmă puţin. „Am încercat să le explic Bătrînilor cîte ceva despre corporaţii. Pentru ei sînt lucruri care n-au prea mult sens. Dar au priceput foarte bine ce înseamnă grevă şi boicot. Oamenii voştri au omorît un om azi – un om pe care-l chema Zaid şi care-şi dădea duhul muncind de i se rupeau şalele, pentru că avea o fată bolnavă. Şi ce primea în schimb? O mînă de dolari Susan B. Anthony. Sau poate aţi vrea să le traduc în timp ce le explicaţi care sînt poliţele de asigurare ale CMU în caz de moarte?"

„Poate vom ajunge la o înţelegere", acceptă Draven cu grijă.

„Cum ar fi medicamentele pe care le-aţi promis pentru spitalele de aici?" întrebă Jackson. „Ăsta a fost marele motiv pentru care s-a permis instalarea companiei aici..."

„Păi, ne gîndeam de fapt la înfiinţarea unui spital al companiei cînd operaţiunea avea să se extindă puţin", se apără Draven. „La urma urmelor, pentru împărţirea medicamentelor ar fi nevoie de un personal pregătit pentru asta."

„Ce drăguţ din partea CMU să se preocupe atît de lege cînd e vorba de măsuri de protecţie a sănătăţii", spuse sarcastic Jackson. „Pentru că, în materie de plată şi protecţie a muncii, aţi procedat absolut ilegal."

Draven se înroşi la faţă. „Ai vorbit destul, Jackson, şi pe Bătrîni nu prea i-am auzit să spună ceva. Kasuf", spuse el întorcîndu-se către şeful

cetății, „ești sigur că e bine ca oamenii tăi să părăsească mina?"

Jackson traduse cu atenție întrebarea. Dar Kasuf începu să răspundă întorcîndu-se către tînăr. Jackson dădu din cap. „N-ați înțeles niciodată cum funcționează mina de aici. Pentru voi e valoroasă, așa cum a fost valoroasă și pentru Ra. Dar pentru oamenii care au locuit aici a fost, timp de secole întregi, o secătuire a economiei lor. Și-au rupt spatele muncind, fără să obțină *nimic*. Dacă oamenii care asudau în mină ar fi lucrat la suprafață, săpînd șanțuri pentru irigații, agricultura ar fi înflorit. Mina a rămas deschisă datorită bunăvoinței oamenilor de pe Abydos.. Prietenii lor de pe Pămînt au vrut minerale de cuarț și ei au fost încîntați să le ofere."

Chipul bărbos al lui Kasuf se făcu negru de supărare. Jackson continuă să traducă.

„Dar acum prietenii noștri se simt umiliți. Străinii le spun cît de mult trebuie să muncească, oamenii mor. Și ce primim în schimb?"

Căpetenia cetății aruncă pe jos un pumn de monede americane.

Draven tăcu mîlc.

Apoi Jackson vorbi din nou. „N-ați găsit aici niște cîrpe, așa cum v-ați închipuit. CMU are nevoie de oameni care să lucreze în mina aia. Dar Nagada poate supraviețui și fără ea." Renegatul îl țintui cu privirea pe importantul reprezentant al companiei. „Dacă vreți ca minerii să se întoarcă la lucru, trebuie să le faceți dreptate – și să dați conducerii de aici dreptul la cuvînt ori de cîte ori se plănuiește ceva."

CAPITOLUL 13
JOCURI DE CULISE

Draven se întoarse în tabăra CMU gînditor şi tăcut.

Gărzile lui erau mai puse pe vorbă decît şeful lor.

„L-aţi lăsat pe poponarul ăla blond şi pe scandalagii ăia de cioroi să se ia de dumneavoastră în halul ăsta?" se tînguí un mercenar care era cu siguranţă englez.

„M-am dus în cetate doar ca să văd cît de mult ne putem baza pe guvernul local", spuse Draven.

„Al dracului de mult", remarcă mercenarul. „Sînt o gloată de moşi încăpăţînaţi."

„Deci va trebui să schimbăm lucrurile", răspunse Draven. „Dar mai întîi cred c-o să jupoi vreo două, trei bucăţi de piele de pe indivizii ăia trei care m-au băgat în buclucul ăsta."

Cei trei se aflau încă în biroul lui Lockwood, aşteptînd ca nişte băieţi să vină tăticul şi să le spună că totul este în regulă.

Nu-i nevoie să mai spunem că tăticul nu era deloc binedispus.

„Tîmpitule!" strigă furios la Lockwood. „M-am dus acolo să încerc să forţez mîna consiliului de Bătrîni şi cînd colo ce descopăr? Că n-avem absolut nici o putere. Zero. Ciuciu. *Nada.*"

„Dar, domnule, vă asigur —" începu Lockwood.

„N-am nevoie să mă asiguri de *nimic!*" strigă Draven. „Datorită nepriceperii tale ne-am ales cu o mină care este cu mult în urma producției scontate, cu o grevă și un boicot, *și* cu un comandant militar care n-ar mișca un deget ca să ne ajute."

Își înfipse un deget în pieptul lui Lockwood. „Care-i rezultatul? Acești abbadabbieni de care ați tot rîs vă lovesc exact la punctul slab. Lovesc CMU chiar acolo unde o doare mai tare. Noi nu sîntem o făbricuță de doi bani, Lockwood. Nu-i așa?"

„Bineînțeles că nu, domnule", răspunse directorul pe care-l trecuseră sudorile.

„Nu-i așa, Morris?"

„Nu, domnule."

„Nu-i așa, Sullivan?"

„Întotdeauna mi-ați dat bani frumoși", răspunse mercenarul.

Stomacul gol al lui Draven începu să dea semne de durere. Trei oameni pe care va trebui să-i salveze, și singurul căruia îi mergea cît de cît mintea era mercenarul.

„Sîntem o corporație multinațională, domnilor. Avem resurse. Și aceasta e cea mai mare acțiune pe care am întreprins-o vreodată. Am venit pe planeta asta, în orașul ăsta, ca să negociez cu localnicii. Recunosc un lucru aici. Prima oară i-am subestimat. Am crezut că sînt niște primitivi și că singura problemă ar fi americanul ăla rămas aici, Jackson."

Ochii bărbatului slăbuț ardeau de mînie. „Dar cînd am vorbit cu Bătrînii în seara asta, Kasuf mi-a aruncat în față propriile mele cuvinte. Oare cum s-a ajuns la situația asta? Oamenii dē aici erau destul de binevoitori cînd am plecat de pe planetă. Ce n-a mers bine? Răspunsul este – *voi trei.* Localnicii vor dreptate – asta înseamnă tu, Morris și Sullivan.

Lockwood încercă să vorbească cu o voce pierită. „Poate —"

„Tu să taci", spuse Draven scurt. „Nici măcar să nu te gîndești să-i dai pe mîna localnicilor."

Cei doi subalterni se uitară alarmați unul la celălalt.

„Dacă asta ar reface forța de muncă" – Lockwood aproape se tînguia.

Draven îi aruncă directorului o privire plină de dezgust. Ce noroc că Sullivan nu purta o armă. Sau, poate, ce ghinion. Înlăturarea lui Lockwood – chiar și cu un glonț în cap – ar fi fost o mană cerească.

„Noi nu ne dăm personalul pe mîna justiției locale", spuse Draven sec. „Asta-i politica companiei. Și cred că e un lucru bun, dacă ne gîndim la o serie de noțiuni destul de primitive de justiție care funcționează în unele locuri în care operăm."

Avea o voce egală și lipsită de însuflețire. „Am cunoscut culturi în care se tăiau mîinile pentru infracțiuni minore. Din cîte știm noi, abbadabbienii ar putea cere ca recompensă pentru moartea acestui Zaid aruncarea în mină a vinovaților."

Mutra de gorilă a lui Charlie Morris începu să dea semne că o cam băgase pe mînecă. Sullivan arăta de parcă înghițise un băț.

„Avem motive practice să nu dăm înapoi și să nu ne predăm oamenii", spuse Draven.

„Bătrînii vor să aibă un cuvînt de spus în conducerea minei și asta datorită«acțiunilor tale precipitate», Lockwood."

„Domnule Draven, nu pot să cred că le dați atenție acestor oameni." Glasul lui Lockwood suna disperat.

„O, *trebuie* să le dăm atenție", răspunse Draven. „Compania are politica ei cînd e vorba de guverne recalcitrante." Schiță un zîmbet aproape imperceptibil.

tibil. „Le înlocuim. Şi cum astfel de operaţiuni implică acţiune militară, poate o să vrei să apelezi la acel SEAL pe care l-ai angajat ca şef al apărării – Ballard, parcă aşa îl cheamă, nu?" Draven se uită fix la ceilalţi doi indivizi din birou. „Sper că ai fost în stare să-ţi alegi măcar *un* subaltern capabil."

Daniel Jackson era plin de energie după întîlnirea cu Bătrînii. Kasuf îl luă pe savant la el acasă, unde îi aştepta Sha'uri.

„Soţul tău s-a descurcat foarte bine", îi spuse Kasuf fiicei sale.

„Nici nu mă îndoiam", zise ea surîzînd.

„Eu o să mă judec după rezultate", răspunse Daniel, încă plin de agitaţie, cu corpul tremurînd. „Cred că i-am dat lovitura domnului Draven. Dar oare l-am convins? Asta-i marea întrebare."

Dîndu-şi la o parte părul blond care-i pica pe faţă, Daniel începu să se plimbe nervos de colo-colo. „Eu sperasem – *noi* am sperat – că greva noastră o să-i forţeze pe cei de la CMU să trimită pe cineva pentru negocieri."

„Aşa s-a şi întîmplat", spuse Kasuf. „A venit acest Draven."

„Da, dar eu speram că o să ne facă o ofertă. În loc de asta, n-a făcut decît să ne atace."

„În tîrgurile noastre, negustorii nu fac niciodată o ofertă pînă cînd nu-i ascultă pe clienţi şi nu-şi fac o idee de cît au de gînd să plătească. I-ai dat mult de gîndit străinului, Daniel. Să nu te mire dacă o să chibzuiască îndelung."

Daniel îşi muşcă pieliţa degetului mare de la mîna dreaptă – un tic nervos de care crezuse că scăpase cu ani în urmă. Tresări cînd îi dădu sîngele. „Aş vrea numai să ştiu ce-i în mintea lui Draven."

Sha'uri dădu uşor din cap, în semn de blîndă nedumerire. „De ce atîta preocupare pentru părerea unui singur om?"

„Draven reprezintă mult mai mult decît o singură persoană. El este un personaj cheie —" Daniel se grăbi să explice expresia aceasta neobişnuită. „Draven acţionează ca agent al companiei sale. Cuvîntul său poate angaja CMU – aşa cum s-a întîmplat cînd a organizat punerea în folosinţă a minei. Dar părerea sa exprimată în faţa superiorilor poate provoca o serie de lucruri." Îi aruncă o privire lui Kasuf. „Ţi-am spus de multe ori că acordam puţină atenţie acţiunilor companiilor din lumea mea. Dar chiar şi eu auzisem de CMU. Deţin o mare putere – mai mare decît unele guverne de pe planeta mea." Daniel se încruntă trist. „Şi aici nu sînt nici măcar constrînşi de judecăţile opiniei publice. Doar o mînă de oameni de pe Pămînt ştiu că Abydos există. Şi sînt toţi obligaţi să păstreze secretul."

Dintr-o privire, Daniel îşi dădu seama că ascultătorii săi pierduseră firul. „Hai să vă explic altfel. Relaţia lui Draven cu Lockwood este aceeaşi ca relaţia lui Ra cu gărzile Horus."

Minţile abydienilor se luminară. Oricît de puternice ar putea părea gărzile Horus unui om de rînd, Ra reprezenta o forţă cu mult mai mare – şi mai periculoasă.

Kasuf îl privi pe Daniel, încruntîndu-se. „Acest Draven este regele companiei?"

„Nu", explică Daniel, „dar el este trimisul şefilor companiei. De aceea era aşa de important pentru noi să vorbim cu el — să trecem peste capul lui Lockwood."

Oftă, dîndu-şi seama că folosise un alt englezism. „Închipuie-ţi că Bătrînii trebuie să ia o

hotărîre într-o neînțelegere. Una dintre părți face în așa fel încît numai versiunea ei să fie ascultată. Într-o astfel de situație ne-a pus pe noi Lockwood."

„Dar acum Draven a auzit ce-am avut de spus", zise Sha'uri.

Daniel făcu semn cu capul. „O altă soluție ar fi fost să mă întorc pe Pămînt."

Își luă privirea de la chipul îngrozit al soției sale. „Am avea nevoie de cineva pentru a pleda cauza noastră, cineva care să cunoască atît engleza cît și obiceiurile de pe planeta mea. Ceilalți care ar putea fi dornici să ne ajute – O'Neil, Kawalsky sau Feretti – nu sînt numai prietenii noștri, ci și soldați. Ordinele superiorilor îi obligă să rămînă aici, pe Abydos."

Daniel zîmbi cu jumătate de gură spre Sha'uri. „Eu, pe de altă parte – în fine, superiorii lor știu că eu nu sînt unul care să primească ordine."

Sha'uri nu putu să nu surîdă. „Chiar prea adevărat, dragul meu soț. Păi, tu n-ai acceptat ordine nici de la Ra."

„Nu prea pot să mă laud cu asta", răspunse el. „Ra mi-a ordonat să-mi omor prietenii. Noroc că tu și Skaara ați fost pe față și m-ați scos din situația aceea, ajutîndu-ne pe noi toți să evadăm."

Se uită de jur împrejur. „Apropo, unde *e* Skaara? Am crezut că o să fie prezent la discuțiile înfocate ale consiliului."

Kasuf dădu din cap. „Fiul meu e afară; se antrenează din nou pentru a deveni un războinic. Ceva ce se cheamă «operațiuni de noapte», ei știu ce-o fi asta."

„Am auzit că a făcut lucruri extraordinare cu băieții lui", spuse Daniel. „N-or avea ei uniforme ca oamenii lui Lockwood sau Keogh, dar se pare că au devenit o adevărată forță de luptă." Daniel ezită o

clipă. „Poate că ar trebui să le spunem că vrem să-i vedem în acțiune. Ar fi timpul ca Bătrînii să accepte oficial existența armatei lui Skaara."

„Crezi că vom avea nevoie de războinici?" întrebă Kasuf îngrijorat.

„Am zis asta fiindcă am vorbit cu Skaara despre ambițiile lui. Sînt mai mari decît planeta asta."

„Cum așa?" întrebă Kasuf.

Daniel descrise plin de îndoieli conversația sa cu Skaara despre Porțile Stelare. Descoperi cu uimire că bătrînul Kasuf era de acord cu expediția pe care fiul său avea de gînd s-o facă.

„M-am surprins de multe ori în ultima vreme gîndindu-mă la frații mei de dincolo de stele", recunoscu Kasuf, „și la ce lucru extraordinar ar fi să-i anunțăm că Ra nu mai este. Ce ciudat că fiul meu a preluat aceste gînduri și a încercat să le pună în practică."

„Da, dar n-o să poată întreprinde nici o acțiune pînă cînd nu vom afla și alte coordonate ale Porților Stelare, așa cum i-am spus și lui", zise Daniel. „Nu văd cum s-ar întîmpla asta dacă nu descoperim vreo altă comoară de documente antice."

Continua să măsoare camera cu pas grăbit, de parcă ar fi ținut un curs. „Poate că e mai bine că *nu* avem coordonatele. Pentru că atunci Skaara s-ar confrunta cu aceeași problemă pe care aș avea-o eu dacă m-aș duce pe Pămînt să pledez pentru cauza noastră. Poarta Stelară nu mai este a noastră. Se află în mîinile soldaților – care nu mai sînt conduși de prietenul nostru O'Neil."

Daniel își înfundă mîinile în buzunare. „Poate că ar fi trebuit să prevăd asta. Dar acum, cînd Keogh se ocupă de situație, e foarte clar că Poarta Stelară e controlată de CMU.

„Ei au nevoie de ea", spuse Kasuf. „Noi la ce-am putea folosi Poarta Stelară?"

„Să presupunem că Draven n-ar fi venit", sublinie Daniel. „Dacă aș fi vrut să mă duc la CMU să le spun de fărădelegile lui Lockwood, crezi că mi-ar fi lăsat cale liberă? Cel mai probabil, ar fi refuzat." Se încruntă. „Sau, la cît e de nemernic, Lockwood m-ar fi lăsat să intru în piramidă, după care aș fi dispărut fără urmă. Un «accident» în tranzit." Chipul lui Daniel se strîmbă. „Chiar dacă m-aș duce pe Pămînt, cui m-aș adresa? V-am explicat ce spuneau colegii mei despre mine, că sînt prea excentric, ca să nu spun decît atît. Dacă aș apărea în public cu o poveste despre o călătorie în altă lume, aș fi luat drept nebun."

Zîmbi ușor cînd soția lui începu să protesteze. „Nu uita că pentru oamenii din lumea mea, Ra nu-i nimic altceva decît un vechi mit."

Apoi zîmbetul lui Daniel păli. „Nu cunosc pe nimeni la CMU. Dacă aș vrea să mă plîng de Lockwood, ar trebui să mă duc la generalul West. Nu l-ați cunoscut. Dar am impresia că tipul ăsta e atît de viclean, încît i-ar face pe Draven și pe Lockwood să pară cinstiți. Pe partea asta a Porții Stelare am învățat că-i folosește pe oameni ca pe niște obiecte. Eu i-am servit pentru tradus. O'Neil a fost ales să conducă expediția noastră, fiindcă el era unealta distrugătoare a lui West, în caz de nevoie. Dacă Poarta Stelară ar fi părut periculoasă, O'Neil ar fi trebuit s-o arunce în aer."

Daniel se uită din nou la Sha'uri. „Să-ți spun drept, n-aș vrea să ajung – sau să ajungem – pe mîinile lui West. Dacă nu mai are nevoie de această unealtă? Dacă m-aș duce să vorbesc cu el, e posibil să nu mă mai lase să mă întorc."

„Nu-ți mai bate atît capul cu toate posibilitățile", spuse Kasuf.

„Simt că trebuie să le cîntăresc", răspunse Daniel. „Se pare că, pas cu pas, v-am condus pe un drum a cărui destinație n-o cunosc. Eu, prin natura mea, nu sînt un conducător, Kasuf. Asta mă îngrijorează."

„Nu putem face nimic pînă cînd nu primim o propunere din partea lui Draven. Poate că o să înțeleagă că îngrijorările noastre sînt întemeiate. Vom avea un cuvînt mai greu de spus în conducerea minei – iar cei care sînt vinovați pentru moartea lui Zaid vor fi judecați."

„Chiar voiam să discutăm despre asta", recunoscu Daniel. „Ce fel de pedeapsă o să li se dea acelor doi indivizi?"

„Nu e vorba de o pedeapsă", spuse Kasuf. „E mai degrabă o chestiune de recompensă. Zaid avea o fată bolnavă. Fata nu mai are un tată care s-o întrețină. Dacă ar fi să judec eu cazul – ceea ce nu pot, pentru că mi-e teamă că antipatia mea pentru Lockwood mi-ar întuneca mințile – aș considera că cei a căror neglijență a provocat moartea lui Zaid, ar trebui să se ocupe de fată. Dacă ar putea să-i găsească tratamentul necesar vindecării, așa să facă. Dacă nu, să vegheze ca ea să fie îngrijită cum trebuie."

Daniel ridică din sprîncene. „Sistemul vostru de legi sună destul de pragmatic. Mi-era teamă că pedeapsa ar fi să-i aruncați în ulei încins – sau ceva de genul ăsta."

Kasuf zîmbi amar. „Legea lui Ra – de fapt, el n-a condus după lege, ci după toane. Noi nu putem trăi așa."

Sha'uri îl văzu pe tatăl său înbușind un căscat. „Se face tîrziu", spuse ea. „Hai să mergem, dragul meu."

Cînd o porniră pe străzile tăcute ale Nagadei, Daniel, încă agitat, o luă înaintea soției sale. Sha'uri îl luă de braț, apoi îl privi surprinsă. „Confruntarea cu individul ăla, Draven, te-a adus în culmea enervării. Freamăți precum un mastadgi care presimte o furtună de nisip."

„Nu mi-e teamă de el – sînt doar îngrijorat", spuse Daniel.

Sha'uri îi zîmbi strengărește. „N-am spus că tremuri. Ci doar că freamăți – diferența e ca între noaptea în care ne-am căsătorit și —"

„Nu-i corect", se plînse Daniel. „Datorită barierei de limbă n-am înțeles că era vorba de o nuntă. Cînd m-am prins —"

Sha'uri zîmbi larg. „Exact."

Amîndoi își grăbiră pasul ca să ajungă acasă cît mai repede.

* * *

A doua zi, Draven puse stăpînire pe biroul lui Lockwood, alungîndu-l de la prețiosul său aer condiționat. Așezat la biroul directorului, importantul reprezentant CMU se întîlni cu Vernon Ballard.

„Îi trimitem drept iscoade în tabăra adversă pe profesorii de limbă", îi spuse Draven responsabilului cu apărarea. „Dacă totul merge bine, o să luăm legătura cu ei mîine seară." Noaptea a fost dintotdeauna momentul cel mai prielnic pentru complot, mai ales cînd se punea la cale răsturnarea vreunui guvern. Întunericul scotea la iveală calități nebănuite în liderii loviturilor de stat.

„Ești sigur că oamenii ăștia or să-i învingă pe bătrîni?“ întrebă Ballard.

„Sînt tineri. Sînt sigur că putem conta pe ei... pe entuziasmul lor.“

Comandantul mercenarilor clătină din cap. „Pentru voi nu-i decît o chestiune de afaceri, nu-i așa? Dacă nu puteți intra prin față, o luați pe ușa din spate.“

„Dar tot avem nevoie de o cheie“, spuse Draven. „Și aștept să faci rost de ea.“

„Străbunicul meu făcea comerț cu indienii“, spuse Ballard. „Două bunuri erau esențiale pentru comerț – whisky și arme.“ Zîmbi. „După cîte văd eu, oamenii de aici nu prea sînt băutori. Dar puștilor ălora sigur le plac armele.“

Draven dădu din cap. „Dar noi nu vrem să punăm mîna pe arme care sînt prea bune.“

„Ca străbunicul cu indienii. Puștii ăștia au nevoie de ceva cu care să domine concurența locală – dar băieții mei o să aibă, bineînțeles, controlul asupra lor.“

Clipi repede, meditînd. „Poate o să reușesc să pun mîna pe niște puști Garand, producție 1942 – adaptate pentru infanteriștii marini din al doilea război mondial. Arme de înaltă acțiune, cu cinci gloanțe în butoiaș.“

„Și cu cincizeci de ani în urma tehnologiei de astăzi“, spuse Draven. „Îmi place.“

„Armele Garand sînt rezistente. Erau folosite în 1903“, spuse Ballard.

„Cu atît mai bine“, zîmbi Draven.

„N-am menționat cel mai bun lucru“, spuse Ballard. „Un Garand primește un glonț de calibrul 30. Muniția, pentru armele mai recente e mult mai mică – în jur de calibrul 22, ca să intre mai multe în încărcător...“

„Deci nu pot folosi stocurile noastre, sau ale armatei, pentru aprovizionare."

„Exact, domnule", spuse Ballard tărăgănat. „Dacă puștii vor gloanțe, trebuie să apelezе la noi."

„Întoarce-te pe Pămînt prin Poarta Stelară și fă-ți treaba", îi ordonă Draven. „Nu cred că o să ne coste prea mult. Și vreau să am o mostră la îndemînă pentru întîlnirea cu viitorii noștri noi prieteni."

Zîmbi sadic. „Primitivilor ăstora le place un big bang."

Cei trei vizitatori din tabăra minieră intrară în Nagada deghizați în veșminte tradiționale. Pe Skaara îl distră teribil aspectul lor misterios. Ce-or complota străinii ăștia?

Cîțiva dintre tovarășii lui veniseră la el cu o zi înainte. Cei care urmau cursurile de engleză ale CMU îi căutaseră. Bărbatul important care venise să vorbească cu Bătrînii voia să discute și cu Skaara. Dar în particular.

Skaara nu dori să-l întîlnească pînă cînd unul dintre locotenenții săi – un alt fost păstor care se remarcase în lupta împotriva gărzilor Horus – nu-i spuse cîte ceva despre Draven.

„A fost destul de deștept să ceară la postul nostru de pază un ghid pentru oraș„, spuse tînărul. „Orice ar avea să-ți spună, poate fi interesant."

Așa că fusese stabilită o întîlnire pentru seara aceea, întîlnire care debută cu intrarea în oraș a celor trei străini deghizați – prost deghizați, cel puțin în ochii lui Skaara. Unul dintre ei era pur și simplu cu mult mai înalt decît majoritatea populației din Nagada. Cînd O'Neil și Kawalsky pretinseseră că erau din oraș, avuseseră cel puțin bunul simț să se cocoșeze puțin. Pe cînd individul

ăsta intră pe poartă mergînd ca un băţ. Şi oare ce avea în pachetul acela lung pe care-l purta cu atîta grijă?

Străinii precizaseră că locul întîlnirii trebuia să fie retras şi izolat fonic. Skaara alesese un depozit de materiale, lipit de zidurile oraşului. Avea nişte pereţi groşi, dar care fuseseră găuriţi de udajeeturile lui Ra şi încă nu fuseseră reparaţi.

Străinii fură conduşi într-o încăpere interioară, luminată în valuri de cîteva lămpi cu petrol. Cînd îşi dădură jos mantalele, ieşiră la lumină chipurile lui Draven, Lockwood şi şeful gărzilor lui Lockwood – Ballard.

„Tu îi conduci pe soldaţii de aici?" întrebă Lockwood într-o versiune stricată a limbii locale.

„Ce anume doriţi?" îi întrebă Skaara în engleză.

„Mă gîndeam eu că vorbeşti limba noastră", spuse Draven. „Omul tău care m-a condus azi noapte în oraş se descurca destul de bine."

Pentru Skaara vorbele astea semănau cu cele ale negustorilor din piaţă, care-i flatează pe clienţi înainte de a le vinde ceva.

„Aţi vrut să mă vedeţi", spuse el.

„Am venit să văd ce anume îţi doreşti tu." Draven zîmbi. „Compania pe care o reprezint e mare şi puternică. Am putea să-ţi oferim bogăţii, femei – şi putere aici, pe Abydos." Negociatorul se aplecă puţin. „Deci, te întreb încă o dată. Ce vrei?"

Skaara îi adresă un zîmbet ciudat. „Eu vreau stelele. Mi le puteţi oferi?"

Draven se uită la el şocat, uitînd linguşelile pe care le debitase. „Ce vrei să spui?"

„Dumneavoastră şi noii soldaţi – uniformele verzi – controlaţi Poarta Stelară", spuse Skaara. „Vreau ca savantul nostru, Daniel, să aibă acces la poartă. Dincolo sînt şi alte lumi, în afară de a

voastră şi de a mea. Oamenii noştri au fraţi care se află încă sub jugul lui Ra. N-ar trebui măcar *să încercăm* să-i căutăm?"

Draven fu atît de uluit, încît avu nevoie de timp şi pretinse că trebuie să se consulte cu însoţitorii săi.

„Puştiul are gînduri mari", şopti Ballard. „Cine s-ar fi gîndit că o să aibă pretenţii asupra celorlalte lumi?"

„Acum avem şi noi un aranjament convenabil", se plînse Lockwood aproape miorlăindu-se. „Chiar vrem să ne pierdem timpul permiţîndu-i lui Jackson să ne ocupe această linie vitală? Fiecare secundă în care Poarta Stelară nu funcţionează înseamnă pierderea unor transporturi de minereu – sau a unor provizii de care avem nevoie aici."

„N-o să obţinem nici minereu, nici provizii pînă nu vom avea de-a face cu un guvern mai îngăduitor", şopti Draven. Îl măsură pe Skaara cu privirea. Poate că tînărul ăsta, în ciuda aparenţei sale idealiste, nu avea să reziste unor oferte practice.

„Nu ştiu dacă pot să-ţi dau stelele", spuse Draven deschis. „Oamenii noştri de ştiinţă spun că e foarte greu să găsim alte lumi."

Skaara dădu din cap. „Acelaşi lucru îl spune şi Daniel. Sînt multe combinaţii posibile. Dar putem face cu siguranţă nişte încercări."

„Poate", spuse Draven încet. „Ceea ce eu îţi pot oferi este o poziţie mai bună aici, pe Abydos. Echipament pentru armata ta – uniforme... arme." Se întoarse către Ballard. „Arată-i."

Mercenarul deschise pachetul pe care îl căra. Înăuntru se găsea o puşcă, mai lungă decît cele cu care era obişnuit Skaara. Ballard încărcă arma cu cîteva gloanţe lungi. Cu un *clic-clac* acţionă un fel

de trăgător aflat în partea superioară a armei. Apoi trase într-unul din pereții de cărămidă nearsă, creînd o gaură imensă. Împușcătura fu asurzitoare, chiar și pentru încăperea aceea mare. Tovarășii de arme ai lui Skaara se năpustiră înăuntru, temîndu-se că șeful lor era în pericol.

Ballard, ținînd cu grijă țeava puștii departe de Skaara, operă din nou mecanismul și trase.

„Bună armă, nu-i așa?" spuse Draven.

„Nu pare așa de bună ca armele pe care le-am recuperat din tabăra colonelului O'Neil", observă Skaara. „Prea multe manevre înainte de a trage... și gloanțele sînt mai mari decît cele pe care le folosim la armele noastre acum."

Lui Draven îi îngheță zîmbetul pe buze. Se pare că reprezentantul CMU nu se aștepta ca Skaara să remarce aceste lucruri.

„Armele au un design simplu pentru că, de fapt, lucrurile sînt mai simple pe lumea asta. Dar sînt și mai ușor de reparat. Și, chiar dacă nu poți trage rapid cu ele, în schimb nu se blochează așa de ușor cu nisip."

„Bine. După cîte spuneți, par să fie arme bune. Ce trebuie să facem ca să le cîștigăm? Vă așteptați să muncim în mină pentru voi?"

„Vă dăm armele ca să vă ajutăm să ocupați locul pe care-l meritați aici, în Nagada. Folosiți-le ca să-i dați la o parte pe bătrînii care vă asupresc pe voi – și orașul vostru. Mina te poate face bogat. Nu trebuie decît să-i trimiți pe oameni să muncească din nou pentru noi."

„Deci, putem avea arme, iar eu pot deveni bogat, numai dacă îi înlăturăm pe bătrînii ăia tîmpiți care ne conduc."

Draven aprobă din cap plin de nerăbdare.

„Am un sfat pentru dumneavoastră, domnule Draven." Skaara făcu un gest înspre Lockwood. „Concediați-l pe individul ăsta. Se află aici de luni de zile și n-a descoperit nici pînă acum că eu sînt fiul lui Kasuf, căpetenia bătrînilor ălora tîmpiți."

Draven îi aruncă o privire scînteietoare directorului. Ballard începu să umble cu disperare la pușca sa. Skaara înșfăcă o suliță lungă, care avea în capăt un fel de floare stilizată de lotus. Draven crezuse că era un fel de torță sau vreun obiect decorativ. Balansînd lancea, tînărul aruncă jos arma din mîinile lui Ballard. Apoi activă un dispozitiv de control ascuns și flanșele ieșiră la iveală în vîrful lancei. Skaara ținti și un val de energie țîșni din ea. Mînerul puștii arse și partea superioară din metal dispăru. Butoiașul se topi.

„Nu cred că avem nevoie de... armele voastre simple." Cu lancea-fulger țintită spre ei, tînărul era complet stăpîn pe situație.

„Acum plecați – întindeți-o de aici înainte să vă arăt cum funcționează chestia asta pe carne de om!"

CAPITOLUL 14
CHIAR ŞI ZEII SÎNT MURITORI

Pentru un observator exterior, nava de război *Ochiul lui Ra* îşi realiza trecerea spre un spaţiu normal într-o splendidă strălucire mută. Sunetul nu se transmite în vid. Dar lumina se propagă şi, în momentul apariţiei sale, jeturi incandescente şi orbitoare emanară din fiecare faţetă a navei piramidale.

Pe punte, Hathor simţi senzaţia aceea incitantă şi familiară pe care o ai cînd te întorci din sfere ireale înapoi la realitate. Zdruncinăturile de pe o navă spaţială erau diferite de cele suportate în timpul tranzitării Porţilor Stelare – păreau, în mod curios, lipsite de direcţie. Era senzaţia năpustirii în vid fără nici o ţintă.

Una dintre tehnicienele lui Ptah începu să lucreze la afişajele luminoase care reprezentau panoul de control al navigaţiei. Un ecran holografic se aprinse în faţa ei. „Am intrat în sistemul solar Amentet", anunţă ea, „exact cum am calculat."

Ptah însuşi traversă puntea, verificînd afişajele electronice de la toate staţiile. La Motoare activă sistemul de comunicaţii. „Motoare! Văd o fluctuaţie de energie la sistemul de transmisie. Modulaţi!"

Hathor îi făcu un semn zeului inginer. „Dacă o să continui să faci treaba în locul lor, n-or să înveţe niciodată", spuse ea în şoaptă.

Ptah răspunse cu o voce răguşită. „Sînt numai nişte începători, cu cunoştinţe superficiale în sistemele de bord. Un echipaj minim capabil să deplaseze palatul zburător al lui Ra, nu poate controla la fel de uşor monstrul ăsta de navă."

Hathor cunoştea prea bine lucrurile acestea. Vasul lui Ra, în ciuda aparenţei sale maiestuoase şi impunătoare, era un fel de iaht, o jucărie pe lîngă sinistra şi imensa navă de război. În plus, majoritatea aparatelor de zbor aparţinînd lui Ra funcţionau pe bază de sisteme automate. Lucru care nu era posibil pe o navă de luptă.

Nava lui Ra era dotată din abundenţă cu energie. Dar, chiar şi avînd uimitoarea piatră de cuarţ, energia era preţioasă, fiind împărţită între sistemul de transmisie şi armele de atac. Nu era de ajutor nici faptul că, deşi fuseseră curăţate luni întregi, conexiunile erau vechi de mii de ani.

O stare de nervozitate o învălui pe Hathor în timp ce păşea pe punte. Umbletul acesta îi stîrnea amintiri neplăcute – pentru ea vechi de o lună, dar ţinînd de vîrstele legendei pentru toţi ceilalţi de la bord.

Se întoarse către Ptah. „Tu cum te descurci cu asta?" întrebă ea.

„Cu ce?" îi întoarse întrebarea soţul ei de odinioară.

„Cum te descurci cu statutul tău de legendă? Cum reacţionează cei din ziua de azi la faptul că tu ai trăit în Epoca Dintîi?"

„Simplu", răspunse el ridicînd din umeri. „Nu le spun."

Soluţia lui Ptah nu s-ar fi potrivit în situaţia ei, se gîndi ea. Şi bineînţeles că n-ar fi ajutat-o să se integreze în ceea ce ea considera o epocă degenerată. Echipajul ingineresc nu era singurul la

bordul navei *Ochiul lui Ra.* De pe fiefurile îndepărtate ale zeilor mai mici fuseseră adunate provizii şi mînă de lucru. Chiar şi o parte dintre tehnicienii lui Ptah erau ţinuţi în ciuda ordinului zeului lor.

Cel mai îngrijorător era, totuşi, numărul mic de războinici. Forţa de bază care aparţinea *Ochiului lui Ra* era extrem de slabă. Cu mult mai mult decît pe Ombos, Hathor urma să depindă de puterea udajeeturilor de a proiecta focul. Pur şi simplu nu existau destui luptători disponibili pentru a fi folosiţi ca infanterişti, cu excepţia unei rezerve foarte mici. Lipseau oameni chiar şi pentru posturile de control al focului. Baterii întregi fuseseră asamblate şi aveau să fie operate de recruţi din rîndurile administratorilor lui Thoth.

Călătoria plină de zdruncinături îi purtase totuşi în sistemul solar cel mai apropiat de Tuat. Hathor îşi aminti că făcuse acelaşi lucru cu flota ei, înainte de a merge să înăbuşe răzvrătirea de pe Ombos. Sistemul Amenet era lipsit de planete pe care să se găsească viaţă. Dar, exista o fişie de resturi spaţiale unde ar fi trebuit să se afle o a treia planetă.

Hathor propuse să se folosească de asteroizii stîncoşi pentru exerciţiile de tragere la ţintă.

„Activează sistemul de transmisie", ordonă ea ofiţerului de navigaţie, tot o femeie. „Ne îndreptăm spre una dintre cele mai mari grupări de meteoriţi."

Baza piramidei fu inundată de o strălucire lugubră. Accelerară spre o aglomeraţie de frînturi spaţiale.

„Ne apropiem, căpitane", raportă ofiţerul de bord.

„Reţelele de senzori să fie la maximum!" ordonă Ptah.

Plafonul de zbor dispăru şi în locul său apăru reprezentarea holografică a spaţiului înconjurător.

O piramidă stilizată, aflată în centrul proiecției, marca localizarea navei. Forme strălucitoare, cu mii de fețe, zugrăveau asteroizii.

„Artilerie!" ordonă Hathor, deschizînd o nouă linie de comunicații. „Bateriile secundare, activați și trageți!"

În cîteva secunde, holoproiecțiile începură să arate cum rocile de pe orbită începeau să se sfărîme, și, în unele cazuri, dispăreau complet. Pe marginile reprezentării începură să se desfășoare informații hieroglifice, marcînd precizia și raporturile foc-țintă.

„Satisfăcător", îi spuse Hathor lui Ptah. „După cîte se vede, antrenamentul pe simulatoare stimulează destul de mult îndemînarea, pînă și a contabililor lui Thoth."

Se întoarse la stația de navigare. „Senzori, găsiți-mi acolo un bulgăre de o mărime considerabilă. Ceva cam de talia satelitului Tuat."

O scanare a spațiului înconjurător scoase la iveală o bucată de resturi cosmice pe care un astronom de pe Pămînt ar fi considerat-o asemănătoare lui Ceres. Forma piramidală a proiecției holografice se diminuă pentru a reprezenta obiectul la o scară mai largă. Frînturi spațiale neînsemnate se conturau în umbre întunecoase. Asteroidul deveni o portocală strălucitoare.

„Artilerie! Baterii principale, țintiți și trageți!"

Ținta desemnată deveni și mai luminoasă în imaginea holografică, împrăștiindu-se de parcă ar fi fost un nor de gaz, apoi dispăru.

Cam același lucru se întîmplase și în realitate. Valuri enorme de energie vaporizaseră planetoidul. În timpul campaniei de pe Ombos, bateriile acestea distruseseră complet orașe întregi de pe orbită.

Acum însă, doar un singur baraj reuşi să provoace dezastrul. La cîteva clipe după afişarea devastării satelitului, proiecţia holografică se stinse. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu majoritatea luminilor de pe punte. Staţiile esenţiale erau reprezentate de luminiţele de urgenţă. Sirenele începură să urle.

„Motoare! Ce v-am spus eu despre fluctuaţie?" strigă Ptah furios.

„Stăpîne, energia trimisă în bateriile principale a provocat o cădere a sistemelor energetice!" răspunse o voce panicată. „Încercăm acum —"

Ţipete răsunară dincolo de linia de comunicaţii.

„Raportează! Raportează, mîncate-ar Ammit!" înjură Ptah.

Hathor îi aruncă o privire care ar fi îngheţat şi apele. „Dacă oamenii tăi ne fac să eşuăm aici, îţi jur că te voi da eu însămi hrană lui Ammit!"

„Îmi pare rău, stăpîne." Vocea din camera motoarelor păru doar încordată, panica dispăruse. „O parte din vechile circuite n-a putut suporta sarcina. Va trebui să le redirecţionăm, dar vă asigur că motoarele vor începe să funcţioneze cît de curînd. Senzorii pasivi ne arată că sîntem în afara pericolului."

„Credeam că ar fi trebuit să existe circuite redundante pentru sistemul de transmisie şi echipamentul de navigaţie", spuse Hathor şuierînd.

„În condiţii normale", răspunse Ptah uşor. „Dar cînd lucrurile sînt făcute în grabă..." Ridică din umeri. „Presupun că ar trebui să fim bucuroşi că am descoperit defecţiunea. Oamenii mei vor trebui să înveţe să fie mai atenţi."

Hathor preferă să nu ştie cît timp au zburat în derivă, fără nici un ajutor. Totuşi, pînă la urmă, energia reveni.

„Du-ne înapoi pe Tuat", ordonă ea scurt.

Rămase în picioare, privind calmă și nemișcată cum *Ochiul lui Ra* se puse din nou în mișcare. Dar mușchii din stomacul lui Hathor erau încordați.

Ajunseră la capătul sistemului și se îndreptară spre planeta Tuat.

„Vreau o mică demonstrație de aterizare planetară", îi spuse ea liniștită lui Ptah. „Numai dacă nu crezi că e prea... *periculos.*"

„Nu e mai riscantă decît manevrele pe care le-am întreprins pînă acum", răspunse Ptah.

Lumina de la sistemul de transmisie strălucea orbitor în timp ce nava de război se legăna maiestuos în atmosfera planetei abandonate. Cu o extraordinară delicatețe, date fiind dimensiunile sale, *Ochiul lui Ra* ateriză în docul ruinat, în mijlocul unui peisaj citadin imens și dărăpănat.

„Lansați udajeeturile", comandă Hathor. „Războinicii noștri vin din șase grupări diferite. Trebuie să învețe cum să zboare – cum să lupte – în echipă."

Cu un gest brusc, îl chemă pe Ptah deoparte. „Și în timp ce luptătorii noștri or să se adune, tu să-i chemi pe toți tehnicienii din sau de pe Tuat și să *te asiguri* că n-o să mai fie nici o defecțiune." Ochii lui Hathor străluceau. „Dacă s-ar fi întîmplat în timpul unei situații de luptă —" Își înghiți cuvintele. „Ai fi fost primul pedepsit."

„Ești sigură că o să folosești *Ochiul lui Ra* în luptă?" întrebă Ptah. „E posibil ca nava lui Ra să fi eșuat undeva între locul acesta și Tuat. N-avea nici un tehnician la bord – numai niște copii și cîțiva războinici."

„Ce s-a întîmplat cu imperiul?" izbucni Hathor. „Nu poți face rost de destui tehnicieni ca să repari o singură navă? În lipsă de luptători – ei sînt ceva mai mult decît niște gărzi de ceremonie."

„Nu mai sîntem în Epoca Dintîi", spuse Ptah. „Imperiul nu se extinde – nu mai avem de-a face cu ameninţarea permanentă de revoltă a *fellahinilor.*"

„Şi rezultatul este că expediţia noastră pe Abydos a fost redusă la un fel de misiune de recunoaştere", spuse Hathor cu amărăciune.

„Şi dacă expediţia ta de recunoaştere îl descoperă pe Ra?" întrebă Ptah.

Chipul lui Hathor se crispă. „Îl vom servi, desigur."

Pielea palidă de pe partea umană a feţei lui Ptah, se crispă într-un surîs. „Şi dacă se dovedeşte a fi neputincios?"

Hathor îşi aminti de ochii aceia stranii şi strălucitori care păreau întotdeauna să-i cunoască gîndurile. Orice secrete avea, *el* le ştia.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare", se amuză Ptah.

„Şi nici n-am intenţia să-ţi răspund", i-o tăie Hathor. „Am să iau naveta pînă la luna Tuat."

* * *

Hathor alese să piloteze singură naveta pînă la palatul regal. Ştia să conducă micul aparat de zbor şi voia, de fapt, să petreacă puţin timp cu ea însăşi. Activitatea la bordul *Ochiului lui Ra* fusese mai epuizantă decît se aşteptase. În afară de asta, zburase cu navete şi cu udajeeturi pe vremea Epocii Dintîi. Comenzile nu se schimbaseră.

Naveta avea aceeaşi construcţie piramidală specifică vehiculelor spaţiale din imperiul lui Ra. N-ar fi încăput însă în ea decît zece persoane şi un pilot. Contururile sale mici şi strălucitoare, de cuarţ aurit, creară o impresie neobişnuită în momentul în care porni din vîrful piramidei dărăpănate şi

marcate de vreme, care găzduia Poarta Stelară de pe planeta Tuat.

Se încercase de multe ori repararea blocului neregulat de piatră, dar găurile erau ascunse sub o manta groasă de licheni, care urca pînă aproape de vîrful piramidei. Pentru un călător de pe Pămînt, docul ar fi părut un fel de pom de Crăciun, cu o singură podoabă – steaua din vîrf.

Pentru Hathor, starea jalnică în care se afla portul spațial era un fel de metaforă a atitudinii de nepăsare ce afecta întregul imperiu al lui Ra. Pe vremea ei, piramidele erau îngrijite ireproșabil, cu toate că orașul pe care-l serviseră odată era numai ruine.

Două stații mai încolo se așezase *Ochiul lui Ra,* precum un munte de aur sticlos. În momentul în care Hathor privi în direcția aceea, platourile greoaie din față se retraseră pentru a face loc punților de lansare a focului și deschizăturilor de tragere ale bateriilor explozive. Nava de război părea din nou acea construcție sinistră, cu scopuri precise, din perioada Epocii Dintîi.

Cînd Hathor se pregăti pentru decolare, o pereche de udajeeturi fu lansată. Planoarele grațioase și rapide, cu design anti-gravitațional, aveau aripile ascuțit curbate ale unui uimitor șoim. Vîrfurile aripilor albe erau făcute din aur.

Aparatele de zbor făcură un viraj rapid, micșorîndu-se în zare; lansînd un foc nimicitor asupra bulevardelor pustii ale metropolei părăsite. Hathor nu văzu decît lumina celor două tunuri, ca o licărire în depărtare. Dar, din experiență, știa ce potop distrugător trebuia să se fi năpustit asupra tufărișului care acoperea acum străzile abandonate ale orașului.

Imitînd parcă aparatele de zbor din zare, Hathor activă propriul său sistem de decolare. Cînd naveta se ridică, o mare de lumină blîndă, amăgitoare, scăldă vîrful docului. Dar lichenii de pe piramidă se înnegriră şi muriră.

Naveta se mişcă cu viteza unui lift – un fel de „încet, dar sigur." Dar era singurul mijloc de pătrundere în palatul planetoid al lui Ra. Datorită obsesiei sale paranoice de a se afla permanent sub protecţie, căpetenia zeilor plasase Poarta Stelară de pe Tuat chiar pe suprafaţa planetei. Interzisese pînă şi folosirea transmiţătoarelor de materie cu rază scurtă din palat.

Aşa că, cine voia să viziteze satelitul Tuat, trebuia să ia navetele acestea lente, de forma unui poloboc şi uşor de scanat. N-aveau nici măcar destul spaţiu pentru a transporta un echipaj normal.

Aparatul de zbor abia dacă se înălţase la vreo cincizeci de picioare deasupra docului, cînd o altă pereche de udajeeturi fu lansată. Păcat că erau numai nişte vehicule aeriene fără posibilitatea de a urca pînă la satelit. Hathor zîmbi. Astea da mijloace pentru o intrare impresionantă! Va trebui sa vorbească cu Ptah despre supraîncărcarea unuia dintre planoare.

Udajeeturile se îndreptară în direcţia navetei, răspîndindu-se pentru a regla tirul asupra ei. Hathor zîmbi şi mai larg, năpădită de amintiri. Piloţii rămăseseră aceiaşi, întotdeauna gata de acrobaţii. Pe deasupra, îi cunoştea pe aceştia doi. Valul al doilea de udajeeturi provenea din propria ei grupare, primii ei adepţi.

Planoarele trecuseră deja, aproape înainte ca Hathor să-şi dea seama că trag asupra ei. Naveta se înclină cînd valurile de energie ţîşniră în direcţia ei.

Aparatul lent, instabil, abia își dublase altitudinea, cînd udajeeturile făcură viraj pentru un al doilea atac.

Hathor își îndreptă repede o mînă către panoul de curînd instalat. Suprafețele de control fură din nou luminate. Supraveghe cu o mînă plină de îndemînare procesul de ridicare a navetei, în timp ce cu cealaltă fixă parametrii.

Un punct mare și roșu apăru pe imaginea de navigare. Udajeeturile erau din nou deasupra ei. Cu construcția lor grațioasă și diafană, păreau o pereche de fluturi care atacau o cărămidă. Dar se roteau și trăgeau, iar se roteau și trăgeau, în timp ce cărămida era prinsă într-o cursă în care abia se mișca. Mai devreme sau mai tîrziu, atacatorii aveau să atingă ceva vital și cărămida avea să se prăbușească.

Numai dacă...

Udajeeturile continuau să tragă. Hathor își deplasă mîna dreaptă către imensul panou de control. Punctul roșu din imagine îi urmărea mișcarea mîinii. Punctul atinse unul dintre udajeeturi, apoi se mută deasupra lui —

Hathor își coborî degetul pe panoul de sticlă. Valuri de foc izbucniră din fiecare vîrf al piramidei. Trei dintre ele loviră planorul spre care țintise. Aparatul mai aerodinamic, dar mai fragil, se prăbuși precum un fluture cu aripile frînte.

Celălalt planor trecu ca o săgeată, făcu un viraj... apoi ezită înainte de a mai ataca o dată. Erau cu mult mai sus acum, aproape la limita altitudinii unui aparat de zbor. Dacă războinicul nu executa o lovitură crucială, Hathor avea să scape.

Dar naveta începuse să se clatine. Încă o lovitură ar fi însemnat o cădere lungă și fatală. Cu toate acestea, pilotul inamic ezită cînd se apropie.

Mîna lui Hathor se repezi din nou la panourile luminoase şi naveta se înclină pe traiectoria sa verticală. Fără sistemul de propulsie, naveta zbura la fel de bine ca o piatră de pavaj. Hathor se înclină cînd micul vas o luă uşor înainte – şi cu repeziciune, în jos.

Dar Hathor ţintea asupra planorului, aşa că inamicul ei n-avea decît să traverseze cîmpurile de foc ale celor cinci explozoare. Udajeetul se apropie, gata de atac. Perechea de tunuri trase de sub aripile zvelte.

Din fiecare colţ al navetei lui Hathor ţîşniră cinci valuri de foc.

Micul vas se clătină din nou cînd botul îi fu sfîşiat într-o imensă gaură. Udajeetul se sfărîmă în momentul în care explozia atinse cabina pilotului.

Hathor se luptă cu aparatul său de zbor pe jumătate distrus, încercînd să-l direcţioneze din nou spre planetă, angajîndu-se într-o ascensiune maximă, oprindu-şi coborîrea rapidă tocmai la timp. În timpul acestei cumplite zbateri, un zîmbet crud îi apăru pe faţă. Nu fusese în stare să-l pună pe Ptah să îmbunătăţească starea navetelor. Dar se asigurase că vehiculul ei personal era suficient înarmat.

Folosind transportorul din interiorul piramidei de piatră, Hathor se transferă direct pe puntea *Ochiului lui Ra.* Ptah se afla în locul căpitanului. Hathor băgă de seamă că toţi membrii echipajului său purtau lănci-fulger.

„Revoltă sau încercare de asasinare?" îl întrebă ea pe soţul ei de odinioară.

Ptah ridică din umărul său mecanic.

„Deocamdată nu sîntem siguri, dar ultima variantă pare mai plauzibilă. Majoritatea războinicilor noştri par şocaţi de atacul asupra ta. Ei erau

dezarmați, iar udajeeturile se aflau la sol. Primului zbor i s-a ordonat să aterizeze."

„M-a surprins că n-a venit nimeni în ajutorul meu", spuse Hathor tăios.

Pielea ca de ceară a lui Ptah arăta precum partea din metal a corpului.

„N-a venit nimeni pînă nu m-am asigurat că nici ei nu te vor ataca."

Ridică din nou din umărul mecanic. „De altfel, știam că puteai face față celor două planoare cu echipamentul pe care-l aveai. Și nu m-am înșelat."

„Presupun că ar trebui să ne bucurăm că asasinii nu fac parte din Artilerie", spuse Hathor în cele din urmă. „Piloții aceia erau din gruparea mea, nu-i așa?"

„Poate ar fi mai exact să spunem că făceau parte din fosta grupare a lui Sebek", zise Ptah. „Deși păreau destul de devotați cauzei tale."

„N-avem decît să sperăm că ceilalți războinici mă vor urma." Hathor se întoarse către ofițerul de navigație. „Decolează. Ne îndreptăm spre satelitul Tuat. Vreau o scanare permanentă a bateriilor defensive ale palatului. Dacă dau vreun semn de atac, vreau ca Artileria să le arunce în aer imediat."

Pereții din marmură ai domului central al palatului erau crestați și fisurați din cauza schimburilor repetate de fascicule de energie. Grămada de mobile din capătul culoarului, printre care și un tron de aur – marca poziția ultimilor rebeli. Hathor privea o imagine holografică de la unul dintre spionii lui Ptah, în momentul în care gărzile sale Horus – recrutate din trei grupări diferite – își luară lăncile fulger de după colț și traseră. Valul de energie țîșni dincolo de bariera pusă de formă și-l lovi pe unul dintre rebeli drept în piept.

„Unul eliminat, au mai rămas cinci", numără ea. „Şi cei doi lideri din încăperea de dincolo – şi Thoth."

„Eu nu-ţi pot spune ce se complotează aici", se scuză Ptah. „Mi-au distrus modulele de observaţie."

„Mă mir că n-au încercat să ia ostateci", spuse Hathor.

„Nu cînd ai o reputaţie ca ta", sublinie fostul ei soţ. Se încruntă. „Eşti sigură că vrei să mergi singură?"

Dădu din cap cu cinism. „În treaba asta vreau să nu am pe *nimeni* în spate."

Cei care plănuiseră lovitura asta recrutaseră un număr surprinzător de susţinători, pentru că acţionaseră nu în numele lui Apis, capul răzvrătiţilor, ci în numele lui Ra.

Cine şi-ar fi închipuit că Taurul poate fi atît de inteligent? se gîndi Hathor. *S-a înfuriat împotriva mea, acuzîndu-mă că sînt o uzurpatoare – şi a refăcut ceea ce Ra distrusese. Şi, desigur, toţi avem o teamă cumplită de ce se va întîmpla dacă va reveni Ra.*

Îl lăsase pe Thoth stăpîn al palatului în timpul călătoriei sale de probă. Şi numai întoarcerea ei neaşteptată a stricat planurile conspiratorilor. Abia începuseră, capturîndu-l pe Thoth şi depozitul de arme al palatului, cînd *Ochiul lui Ra* apăruse din nou în sistem.

Asasinii de la bordul navei de război fuseseră obligaţi să se grăbească. Şi încă se mai opunea destulă rezistenţă pe satelitul Tuat. Conspiratorii nici măcar nu se apropiaseră de bateriile defensive.

O dată cu venirea lui Hathor, puciul muri – precum mulţi dintre adepţii lui Apis.

Nu mai rămăsese decît o mînă de oameni şi aceştia fuseseră capturaţi. În mod ironic, Ptah o

informă că încăperea aceea, aparent fără ieşire, în care se retrăgeau căpeteniile, era de fapt conectată la un pasaj secret, pe care el îl construise pentru Ra.

Hathor propuse să folosească intrarea ascunsă pentru a încerca să-l salveze pe Thoth.

„Poţi foarte bine să trimiţi o trupă de gărzi Horus", protestă Ptah.

„Thoth e cel care m-a readus la viaţă. Îi datorez cel mai mare efort pe care-l pot face", răspunse Hathor.

Ptah îi arătă mormăind cea mai apropiată intrare. Locul secret era slab luminat şi surprinzător de curat – chiar într-o stare mai bună decît navetele sau docul. Păşind tiptil, Hathor se apropie de uşa despre care Ptah îi spusese că o s-o conducă la ultima redută a lui Apis. Se dădu puţin înapoi, încărcîndu-şi lancea-fulger. Primul val de energie izbi în intrarea secretă. Al doilea îi luă capul lui Apis, zburîndu-i cît colo masca de taur – şi conţinutul ei.

Celălalt era un bărbat vînjos, care mai păstra încă semnele tinereţii. Emblema Ochiului lui Ra, tatuată în jurul ochiului său drept, era încă proaspătă. Abia intrase în casta războinicilor şi se ridicase la rangul de comandant destul de repede.

Hathor îl ştia. Îl promovase în locul lui Sebek pe vremea cînd preluase comanda grupării zeului crocodil.

Noul Sebek era bun – îşi armase propria lance-fulger şi o îndreptase către pieptul ei. Dar Hathor deja ţintise şi trăsese cu propria ei armă.

Sebek căzu, cu o jumătate de corp carbonizată, mirosind a carne arsă. Se prăbuşi pe podeaua de marmură, iar Hathor îi smulse arma din mîinile fără vlagă. Îl întise cu o lovitură la pămînt. Ochii avea încă o expresie conştientă în momentul în care

Hathor îşi îndreptă lancea-fulger spre faţa lui. „Thoth!" strigă ea. Sebek îşi îndreptă ochii spre dreapta sa.

Hathor se întoarse. Thoth zăcea rece şi nemişcat pe podea. Cîteva arsuri îi marcaseră trupul, răni care nu fuseseră tratate. Erau şi semne de tortură, de parcă duşmanii încercaseră să îl forţeze să contribuie şi el la complot.

Thoth fusese inconştient cînd îl omorîseră. Partea de sus a capului pur şi simplu nu mai era. Era cel mai simplu mod de a te asigura că duşmanul nu va putea fi salvat nici de sarcofagul lui Ra. Oamenii puteau fi uşor vindecaţi. Dar nici măcar tehnologia lui Ra nu putea să refacă un creier sfărîmat în bucăţele.

Buzele lui Hathor se încordară într-un rictus cînd se întoarse spre Sebek. Îi întîlni ochii îngroziţi în momentul în care îşi îndreptă lancea-fulger spre capul lui. Hathor trase o dată, şi încă o dată, şi iar o dată. Cînd termină, nu mai era nimic care să semene cu capul lui Sebek, ci numai o adîncitură de mărimea unui bol în podeaua de marmură, care aduna sîngele gros ce se scurgea din ciotul de gît cauterizat.

Hathor îngenunche apoi lîngă Thoth, închizîndu-i ochii bulbucaţi şi distorsionaţi. Dacă ar fi crezut în prevestiri, aceasta era cu siguranţă una rea.

Revolta se terminase definitiv. Hathor ieşi din încăperea conspiratorilor pentru a-i ataca din spate pe ultimii rebeli. Dar chipul Pisicii nu era deloc mulţumit cînd se întîlni cu Ptah.

„Ai două zile să repari ce mai e de reparat pe *Ochiul lui Ra*", spuse ea. „Apoi am să plec pe Abydos. Nu mai putem suporta incertitudinea privind soarta lui Ra. Poate că n-am îndrăznit să

plec de teama unei răzvrătiri. Totuşi, n-am îndrăznit să stau din acelaşi motiv. Cînd voi şti cum stau lucrurile – dacă avem nevoie sau nu de un succesor – atunci voi şti cum să mă port cu ceilalţi."

Făcu cîţiva paşi spre Ptah. „Te numesc stăpîn al palatului în absenţa mea. Sper să te descurci mai bine decît ultimul pe care l-am numit."

„Apropo de numiri, va trebui să numesc un alt Sebek?" întrebă Ptah, liniştit.

Hathor îl privi drept în ochi. „Fă cum vrei", spuse ea. „Nu uita niciodată că mă voi întoarce."

În două zile pierderile din echipaj fură înlocuite, iar circuitele cu probleme de pe *Ochiul lui Ra* fură reparate.

Înconjurată de o mulţime de gărzi, Hathor traversă docul pentru a ajunge la bordul navei ei. Dar cineva o aştepta în capătul holului, lipit de una dintre pungile de aer ale vasului.

Hathor făcu un semn gărzilor să se oprească şi ieşi din cercul pe care-l formaseră în jurul ei. Nu era nimeni altul decît înfiorătoarea caricatură de om-robot, care fusese pe vremuri soţul ei.

„Ce faci aici?" întrebă Hathor.

Partea umană, alb gălbuie, a gurii lui Ptah încercă să surîdă.

„Ultima dată cînd ai plecat de pe Tuat mi s-a remarcat absenţa", spuse el. „M-am gîndit că de data asta o să mi se remarce prezenţa."

Îşi ridică braţul de om. „Doar ca să-ţi spun la revedere – şi noroc."

Hathor dădu din cap, apoi îşi continuă drumul. Dincolo de hol, uşa masivă a navei se închise rotindu-se.

Chiar şi atunci cînd docul se cutremură din cauza forţei cu care se ridica *Ochiul lui Ra*, Ptah rămase pe loc, zîmbind lugubru cu jumătatea sa de gură.

CAPITOLUL 15
ÎN FLĂCĂRI

Jack O' Neil se întinse cum putu mai bine, dată fiind îngustimea patului său de campanie. Dacă echipamentul de dormit era de dimensiuni reduse, cortul pe care-l ocupa era şi mai înghesuit. Nu semăna nici pe departe cu locuinţa pe care o avusese ca ofiţer coordonator al expediţiei de pe Abydos.

Cel puţin avea o companie agreabilă. Cînd Adam Kawalsky îşi dăduse seama că vechiul său comandant fusese dat afară din cort şi din post, îi oferise propriul său cort. „Cu toţi cei care vin valuri, valuri, pe Abydos, o să trebuiască oricum să stăm cîte doi", îi spusese Kawalsky. „Şi, să mă ierte colonelul, mai degrabă aş sta cu dumneavoastră decît cu vreun mucos proaspăt ieşit de la şcoala militară. Jumătate dintre ofiţerii lui Keogh arată ca nişte adolescenţi."

„E un principiu de securitate", spuse O'Neil acru. „West îşi alege oameni care abia şi-au terminat instrucţia pentru că aceştia au fost complet verificaţi – şi nu au relaţii în serviciu. N-ar fi acelaşi lucru dacă ar avea nişte tipi care s-ar îmbăta seara cu prietenii şi ar începe să trăncăne despre operaţiunea în care sînt implicaţi."

Kawalsky se încruntă. „Da, dar dacă se-mpute treaba..."

O'Neil ridică din umeri. „Nu putem decît să sperăm că băieţii ăştia or s-o ia ca pe un antrenament cu muniţie adevărată."

Colonelul nu era însă atît de nepăsător cum ar fi reieşit din cuvintele sale. Majoritatea trupelor lui Keogh erau cu numai o treaptă mai sus de nivelul de recruţi. Dacă avea să izbucnească un război aici, pe Abydos, puştii ăştia din armată urmau să se confrunte cu Skaara şi băieţii lui cu pregătire de commando. Forţele ar fi fost oarecum echilibrate în materie de pregătire şi oamenii lui Skaara aveau experienţă de luptă, deşi destul de scurtă. Poate că abydienii nu aveau o tehnologie prea avansată, dar Skaara şi adepţii lui se dovediseră foarte dibaci în a face rost de arme.

Nu, forţa decisivă, în orice confruntare armată, avea să fie nucleul expediţionar de pe Abydos – infanteriştii marini conduşi de Jack O'Neil.

Colonelul îi aruncă o privire locotenentului uscăţiv. Ce-ar simţi Kawalsky dacă ar trebui să lupte împotriva proaspeţilor săi tovarăşi de arme? O'Neil se întoarse cu greutate pe-o parte. La naiba, nu ştia nici măcar ce-ar fi simţit *el* într-o astfel de situaţie.

„Deci", spuse el cu voce tare, „cum v-aţi acomodat tu şi Feretti la Aprovizionări?"

„E ca şi cum am fi murit şi am fi ajuns în iad", răspunse prompt Kawalsky. „Doar dintr-o privire şi făcînd cîteva socoteli îmi dau seama că avem aproape trei batalioane aici. După schema de aprovizionare, ai zice că încercăm să ne echipăm pentru ziua Z."

O'Neil zîmbi. „Aminteşte-ţi ce spunea Napoleon despre armatele care mărşăluiesc cu stomacul gol."

Kawalsky mormăi dispreţuitor. „E singurul mod în care băieţii noştri *s-ar putea* deplasa dacă ar

trebui să care toate prostiile pe care le depozităm noi aici."

„Apropo de depozite, Keogh vrea să trimită înapoi toate proiectilele pe care am reuşit să le adun."

„Şi armele anti-udajeet?" se încruntă Kawalsky.

„E convins că dacă vom ajunge la un conflict, acesta va fi cu prietenii noştri din Nagada", spuse O'Neil. „Şi, bineînţeles, ei n-au nici un fel de dotare aeriană." Îi aruncă o privire locotenentului său. „Acum, nu pot contramanda ordinul unui superior. Dar nu trebuie să-ţi spun să te grăbeşti. Sînt convins că ai o mulţime de priorităţi. Numai să nu pui în capul listei înlăturarea defensivei aeriene."

Kawalsky se încruntă şi mai mult. „Nu-i aşa de uşor precum pare. Proiectilele astea ocupă o groază de spaţiu. De ceva vreme ne ţinem proviziile alimentare acoperite cu o prelată. Se cam termină spaţiul de pe platoul ăsta. S-au început deja săpături pentru construirea unor rezervoare pentru depozitarea combustibilului. Keogh nu vrea să depindem de cisternele petroliere."

O'Neil strînse din buze. „Minunat. Toate inconvenientele de acasă."

„O altă problemă este că o mulţime de încărcături *sosesc* prin Poarta Stelară, dar mai nimic nu pleacă înapoi pe Pământ." Locotenentul se opri o clipă. „Vreau să spun, de cînd cu greva din mină."

„Deci tu crezi că vreun sergent conştiincios de la Aprovizionări ne va trimite înapoi defensiva aeriană pentru a face loc cîtorva cutii de Mese Gata Pregătite?"

„Mi-e teamă că da, domnule." Cu toate acestea, Kawalsky zîmbi brusc cînd îi veni în minte o idee. „Dacă ar putea să le găsească. Or să deplaseze

cantități enorme de pămînt. Poate că o parte va acoperi lăzile acelea cu proiectile."

O'Neil rîse zgomotos. „Atîta timp cît tu-ți amintești unde au fost îngropate. Dacă pînă la urmă o să avem nevoie de ele, o să trebuiască să le găsim repede."

Conversația fu întreruptă de un tînăr locotenent care năvăli ca furtuna în cort. Execută un salut cu precizia de robot a unui proaspăt cadet. „*Domnule* colonel O'Neil! Complimente de la generalul Keogh. Prezența dumneavoastră este necesară în cortul de comandă. Urgent."

„Sper că mi se permite să-mi trag mai întîi bocancii", spuse O'Neil ridicîndu-se din pat și întorcînd salutul soldatului în verde. „Poate că soarele a coborît de pe cer, dar nisipul este încă fierbinte afară."

Se încheie la șireturi, apoi își puse o geacă peste tricou și salopetă. „Te urmez, locotenente."

Lămpile cu gaz luminau cortul de comandă precum un pom de Crăciun. O'Neil își încruntă sprîncenele. El preferase să facă economie la iluminat, un obicei de pe vremea cînd opera pe teren, cu un commando. N-avea nici un sens să transforme centrul de comandă al campusului într-un semnal luminos pentru inamici.

Keogh mai făcuse și alte schimbări în afară de iluminat, de steagul de luptă și de tabloul prezidențial. Își adusese un birou veritabil, din lemn de tek după cîte se părea, asortat cu un scaun din piele, cu suspensie hidraulică. O'Neil se descurcase cu o masă de campanie și cu un scaun pliant.

Totuși, poate că însemnele autorității îl ajutau pe generalul ascuns aproape pe jumătate în spatele baricadei sale de tek, în timp ce asculta protestele celor doi directori de la CMU.

„Vă spun, *am văzut* cu ochii mei." Lockwood aproape că se îneca vorbind. „Acel Skaara a găurit zidul depozitului!"

Walter Draven se prezenta mai calm, dar chipul său era grav. Un bun jucător de poker confruntîndu-se cu o mînă îndoielnică. „Amîndoi am văzut-o, generale. Să vă spun drept, am fost şocat să descopăr o asemenea armă în mîinile localnicilor."

Keogh se roti cu scaunul şi răspunse la salutul lui O'Neil. „Ce ştii despre asta, colonele?"

„Nu prea ştiu la ce vă referiţi, domnule", spuse O'Neil precaut.

„Vorbim despre arme – arme teroriste – în mîinile armatei locale!" strigă Lockwood.

O'Neil se încruntă. „Nu ştiu cum e posibil lucrul ăsta. Spuneţi că e vorba de o explozie în zid? Poate că au găsit nişte exemplare de C-4 în zona vechii noastre baze —"

„Fals, colonele", i-o tăie Keogh. „Aceşti doi domni raportează că localnicii au arme energetice identice cu acelea pe care le-aţi recuperat după lupta de pe Abydos."

O'Neil ridică din umeri. „Tot ce-i posibil. Noi am găsit un tun şi cîteva elemente interioare de la nişte udajeeturi. Erau într-o stare jalnică, aproape la fel ca cel care s-a prăbuşit, cînd s-a risipit mulţimea. Orice lucru care reprezenta autoritatea lui Ra a cam fost distrus în ziua aceea. Am mai recuperat şi două din armele acelea sub formă de suliţă —"

„Exact ce-am văzut!" vociferă Lockwood.

Pînă şi Draven se uită la el plin de dispreţ.

„Au mai fost alte arme pe care nu le-ai pus la socoteală?" întrebă Keogh.

O'Neil încercă să numere rapid. „A fost o lance pe care am luat-o de la Daniel cînd Ra i-a ordonat să ne execute. Am mai recuperat alta la mină cînd

am omorît o gardă a lui Ra. Erau patru gărzi armate în piramidă cînd am încercat să ne strecurăm pe Poarta Stelară. Şi Anubis avea una cînd l-am întîlnit faţă-n faţă..."

„Sînt cel puţin şase", spuse Draven. „Şi n-ai adus înapoi decît două."

„Plus că mai erau cel puţin două gărzi Horus care au aterizat cu udajeeturile şi au fost capturaţi cînd Kasuf şi oamenii lui au venit să ne salveze", adăugă O'Neil.

„Deci sînt minimum şase arme energetice de care nu ştim nimic." Keogh se întoarse spre O'Neil. „Dumnezeule, omule! De ce nu le-ai confiscat?"

„La vremea aia nu aveam decît doi subalterni supravieţuitori şi un voluntar civil – Jackson", specifică O'Neil. „Nu îndeajuns ca să ne confruntăm cu cele cîteva mii de oameni care locuiesc aici."

„Bine, nu atunci", consimţi generalul. „Dar ai fi putut iniţia o misiune de căutare cînd te-ai întors cu forţa expediţionară."

„Credeţi că ar fi trebuit să ridic oraşul cu fundu-n sus pentru nişte arme care existau în mod teoretic?" spuse O'Neil. „În afară de faptul că ar fi fost arogant din partea mea, o astfel de acţiune n-ar fi făcut decît să stîrnească un cuib de viespi."

„Cu toate acestea, pentru securitatea minei şi a personalului CMU de aici, domnii aceştia mi-au cerut să fac exact acest lucru." Keogh făcu un gest către Draven şi Lockwood.

„Şi ce făceau domnii aceştia în oraş cînd au văzut demonstraţia aceasta de arme sofisticate?" întrebă O'Neil.

Chipul lui Draven încremeni o clipă – doar o mică zvîcnire sub ochi. „Încercam să... negociem pentru a pune capăt acestei greve nesănătoase."

La început a fost o bănuială, dar apoi se dovedi o convingere puternică în momentul în care O'Neil îl privi pe reprezentantul CMU drept în ochi. Într-adevăr, Draven nu juca deloc cinstit!

„Ați încercat să-l mituiți pe Skaara ca să se răscoale împotriva lui Kasuf și a Bătrînilor." O'Neil vorbea liniștit, cu o voce aproape uimită. „Cum ați putut face un lucru atît de stupid? Trebuia să fi știut că Skaara este fiul lui Kasuf —"

Se întrerupse cînd îl văzu pe Draven privindu-l înțepător pe Lockwood.

„Normal, n-ați știut." O'Neil se întoarse dinspre Draven către Keogh. „S-ar părea că Draven și-a cam prins urechile, ale lui și ale CMU. Și acum vrea ca noi să-l ajutăm să se elibereze."

Keogh stătea liniștit, digerînd noua informație.

„Skaara îi va spune mai mult ca sigur lui Kasuf despre încercarea lui Draven și cînd se va întîmpla chestia asta, se va termina cu CMU pe această planetă. Bătrînii vor ajunge la concluzia – destul de corectă, cred – că nu pot avea încredere în Draven și compania lui."

„Generale, sînteți aici pentru a asigura liniștea desfășurării operațiunii în mină", spuse Draven.

„Singurul lucru care v-a deranjat operațiunea, a fost că v-ați împușcat singuri în picior", preciză O'Neil înfuriat.

„Problema este dacă permiteți sau nu unei populații potențial ostile să dețină aceste arme energetice", continuă Draven.

O'Neil făcu eforturi să-și controleze cuvintele furioase. „Singurul motiv pentru care ar folosi armele astea – oricîte utilități ar avea ele – ar fi faptul că *voi* le-ați arătat primii ostilitate!"

„Totuși", se băgă Keogh, „ne sînt potrivnici... acum." Generalul se uită în jur, tras la față. „Iniție-

rea unei misiuni de cercetare și confiscare ar putea reprezenta o provocare în plus, dar —"

„Dar nu văd cum o putem evita", adăugă Draven, cu un entuziasm rece. „Apropo, acesta-i mesajul pe care i l-am trimis deja generalului West."

Conform regulilor de protecție și camuflaj, familia West ocupa o locuință confortabilă, dar nu ostentativă, în apartamentele ofițerilor. Doamna West adormise de cîteva ore.

Dar generalul era încă treaz, consulta niște rapoarte. Sunetul unui telefon în micul său cabinet, chiar la ora aceea, nu era un lucru neobișnuit.

„Generale West", spuse o voce la capătul firului, „este o linie secretă?"

„Da", răspunse generalul.

„Mă numesc Vernon Ballard, domnule. Sînt responsabilul cu securitatea pentru operațiunea CMU de pe Ab —"

„Înțeleg", îl întrerupse West. Oricît de secretă ar fi fost linia, era mai bine să nu menționeze prea multe detalii.

„Sun de la Creek Mountain."

Deci, Ballard probabil că abia ieșise din Poarta Stelară – suna, de fapt, din interiorul complexului pentru proiectile.

„Poate treceți la subiect", spuse West.

„Domnul Draven – Walter Draven – m-a pus să vă sun în legătură cu situația pe – știți unde. Are o rugăminte și un mesaj. Mesajul mai întîi. E timpul să-i întoarceți serviciul pentru Chile."

„A", spuse West. În obscura lume a spionajului în care lucra, favorurile erau moneda națională. Faci sevicii, ți se fac servicii – acesta era sloganul lor. Cu mulți ani în urmă, Chile fusese unul dintre

primele lui succese – obținute cu ajutorul CMU. Orice ar fi vrut Draven, nu era un lucru neînsemnat.

„Să presupunem că o să-mi explicați situația", spuse West. „Atunci am să hotărăsc în privința serviciului."

Pe Abydos, Jack O'Neil traversă în grabă campusul pentru a ajunge la parcul motorizat. Soldații se agitau printre corturi, cu cîteva ore înainte de deșteptare. Generalul Keogh nu se hotărîse asupra unui răspuns pentru Draven și Lockwood. Trecuse răspunderea asupra lui West.

Dar în cazul în care se ordona trecerea la acțiune, lucrurile trebuiau să fie deja pregătite.

Generalul îi dăduse ordine și lui O'Neil – trebuia să transmită Bătrînilor din Nagada anumite cereri care erau indiscutabile.

Cînd O'Neil ajunse la parcul motorizat, mecanicii lucrau deja pe tancurile care veniseră prin Poarta Stelară. Colonelul se uită la tunul de 120-mm care părea aproape butucănos pe lîngă turela masivă.

Totuși, arma asta n-ar trebui să tragă decît de cîteva ori pentru a doborî porțile Nagadei. La naiba, unui astfel de tanc, cu șenile atît de imense, nu i-ar lua prea mult timp să treacă prin zidurile orașului. Se întrebă totuși dacă blindajul Chobham ar face față fasciculelor energetice.

O'Neil se scutură din visare. Venise aici să ceară un Humvee cu care să meargă în oraș, pentru a evita astfel de experimente de luptă.

Lui Keogh nu-i prea convenise să-și lase secundul să plece, dar O'Neil insistase cu ardoare. Guvernul orașului îl cunoștea și încă mai avea încredere în el. Era prieten, de asemenea, cu comandantul armatei de pe Abydos, care începea să constituie o

primejdie. Dacă exista o soluţie paşnică a conflictului, trebuia să încerce s-o găsească.

O'Neil renunţă la serviciile unui şofer. O luă pe drumul de mină construit de CMU, accelerînd la maxim. Cînd ajunse la duna pe care se afla punctul de observaţie al lui Skaara, frînă şi începu să claxoneze.

Nu răspunse nimeni. O'Neil sări din Humvee şi se puse în lumina farurilor. „Sînt eu – O'Neil!" strigă el în liniştea perfectă. „Bereta Neagră!" adăugă în abydiană.

După ce se întoarse în lumină pentru a arăta că e neînarmat, începu să urce pe dună.

O să mă simt ca un adevărat tîmpit dacă cineva o să mă împuşte pentru asta, se gîndi el.

Nu era nimeni la punctul de observaţie, deşi erau semne că fusese recent ocupat. Folosirea lui îndelungată determinase instalarea cît de cît a confortului de acasă. O'Neil remarcă cenuşa unui foc mic – făcut, după cîte se părea, cu balegă uscată de mastadge. Mai erau nişte burdufuri cu apă şi nişte pături de culoarea nisipului, împachetate cu grijă. În timpul zilei, abydienii se adăposteau sub ele de lumina sorilor, iar noaptea se încălzeau cu ele.

Puţina aparatură pe care o aveau fusese lăsată acolo, dar nu era nici un semn de violenţă. Se părea că membrii armatei fuseseră pur şi simplu chemaţi la ordine.

O'Neil se încruntă. Poate că Skaara luase în serios ideea că forţele din tabără puteau ataca şi voia să-şi adăpostească oamenii.

Colonelul coborî alunecînd pe nisipul dur şi se întoarse la maşină. Următoarea oprire, Nagada. O'Neil o luă la goană nerăbdător, trecînd de mină. Se simţea sfîşiat între nevoia de a merge cu cea mai

mare viteză posibilă și teama de a nu avea un accident fatal.

În cele din urmă, contururile orașului adormit îi apărură în fața ochilor. Nici o trompetă nu sună pentru a-i anunța sosirea. O'Neil se întrebă dacă nu cumva era interzisă folosirea trompetei înaintea zorilor. În liniștea care urmă opririi motorului, O'Neil sesiză totuși un sunet mai puțin primitor.

Era zgomotul unui glonte introdus pe țeava unui pistol automat. Cu mîinile sus, O'Neil se puse din nou în lumina celor două faruri.

O voce strigă, recunoscîndu-l. „Bereta Neagră!"

Dar porțile nu se deschiseră.

O'Neil se comportă așa cum o făcuse toată viața, încercînd să-și păstreze calmul și să se poarte pașnic. Ceea ce-și dorea din tot sufletul era să se adăpostească undeva de frigul deșertului, care părea să-i scurgă din corp ultima picătură de viață.

Aproape că se hotărîse să se așeze pe capota caldă a mașinii, cînd cineva strigă. „O'Neil! Doamne, bine că ești tu!"

Era Daniel Jackson.

Porțile se deschiseră rapid.

O'Neil sorbi din cana plină cu apă. I se uscase gîtul după atîtea ore de vorbit. Îi întinse cana lui Daniel Jackson care trebuia să fi fost și mai însetat. Nu numai că tradusese vorbele lui O'Neil pentru Kasuf și Bătrîni, dar trebuise apoi să-i transmită și colonelului cuvintele lor.

Și rezultatul acestui maraton conversațional? Nimic.

Kasuf și colegii lui voiau ca CMU să părăsească Abydosul. Îl urau pe Ballard, responsabil pentru securitatea companiei, nu aveau încredere în Draven și-l disprețuiau profund pe Lockwood. Nici

generalul Francis Keogh nu primea note prea mari de la guvernul local. Toată lumea își amintea că soldatul său îmbrăcat în verde stătuse de pază la cortul odihnei cînd Zaid căzuse în mină.

O'Neil încercase să fie cît mai diplomat, dar cererea lui Keogh fusese foarte clară. Toate lăncile-fulger din oraș trebuiau să fie predate forțelor americane.

Skaara, care era așezat lîngă Bătrîni interveni în discuție. Cel puțin era în stare să-și exprime părerea direct în engleză. „Sulițele – noi le-am capturat. Sînt armele noastre cele mai bune, alături de puștile de la voi. Uite ce ne-ar fi dat Draven și prietenii lui!"

Făcu un semn și unul dintre băieții lui apăru din marginea întunecată a camerei. Avea în mînă rămășițele arse și topite ale unei puști. O'Neil își dădu seama dintr-o privire că era un vechi Garand, folosit de obicei pentru paradă, de unitățile Gărzii Naționale.

„Ce mai urmează? O să ne ceară Keogh să-i înapoiem și armele de la voi – pe acelea pe care le-am scos din nisip pentru a le folosi împotriva lui Ra? Dacă or să se întoarcă gărzile Horus, o să le rezistăm cu pietre și cu toiege?"

„Dacă Keogh o să vină după sulițele acelea cu trupe și cu tancuri, e cam tot ce o să aveți pentru a vă apăra *de el*", preciză O'Neil. „Pot să număr pe degete armele pe care le aveți de la noi. Bănuiesc că dispuneți de cel mult șase lănci-fulger. Asta dacă oamenii voștri n-au stricat vreuna, dat fiind că erau jucăriile lui Ra – sau dacă nu li s-a epuizat încărcătura energetică."

Se întoarse către Jackson. „Trebuie să-i convingi că Draven și Keogh nu glumesc. Draven pare să fie sigur că are o mare influență asupra generalului West. Și dacă or să vină ordinele, treburile n-or să

semene deloc cu manifestația de protest de pe vremea cînd erai tu la colegiu. Tancurile alea au tunuri adevărate și soldații lui Keogh au arme adevărate – ca să nu mai vorbesc că abia aștepta să apese pe trăgaci. Și dacă or să aibă loc schimburi de focuri, ei bine, doar îți amintesc, guvernul american o să intervină."

Broboane de sudoare apărură deasupra buzei lui Daniel, care tot încerca să le explice Bătrînilor cum se face *adevărata politică* pe Pămînt. Dar Kasuf și oamenii săi nu cedară.

„Poate că ție ți-ar fi predat armele, ca unui comandant pe care îl cunosc și în care au încredere", spuse Daniel învins. „Dar au prea multe îndoieli în privința lui Keogh."

Lumina unuia dintre sori începu să se profileze la orizont, cînd discuția fără șir fu întreruptă de un *muuuuuuuuuu.*

O'Neil, Daniel, Skaara și cîțiva Bătrîni mai sprinteni se urcară pe podurile de funie care se întindeau dincolo de porți. De la această înălțime, O'Neil reuși să vadă un nor imens care se îndrepta spre oraș. Nu era o furtună de nisip, era pur și simplu praful ridicat de pașii trupelor militare și de roțile de mașini – semn al tancurilor, al soldaților înarmați și al mașinilor Humvee care-și croiau drum prin deșertul de pe Abydos pentru a prezenta un ultimatum Nagadei.

„Presupun că pînă la urmă au venit ordine de la generalul West", spuse O'Neil încet.

„Eu cred că Draven – poate și Keogh – sînt tare mulțumiți că ești prins aici, în timp ce se petrec toate astea", spuse Daniel cu amărăciune.

„Nimic *nu trebuie* să se întîmple!" O'Neil se întoarse direct către Skaara. „Nu trebuie să te lupți cu ei! Nu poți să le dai armele alea?"

Skaara dădu negativ din cap. În întunericul de dinainte de zori, O'Neil văzu cum tinerii – războinicii lui Skaara – își ocupau locurile pe ziduri și pe clădirile mai înalte. „Nu au dreptul să le ceară."

O pereche de elicoptere de război se învîrteau deasupra norului care se apropia vertiginos.

Skaara îl trase pe O'Neil de mînecă. „Chiar ai putea să-i ataci pe prietenii alături de care ai luptat?" Vocea lui era aproape o șoaptă.

O'Neil își simți gîtul ca o piatră. „Dacă – tuși, apoi încercă din nou – dacă acestea ar fi ordinele." Deasupra lor, cornul imens mugi din nou.

„Or crede oare că n-am remarcat?" îi spuse O'Neil lui Daniel.

Dar abydienii din jurul lui se *întoarseră*, privind în direcția opusă.

Un alt nor se rostogolea spre Nagada, imens și amenințător, trosnind printre fulgere, din partea superioară a atmosferei. Murmure de teamă și de uluire se auziră printre observatori.

„Minunat. Keogh își trimite forțele chiar cînd începe furtuna de nisip", scrîșni O'Neil.

Chipul lui Daniel se încordă cînd înțelese ce se întîmpla. „Oamenii spun că nu-i ceva natural."

„Atunci ce poate fi?" vru să știe O'Neil.

Răspunsul veni imediat, cînd Norul Numărul Doi tună în apropiere. Valurile de fulgere pîlpîitoare din aer luară o formă coerentă – forma unei tiranice piramide.

Lui Skaara i se tăie respirația. Cîțiva dintre bătrîni începură să se vaite. Daniel rămase pe loc, palid, cu privirea fixă.

Cînd O'Neil se uită în sus, șopti: „*Dumnezeule!*"

Era jumătate înjurătură, jumătate rugăciune.

CAPITOLUL 16
CONFRUNTARE ARMATĂ

Pe puntea *Ochiului lui Ra,* Hathor se agita cu o furie stăpînită. Tehnicienii de la scanare fuseseră destul de clari. Prezentările subspaţiale le permiseseră să descopere urmele ambarcaţiunii lui Ra. Ajunsese pe Abydos. Dar nu erau semne că ar fi părăsit planeta.

Dar scanări mai minuţioase arătaseră un cerc de materie dispersată, invizibilă ochiului uman, înconjurînd Abydosul. Erau cristale de cuarţ care radiau. Nu era un fenomen natural. Chiar după atîta timp de la accident, tehnicienii lui Hathor putură identifica particulele ca fiind rămăşiţe ale palatului zburător al lui Ra.

Hathor trebui să accepte în cele din urmă faptul că Ra murise într-adevăr. Se întîmplase oare vreun dezastru de navigare? Tehnicienii ei erau uluiţi de radiaţiile fragmentelor de cristal. Se încercase oare vreun fel de reparaţie care nu funcţionase?

Zeiţei pisică i se părea imposibil să-i acuze pe *fellahinii* de pe Abydos de dispariţia lui Ra. De unde ar fi putut ei obţine cele necesare pentru a distruge o astfel de ambarcaţiune spaţială?

Oricum, fie că ştiuseră, fie că nu, fuseseră martori la moartea lui Ra. Dacă interpretaseră cum trebuie luminile de pe cer, atunci pe Abydos trebuia să sufle vîntul libertăţii. Hathor va trebui să-l abată – şi avea să facă asta în numele ei, ca o nouă suverană ce era. Îşi făcu rapid planuri în minte.

Abydos era o lume înapoiată, neinteresantă. Dar avea ceva foarte important, mina de cuarț. Așa cum ceilalți rivali posedau fiefuri, Abydos ar putea să devină baza ei. L-ar putea aduce pe Ptah aici, să-l pună să fabrice arme.

Poate ar reuși chiar să recruteze forțe din rîndurile *fellahinilor*. Nu puteau ei deveni gărzi Horus, dar puteau fi de folos. Ra făcuse același lucru cînd apăruse prima dată pe Pămînt.

Primul lucru pe ordinea de zi era să-și facă o apariție impresionantă. Tehnicienii estimau că dispun de condiții meteorologice perfecte. Hathor ordonă situarea *Ochiului lui Ra* în atmosfera superioară, împrăștierea norilor, ionizarea aerului cu cîteva salve trase de bateriile secundare, apoi coborî ca o vijelie.

Impresionant, într-adevăr. Dar descărcările de energie orbiră scanerele navei pînă în momentul cînd ajunseră deasupra orașului.

Locotenentul Peter Collier trase o înjurătură cînd elicopterul său se clătină, lovit de o rafală de vînt de la vijelia care se apropia.

„Să mai ai încredere în șefii ăștia care te trimit în deșert în mijlocul furtunii de nisip", bombăni el. „Sper numai că au organizat bine treaba asta."

Turbina de deasupra începu să scîncească cînd transmise mai multă putere elicei. Collier era unul dintre proaspeții locotenenți, care abia își terminaseră instrucția. Acționă stația radio în cască, încercînd să ia legătura cu celălalt pilot. „Foxtrot Victor", spuse Collier. În celălalt aparat de zbor se afla căpitanul Ralph Vance, care avea ceva experiență cu elicopterele acestea imense.

„Ce e?" întrebă căpitanul cînd Collier îl apelă.

„Domnule, n-ar trebui să mărim altitudinea din cauza norilor ăstora care ne vin în cale?"

„Trebuie să zburăm în recunoaştere – să ne asigurăm că sărăntocii ăştia nu ne fac vreo surpriză neplăcută pe ruta pe care o parcurgem." Ofiţerul mai în vîrstă încetă să-i mai facă observaţii locotenentului lipsit de experienţă, verificîndu-şi tablourile de control. „Ce dracu se întîmplă cu radarul?"

Apoi strigă cu o voce înspăimîntată. „Dumnezeule!"

Un val de lumină se pulverizează din norul întunecos care se apropia. Elicea elicopterului fu smulsă şi motorul începu să scuipe flăcări cînd combustibilul ţîşni în jeturi şi luă foc. Foxtrot Victor se înfipse în pămînt, doborît parcă de o rachetă. Legătura radio murise.

Collier îşi luă privirea de la aparatul prăbuşit, uitîndu-se în sus la neobişnuita apariţie care începea să prindă formă printre nori.

Era o piramidă zburătoare, care părea să aibă dimensiunea unui mic munte. Dar era, evident, mult mai periculoasă decît orice munte. Era lucrul acela groaznic care-l omorîse pe căpitanul Vance şi pe echipajul său. „Mitraliori!" strigă el în microfon. „Pregătiţi-vă. Avem de doborît o ţintă imensă!"

Trase mînerul de comandă, încercînd să se învîrtească în jurul unui vector de atac. Collier se simţi tot timpul precum o muscă ce bîzîie în jurul unei baligi de vacă. Oare ar putea ei, cu armele lor, să distrugă imensitatea aia?

Era un singur mod de a afla. „Foc!"

Elicopterul era echipat cu proiectile aer-sol, arme pentru distrugerea tancurilor, deşi se părea că localnicii nu dispuneau de nici un tanc. Primele

două trageri ale lui Collier nu produseră nici o pagubă considerabilă fațetei aurite și strălucitoare.

Dar, aproape de vîrful piramidei, puțin mai sus de locul în care fusese lovită, se deschise o fantă. Collier nu o remarcă pînă cînd un fascicul de energie mistuitoare țîșni din ea, în direcția elicopterului său.

Și atunci, bineînțeles, era prea tîrziu.

Hathor stătea tăcută la bordul *Ochiului lui Ra*, devorînd imaginea holografică a cerului din fața piramidei.

„Scanere", ordonă ea, „vreau o imagine mărită a acelui aparat de zbor!"

Apăru o nouă imagine, puțin mai mică, prezentînd în detaliu aparatul care mai rămăsese. Lui Hathor, obișnuită cu liniile grațioase ale udjaeturilor, ambarcațiunea aceasta i se păru cam greoaie. Îi amintea de insectele acelea mari și bîzîitoare care zburau deasupra apelor Nilului, în mlăștinosul Faiyoum.

Urmele luminoase a două proiectile își croiră drum de sub aparat. Hathor nu-și dădu seama dacă armele nimeriseră sau rataseră. *Ochiul lui Ra* își continuă drumul, fără să ezite o clipă. Nu se raportase nici o pagubă.

„Artilerie", ordonă ea, „pregătiți una din bateriile secundare și eliminați chestia aia."

Potrivit arhivelor computerizate ale lui Ra, Abydosul fusese vizitat în ultimii zece ani pentru colectarea unui transport de cuarț. Era imposibil ca *fellahinii* locali să poată progresa într-un timp atît de scurt de la cazmalele lor din cupru la niște mașini zburătoare – fie ele atît de primitive ca acestea.

Dacă chestiile astea nu erau construite pe Abydos... O furnicătură îi traversă spatele. Ra însuşi era o creatură hibridă, lucru pe care-l recunoscuse într-un moment de intimitate. Corpul său uman era – „posedat" era un termen prea puternic. Poate „coabitat" era mai exact. În orice caz, o creatură inteligentă din afara Pământului locuia în trupul frumos, adolescentin, al zeului.

Hathor ştia că astfel de fiinţe extraterestre existau cu-adevărat. Văzuse creaturile aproape umane (dar nu prea) care-l serviseră pe Ra înainte să vină pe Pământ. Şi bineînţeles, probabil că-i omorîse în măcelul de pe Ombos. Singurul lor monument erau ruinele planetei moarte.

Să fi fost oare posibil ca un alt grup de extratereştri să fi dat de imperiul lui Ra? Extratereştri îndeajuns de puternici ca să-l distrugă pe Ra însuşi?

Dar dacă duşmanul era atît de redutabil, atunci de ce zbura cu drăciile alea care abia se ţineau în aer?

Un val de energie învălui în flăcări maşinăria grosolană. Se rupse în bucăţele în aer. „Ăsta trebuie să fie pilotul!" strigă Hathor cînd o formă se prăvăli din ceea ce părea să fie cabina. „Focalizaţi-vă asupra lui şi măriţi din nou imaginea!"

Pilotul avea două mîini şi două picioare, majoritatea corpului fiindu-i camuflat într-un costum larg, tărcat. Dar capul! Atît de mare şi de umflat, cu ochii holbaţi ca nişte bulbi de cristal...

Hathor se gîndi că extratereştrii trebuiau să fie nişte insectoizi.

O sfărîmătură din vas se lovi de corpul în cădere, retezîndu-i o parte din cap – nu, era o cască! În spatele ei era o faţă cu trăsături fără îndoială umane.

Dar cum era lucrul ăsta posibil? Nici unul dintre favoriții lui Ra nu le-ar fi permis *fellahinilor* să construiască astfel de mașini. Și nici Ra n-ar fi acceptat vreodată producerea unor astfel de arme pe vreunul dintre fiefuri. Unde puteau progresa atît de mult ființe umane ne-divine fără a fi zdrobite?

Răspunsul îi veni în minte aproape ca o revelație. Zîmbi, parcă nevenindu-i să creadă. „Vin din Lumea Dintîi – sînt descendenții oamenilor care s-au revoltat după Epoca Dintîi.

În toți anii aceștia, singuri și nesupravegheați de nimeni, își construiseră propria tehnologie. Și atunci probabil că descoperiseră Poarta Stelară. Se aflau pe Abydos chiar cînd Ra venise să-și recupereze tributul de cristale de cuarț.

Și, mai incredibil chiar, în ciuda tehnologiei lor primitive, invadatorii aceștia îl distruseseră într-un fel sau altul pe Ra.

Ar trebui să le fie recunoscătoare acestor neastîmpărați de pe Pămînt.

Dar, desigur, va trebui să-i nimicească.

Scanerele își extinseră raza către sol, arătînd o coloană de vehicole de teren îndreptîndu-se spre Nagada.

„Ammit să-mi mănînce sufletul", bolborosi Hathor. „Trebuie să fie vreo mie de războinici acolo jos – dacă nu mai mult!"

Dac-ar avea în spate resursele din prima lume atunci cînd îi va înfrunta pe zeii minori răzvrătiți...

Hathor alungă repede gîndul. Sălbaticii ăștia erau niște invadatori aici. Vor avea de suportat urgia imperiului. Și nici măcar o mie de războinici nu puteau să facă față armelor de pe *Ochiul lui Ra.*

„Artilerie! Pregătiți bateriile secundare."

Zeița pisică se uită în jos la șirul de vehicule luminate, care mergeau în față, precum niște gărzi

în recunoaștere. Urmau apoi niște mașini de forma unor cutii, care spulberau nisipul, lăsînd urme fără sfîrșit.

Coloana începuse să se risipească, aranjîndu-se parcă într-o linie de atac. Nu că avea să folosească la ceva.

Puțin mai în spate, patru vehicule mai grele înaintară, înconjurînd una din mașinile sub formă de cutie. Hathor privi cu atenție. Nu exista decît un motiv pentru o asemenea excortă.

Puse o mînă pe imagine, indicînd prima țintă aleasă. „Scanere, transmiteți localizarea aceasta tuturor bateriilor secundare.

„Artilerie, la comanda mea – foc!"

Francis Keogh nu credea în ofițerii care încercau să conducă atacul și de pe front. Pe de altă parte, doar nu era să stea într-o bază fortificată, în timp ce două batalioane se confruntau cu o gloată de localnici, înarmați cu șase arme SF, poate de două ori mai multe arme ultra moderne și cu cîteva mii de cazmale de cupru.

Alesese un vehicul blindat pentru a-i servi drept post mobil de comandă și pusese să fie înconjurat de patru tancuri Abrams și să fie escortat în față. Măsurile de securitate i se păreau mai mult decît adecvate – pînă cînd o piramidă ce semăna cu un munte zburător apăru dintr-un nor de furtună.

Keogh își dădu seama de acest lucru cînd șoferul APC-ului derapă puternic, în timp ce se uita afară prin deschizăturile din partea din față a blindatului. Alunecînd de pe scaun, Keogh făcu un salt spre deschizătura din acoperiș – nu mergeau totuși cu o viteză prea mică.

Generalul se agăță de scara care ducea la capacul superior, cînd APC-ul se înclină din nou.

Reuşi în cele din urmă să urce şi să vadă tocmai la timp cum elicopterele sale de recunoaştere erau făcute bucăţi.

Keogh urlă la responsabilul cu legătura radio. „La toate unităţile! Dispersare! Sîntem prea aglomeraţi în coloană. Chestia aia nenorocită o să ne arunce în aer! Înapoi la bază!

De ce dracu nu adusese O'Neil cîteva unităţi SAM aici?

Deşi, trebuia să recunoască, proiectilele ar fi avut poate nevoie de încărcătură nucleară pentru a afecta în vreun fel colosul ăsta straniu.

Vehicolul devie iarăşi, aproape zmucindu-l pe Keogh afară, prin deschizătura de care se ţinea. Generalul se răsuci pentru a-i vedea pe subalternii săi încercînd să se risipească. Maşinile se desprindeau din formaţie, forţîndu-se să urce dunele de nisip.

Tancurile din escorta lui Keogh îşi ridicară tunurile, trăgînd o serie de proiectile anti-blindaj spre piramida care părea să planeze deasupra lor precum umbra morţii.

Pentru o clipă, Keogh se gîndi să se retragă în blindat şi să închidă capacul. Dar la ce servea un ţol şi jumătate de blindaj de aluminiu în comparaţie cu forţa *navei* ăsteia blestemate?

Se uită în sus, consternat. Colosul plana *încă*, rotindu-se în jurul propriei axe, îndreptînd spre ei una din faţetele sale gigantice. Keogh văzu nişte linii închise, contrastînd cu peretele strălucitor de cuarţ aurit. Fante de tragere pentru cine ştie ce arme sofisticate.

Simţi cam aceeaşi emoţie ca maimuţa care constată că omul merge la fel ca ea.

Dar, ca toţi marii generali, ultimul gînd al lui Keogh se îndreptă spre istorie.

Acum or să mă aşeze alături de celălalt Keogh – cel care a luptat împreună cu Custer.

Cerul fu luminat de o strălucire incredibilă.

Şi nu sîntem rude nici măcar pe departe.

* * *

Hathor rînji satisfăcută. Vehicolul comandantului şi cele patru escorte blindate dispărură sub strălucirea atîtor explozii. Valuri de căldură se ridicară din cele cinci grămezi înconjurate de nisip vitrificat.

„Taie-i capul inamicului şi restul corpului rămîne neajutorat", spuse ea.

Restul caravanei militare nu forma o linie continuă precum crezuse ea la început. Din contră, vehicolele se întoarseră, pierzîndu-se printre nisipuri.

Deşi se risipiseră în zig-zag, încercînd să se împrăştie pentru a oferi ţinte cît mai dispersate, destinaţia lor era evidentă de la înălţimea *Ochiului lui Ra.*

Se îndreptau către enorma piramidă din deşertul fără sfîrşit, spre doc – terminalul de pe Abydos, din reţeaua Poarta Stelară.

„Dacă speră să se retragă pe planeta lor, or să fie tare dezamăgiţi", murmură ea.

Dar oricum, invadatorii erau pierduţi.

„Ne îndreptăm cu toată viteza spre doc", ordonă ea ofiţerului de navigaţie. Ca un fel de fiinţă mitică a deşertului, *Ochiul lui Ra* gonea deasupra nisipurilor, aducînd cu el propriul său vînt.

Nava o luă înaintea vehiculelor de teren. În cîteva secunde se afla deasupra platoului care găzduia docul.

Hathor remarcă imediat că zona aceea stîncoasă servea drept casă invadatorilor plecați de-acasă. *Ochiul lui Ra* trecu pe deasupra corturilor, doborînd cea mai mare parte dintre ele. Reperă siluete umane, fugind ca să-și salveze viețile.

Și apoi luminoasa piramidă din piatră de var apăru sub navă.

„Începeți acostarea", ordonă ea.

În ciuda dimensiunilor sale, *Ochiul lui Ra* se cutremură puțin cînd coborî pe platou. Motoarele puternice făceau un zgomot asurzitor. Ar fi fost mai bine pentru bieții oameni de afară să fi fost o furtună de nisip.

Nava se instală.

Cînd yahtul lui Ra aterizase, parcă se agățase de fețele piramidei, astfel încît pietrele păreau poleite cu imaginea magică a unui palat zburător.

Cu *Ochiul lui Ra* docul monolitic abia se mai vedea sub forma sa.

Urmele de aterizare ale navei de război se întindeau aproape pe o suprafață dublă față de construcția originală.

Drumul pe care CMU îl construise de la piramidă, fusese șters de pe suprafața pămîntului. Holul de la intrare dispăruse, pierdut în spatele pereților luminoși de cuarț.

Hathor dădu din cap cu satisfacție.

Invadatorii nu mai aveau unde să se retragă.

Erau niște prizonieri de care putea să se ocupe pe îndelete.

Orice acces la Poarta Stelară era literalmente astupat de *Ochiul lui Ra.*

CAPITOLUL 17
LOVITURI PE NEAȘTEPTATE

Locotenentul Adam Kawalsky și caporalul Feretti se aflau într-unul din corturile cu provizii ale bazei, făcînd un inventar al muniției. După zvonurile care se vehiculau despre planurile lui Keogh, locotenentul își închipui că aveau să aibă nevoie în curînd de mai multe gloanțe. Se gîndi că ar fi bine să se grăbească – mai ales de cînd ei, precum mai toți membrii Corpului de Infanterie Marină, fuseseră lăsați deoparte, în tabără.

Feretti se cățără pe lăzile cu gloanțe așezate în cort unele peste altele, oferind o definiție mobilă a cuvîntului *hyper*.

Kawalsky simți o anume compasiune pentru subofițerul aflat în concentrare. Bărbații care-și doreau o viață calmă și liniștită nu se înrolau în infanteria marină, cu atît mai puțin ajungeau într-o misiune de genul ăsta. Pe de altă parte...

„Feretti", spuse în cele din urmă Kawalsky, „nu cred că ți-ar fi convenit să fii cu ceilalți, într-o situație atît de neplăcută. Vreau să spun, e posibil ca pînă la urmă soldații lui Keogh să-i împuște pe băieții ăștia pe care noi i-am ajutat să se antreneze."

„Așa e, domnule." Feretti se opri din strădania lui de a ajunge în vîrful muntelui de lăzi. „*Nu vreau* să lupt împotriva localnicilor. Ce naiba, îmi plac puștii ăștia. Dar mă calcă pe nervi că am fost

retrogradați la nivelul de funcționari ai companiei – iar restul trupelor noastre sînt puse să păzească proviziile."

„Adu-ți aminte de coridoarele lui Montezuma", spuse Kawalsky zîmbind.

Feretti îl privi uluit. Crezuse întotdeauna că holurile lui Montezuma erau o latrină – în care te duceai să te adăpostești de răzbunarea lui Montezuma.

Kawalsky oftă. „Războiul mexican – în 1847, Winfield Scott a debarcat în Veracruz cu douăsprezece mii de oameni și a pornit-o spre Mexico City. De-a lungul întregii campanii, contingentul de infanterie marină i-a asigurat paza vagoanelor cu provizii. Au ajuns în capitală, dar pentru a învinge forțele defensive ale orașului, Scott trebuia să ocupe fortăreața Chapultepec. Ghici cui i-a revenit misiunea atacului?"

Feretti salută plin de entuziasm. „Corpului de Infanterie Marină, față și centru."

Kawalsky dădu din cap. „Deci, om fi păzind noi acum provizii, dar s-ar putea să plecăm cît de curînd să-l scoatem pe Keogh din bucluc."

Cuvintele îi fură acoperite de bubuitul unui tunet. Și, abia termină de vorbit, cînd cortul le pică drept în cap. Afară se auzeau țipete și strigăte de alarmă.

„Fir-ar să fie", se plînse Feretti, luptîndu-se cu pînza cortului, care devenise ostilă din cauza unei rafale de vînt. „Dacă o să înceapă iar o furtună de nisip, o să avem probleme cu cazarea. Corturile astea n-or să stea în picioare și sîntem prea mulți ca să ne adăpostim toți în piramidă."

„Să nu mai vorbim de cele două plutoane ale lui Keogh, care se găsesc afară, – chiar în inima furtunii." Kawalsky se lăsă pe genunchi sub pînza

de cort, tîrîndu-se pe podea pînă cînd ajunse la marginea cortului prăbuşit. „Nu înţeleg cum chestia asta a căzut direct pe noi, în loc să fie zburată cît colo."

Ieşi în cele din urmă afară, uitîndu-se la apariţia strălucitoare şi aurie de pe cer, neatent la vîntul ca de furtună care-l smucea cît colo.

„Oh." Fu tot ce Kawalsky putu să spună.

Cînd Feretti ieşi tîrîndu-se de sub pînza de cort, apărură şi alte comentarii. „Sfinte Isuse Cristoase!" spuse el cu respiraţia tăiată. „S-a întors Ra!"

„O'Neil e sigur că arma nucleară trimisă la bordul palatului zburător al lui Ra i-a făcut felul nemernicului", spuse Kawalsky, măsurînd cu privirea imensa piramidă. „Parcă ar fi fratele mai mare al lui Ra."

Se întoarse către vechiul său coleg de echipă. „Înapoi în cort."

„Cer scuze locotenentului", spuse Feretti „dar nu cred că un milimetru în plus de pînză de cort ne va oferi cine ştie ce protecţie."

„Nu vreau să mă adăpostesc, caut nişte răngi", răspunse Kawalsky.

Caporalul trase cu putere prelata căzută. După expresia feţei, era clar că situaţia era la fel ca cea cu holurile lui Montezuma. Feretti nu ştia ce-avea de gînd să facă Kawalsky. Dar era gata să-i urmeze ordinele.

Înainte să se bage în cort, Kawalsky se opri o secundă şi-i explică. „Avem nevoie de răngi ca să deschidem lăzile cu proiectile Stinger, pe care colonelul le-a depozitat aici."

Feretti ţinea încă în mînă marginea cortului, iar privirea îi fugi involuntar la imensitatea care se aşeza pe piramida de la Poarta Stelară. „Proiectile manuale... pentru *chestia asta*, domnule?"

Kawalsky dădu din cap. „Proiectilele nu sînt pentru asta. Sînt pentru ceea ce urmează."

La bordul *Ochiului lui Ra*, Hathor se găsea într-o dilemă tactică. Nava ei era singura şi cea mai puternică maşină de război de pe Abydos – şi din imperiul lui Ra, de altfel. Dar, cea mai importantă armă pe care o poseda îşi pierduse mult din utilitate – pentru că nu mai avea mobilitate.

Dăduse iama prin trupele duşmane, doborîndu-le tabăra, imediat cum îşi făcuse apariţia. Dar trebuise să aterizeze ca să întrerupă comunicaţiile pămîntenilor cu Poarta Stelară. Şi *Ochiul lui Ra* era nevoit să rămînă în poziţia aceasta pentru a-l izola pe duşman.

Dacă ar fi fost pe Ombos, ar fi lăsat pur şi simplu un contingent de gărzi Horus să controleze Poarta Stelară şi piramida. Dar *Ochiul lui Ra* nu avea suficientă infanterie pentru a realiza un blocaj.

Între timp, vehiculele pămîntenilor continuau să se împrăştie, alături de marea majoritate a războinicilor invadatori.

Trebuia să-i nimicească – să-i facă praf.

„Scanere!" strigă ea. „Raportaţi situaţia vîntului. S-a mai potolit puţin perturbaţia provocată de trecerea noastră?"

Responsabilul tehnic apăsă uşor pe suprafeţele de control, examinînd plin de entuziasm informaţiile. „Căpitane, furtuna s-a domolit."

„Excelent. Deschideţi punţile de lansare."

Plăcile groase de sub picioarele lui Hathor începură să se cutremure, în timp ce secţiuni masive din fuzelajul extern al *Ochiului lui Ra* se făcură nevăzute, scoţînd la iveală rînduri de planoare aşezate unele lîngă altele.

„Piloți de udajeeturi, ocupați-vă locurile", ordonă Hathor. „Lansați imediat."

Din spatele porților Nagadei, colonelul Jack O'Neil privea soarta batalioanelor lui Keogh în momentul în care colosala piramidă trecea pe deasupra coloanei.

Chestia asta e ditamai beleaua, își zise el cînd uriașa piramidă distruse elicopterele lui Keogh. *Nu numai că e mai mare decît palatul zburător al lui Ra, dar e clar construită pentru scopuri militare. Tunurile de la bord dau impresia că armele cu care sînt echipate planoarele-vultur sînt doar niște brichete.*

O'Neil își îndreptă binoclul spre ceea ce trebuia să fie postul mobil de comandă, chiar în momentul în care un ucigător val de energie zdrobi vehiculele blindate, ca pe niște jucării. Continuă să observe cu inima strînsă forța nimicitoare.

Era incredibil – și groaznic în același timp. Cu o clipă în urmă, forțele armatei se mișcau ca o mașinărie cu cel mai înalt grad de toleranță – precum un ceas elvețian, de exemplu. În clipa următoare fu ca și cum ceasul căzuse de la etajul doi pe trotuar.

Nu mai rămăseseră decît niște bucăți zdrobite și risipite în toate părțile.

Cele două batalioane ai căror membri abia își terminaseră instrucția încetară să mai fie unități militare și se transformară într-un nor de fugari. De parcă, aruncînd în aer APC-ul lui Keogh, protejații lui Ra vaporizaseră întreaga comandă a generalului.

O'Neil înțelegea într-un fel dilema în care se aflau soldații. Era clar că n-avea nici un sens să rămînă acolo și să se lupte cu muntele ăla zburător

care-i bombarda încontinuu. Totuşi... „N-or să rezolve nimic dacă fug", murmură O'Neil. „Unde cred ei că se duce monstrul ăsta?"

„Eu am crezut că o să se îndrepte spre noi", se auzi o voce tremurîndă în spatele lui. Daniel Jackson îi arătă o faţă albă ca varul tovarăşului său de odinioară.

„Poate că asta era intenţia, înainte ca echipajul să-i ucidă pe oamenii lui Keogh. Dar e evident că tancurile şi elicopterele alea nu sînt de aici. Aşa că monstrul se îndreaptă spre piramidă – cu avantajul de a zbura printre ce-a mai rămas din forţele lui Keogh."

O'Neil văzu pe chipul lui Daniel semne de nedumerire. „Uite, e o chestie de strategie. Dacă e posibil, trebuie să ocupi linia de aprovizionare a inamicului. În cazul ăsta, e destul de simplu."

Îşi duse din nou binoclul la ochi. Piramida ucigaşă se afla în depărtare acum – cam în zona bazei militare. O'Neil reorientă lunetele. Da, chestia aia nenorocită se pregătea să se instaleze."

„Acum e clar", anunţă el. „Nu numai că sînt deasupra liniei noastre de comunicaţie, ci s-au aşezat pur şi simplu pe ea. Cîte tone o avea monstrul ăsta care s-a pus între noi şi Poarta Stelară? Nu mai putem pleca de aici – şi eu unul nu mă aştept la cine ştie ce ajutor de pe Pămînt."

O'Neil îşi aranjă binoclul şi o porni pe podul de sfoară către turnul cel mai apropiat.

„Unde te duci?" întrebă Daniel.

„Unde crezi?" O'Neil făcu un semn cu capul spre soldaţii rămaşi în viaţă, care fugeau mîncînd pămîntul. Sînt singurul comandant pe care-l mai pot avea amărîţii ăştia."

Daniel holbă ochii. „Sper că n-ai de gînd să te duci acolo singur."

Din spatele egiptologului, Skaara se băgă în vorbă. „Vor veni și oamenii mei", spuse el.

Daniel îi aruncă o privire tăioasă. „Parcă erai gata să te lupți cu indivizii ăștia. Și acum te oferi să-i salvezi?"

Skaara făcu un semn spre lumina sinistră din depărtare – strălucirea aurită a navei piramidale. „Asta se întîmpla înainte să vină *ei*. Nu știm ce-or să ne facă oamenii tăi, colonele. Dar știm ce-or să vrea trimișii lui Ra. Și nu vrem să mai fim sclavi. Ne vom lupta cu ei – și dacă ești de acord să ne conduci, te vom urma."

„Avînd în vedere că sînteți singura forță a aproape organizată pe care o am la dispoziție – cu excepția oamenilor mei, care cine știe ce-or face la bază – accept." O'Neil se întoarse către Daniel. „Tradu-i lui Kasuf ce-ți spun eu acum. Va trebui să evacueze orașul – să-i ducă pe toți cei care nu luptă în deșert, la adăpost."

Colonelul aruncă o privire cercetătoare în direcția în care aterizase piramida. „Ți-aduci aminte ce pagube au provocat planoarele alea cînd au survolat orașul? Sînt sigur că monstrul ăsta a venit echipat cu mult mai multe."

O'Neil ajunse la turn și începu să coboare. Skaara le dădea ordine oamenilor săi. Tinerii soldați coborau roiuri, roiuri de pe ziduri, adunîndu-se în jurul Humvee-ului din spatele porților orașului.

Colonelul urcă în mașină, urmat de Skaara. Daniel se vîrî și el.

O'Neil îl privi surprins.

Jackson îi întoarse privirea cu un zîmbet în colțul gurii. „Și eu cred că sînt nebun", spuse el. „Dar după ce ai luptat pentru o cauză în care crezi, e greu să te întorci să predai la școală – mai ales cînd oamenii poate mor afară."

Dar cînd Sha'uri se urcă şi ea în Humvee, Daniel începu să protesteze. Ea-i întoarse savantului ei soţ un zîmbet drăgăstos şi nerăbdător.

„Oi vorbi tu despre luptă", spuse ea. „Dar eu sînt cea care am venit pregătită."

De sub haină, Sha'uri scoase un pistol Beretta 9mm – una dintre armele lăsate de americani în urma primei expediţii pe Abydos.

Daniel nu putu decît să dea din umeri, învins.

Majoritatea oamenilor lui Skaara se adunaseră acum. Unii dintre ei deschiseră porţile.

O'Neil porni motorul Humvee-ului. În spatele lui, oraşul abia începea să se trezească – şi să afle de noul pericol. Acceleră, învăluit de umbrele lungi ale zidurilor oraşului, în lumina primului soare care răsărea.

„Avem nevoie de un punct de întîlnire", le spuse soldatul profesionist amatorilor de alături. „Eu sugerez punctul de observaţie pe care Skaara l-a stabilit dincolo de baza noastră. Membrii armatei voastre îl cunosc – la fel şi oamenii noştri."

Se întoarse către Skaara. „Nu poţi veni cu mine în maşină. Asta înseamnă ca noi, comandanţii, să fim împreună în acelaşi loc."

Skaara dădu din cap, semn că înţelesese. „O să mai merg puţin cu tine", spuse el arătînd un nor de fum care se vedea în depărtare. Era tot ce mai rămăsese din unul din vehiculele armatei. „De acolo o să-mi duc oamenii la punctul de observaţie."

O'Neil ridică din umeri. Nu era prea departe. Aşteptă pînă ce Skaara transmise hotărîrea oamenilor săi, în abydiană. Se uitară înspre norul de fum şi dădură din cap.

Mașina mergea zdruncinîndu-se. Se distanță repede de unerii membri ai armatei locale, deși abydienii fugeau mîncînd pămîntul.

Motorul începu să huruie, în timp ce pasagerii se clătinau, lovindu-se unii de alții, iar mașina părea că abia atinge în anumite locuri nisipul de sub roți. O'Neil încercă să evite vîrful dunelor, unde ar fi fost văzut în lumina răsăritului. Făcu tot felul de ocolișuri pentru a rămîne tot mai mult în umbră.

Se învîrtiră în jurul unei mlaștini nisipoase pentru a găsi sursa coloanei de fum pe care o văzuse Skaara. Era un blindat pentru transportul de personal. O parte din acoperișul de aluminiu dispăruse complet, se vaporizase. Vehiculul se rostogolise pe-o parte și motorul explodase, arzînd rezerva de combustibil.

Doi dintre cei patru membri ai echipajului nu reușiseră să se îndepărteze prea mult. Zăceau arși și nemișcați, puțin mai încolo de mașina incendiată.

O'Neil opri motorul. „Ești sigur că vrei să aștepți aici?" îl întrebă el pe Skaara.

Tînărul dădu afirmativ din cap. „E un loc la fel de bun ca oricare altul."

Sări sprinten din mașină.

O'Neil porni din nou, dar întoarse capul la strigătul neinteligibil al lui Daniel.

Skaara îngenunchease lîngă morți, adunînd armele și muniția rămase.

Colonelul dădu din cap, aprobîndu-l. „Îmi pare rău, profesore, dar n-avem timp să ne fie scîrbă. Pînă să se termine lupta asta, vom avea nevoie de orice armă pe care o putem obține."

Walter Draven nu-și recunoscuse niciodată ușoara tendință spre claustrofobie. „Cui i-e teamă

de Moș Crăciun?" obișnuia el să glumească. Îi era totuși mult mai ușor în apartamentul spațios și aerisit din Washington. Pe Abydos, în încăperea care adăpostea Poarta Stelară, era mai greu să alungi rîzînd sentimentul că te afli în inima unei piramide, înconjurat de greutatea imensă a zidurilor de piatră. Piatra dedesubt, piatră de ambele părți, tone și tone de piatră deasupra, apăsînd...

Martin Preston explicase odată cum vechii egipteni făcuseră imensele lor construcții din blocuri de piatră unghiulare, astfel încît masivele greutăți împingeau una contra celeilalte, în loc de a apăsa în jos. O teorie interesantă, dar Draven era sigur că tavanele întunecoase abia așteptau să se îndoaie și să se prăbușească.

Numai un motiv extrem de important l-ar ține închis aici – mai ales cînd avea o companie ca cea a lui Eugene Lockwood.

Directorul minei stătea acum în spatele lui, tăcut și îmbufnat. Nervii încordați la maximum ai lui Draven fuseseră incapabili să mai suporte vreo justificare de-a lui Lockwood sau vreun plan idiot de negociere cu localnicii, acum cînd CMU „pusese mîna de situație". Lockwood folosise expresia asta de cel puțin cinci ori în tot atîtea propoziții. Draven îi spusese în cele din urmă cretinului să tacă o dată și să nu mai deschidă gura. Lockwood păru mai întîi șocat, apoi furios. Dar cel puțin terminase cu pălăvrăgeala aia fără logică.

Draven se uită în jurul lui. Într-un colț stăteau trei soldați CMU echipați în costume de camuflaj gri. Se îngrămădiseră unii lîngă alții, discutînd aprins, cu armele atîrnînd neglijent sau proptite alături, la îndemînă.

Chiar lîngă Poarta Stelară stătea responsabilul cu securitatea locală, Vernon Ballard. Se întorsese

cu un avion militar în Colorado. Şi primul lucru pe care-l făcuse cînd revenise pe Abydos, fusese instalarea unei gărzi armate lîngă Poarta Stelară însăşi. Bineînţeles, cu scopul de a evita infiltrarea vreunui terorist local pe Pămînt.

În realitate, adusese gărzile pentru a se apăra de doi indivizi periculoşi – Daniel Jackson şi Jack O'Neil. Din fericire, ordinele de la generalul West veniseră în timp ce O'Neil se găsea încă în Nagada. Draven era chiar bucuros că declanşarea ostilităţilor îl va prinde pe colonelul de Infanterie Marină în spatele liniilor duşmane. Cu ceva noroc, putea fi luat chiar ostatec şi executat.

Totuşi, în ciuda tuturor greşelilor sale, O'Neil acceptase ordinele fără să crîcnească. Jackson era un tip mai periculos, un idealist – şi cînd trupele lui Keogh porniră împotriva prea iubiţilor săi abbadabbieni, deveni şi mai periculos – un idealist frustat.

Draven credea că egiptologul era în stare să se întoarcă pe Pămînt şi să-i prezinte lui West un raport potrivnic – unul pe care ei ar prefera să nu-l facă public – sau să încerce să denunţe presei ce se întîmplase pe Abydos.

„Chiar credeţi că şi-ar părăsi nevasta băştinaşă ca să facă treaba asta?" întrebă Lockwood. Parcă era un personaj dintr-un western prost care vorbea despre un bărbat alb căsătorit cu o indiancă.

Cînd nu mai are de ales, orice om poate încerca ceva deznădăjduit.

Şi dacă oamenii lui Ballard nu păreau prea îngrijoraţi de profesorul rătăcitor, şeful securităţii îşi făcea datoria cu seriozitate. Ballard stătea pe rampa care ducea la Poarta Stelară, echipat în camuflaj şi cu o armă de asalt gata pregătită.

Cei doi directori de la CMU aveau şi ei un scop clar în privinţa asigurării securităţii. Se găseau acolo pentru a-l identifica pe Jackson, în caz că apărea. Dar motivul pentru care ei – şi masivul camion care ocupa aproape toată încăperea – se aflau lîngă Poarta Stelară, era cu totul altul.

Keogh avea două batalioane, tancuri şi chiar cîteva elicoptere. O forţă militară care ar fi trebuit să-i oblige pe localnici şi pe Bătrînii lor înfumuraţi să se supună. Dacă nu, urma să fie război. Prea multe pierderi în rîndurile trupelor şi aveau să apară întrebări. Dar dacă avea să intervină vreun pericol neaşteptat?

Draven aranjase să fie încărcat un camion cu cele mai periculoase documente ale lui Lockwood, care erau atunci îngropate sub ce mai rămăsese din provizia de cuarţ. Avea de gînd să părăsească Abydosul în caz de nevoie şi să treacă încărcătura prin contrabandă, pe sub nasul forţelor militare din Creek Mountain.

Nu că aceste măsuri extreme ar fi fost necesare, se asigură el. Dar era mai bine să fie pregătiţi pentru orice eventualitate.

Se uită la ceas. „Ar cam trebui să fi ajuns în Nagada."

Un bubuit puternic se auzi în depărtare. Draven aruncă o privire spre intrarea în piramidă, fără să vadă însă mare lucru, pentru că se afla la o distanţă destul de mare. Tunete?

„Astea sînt tunurile de pe tancuri?" întrebă Lockwood agitat. Ballard şi mercenarii ciuliră urechile. „Nu mi se pare un zgomot de artilerie", spuse şeful securităţii.

În încăpere începu parcă să se facă frig. Un curent puternic venea de la intrare. Vreo furtună? se întrebă Draven.

„Sper că nu-i o furtună de nisip", spuse Ballard. „Asta ar îngreuna intrarea lui Keogh în oraș."

Unul dintre mercenari se trezi vorbind. „Am auzit că primele trupe venite aici au luat-o în freză din cauza unei furtuni de nisip."

Ballard îl reduse la tăcere cu o privire de gheață.

Vîntul ăsta se înteţeşte, se gîndi Draven.

Apoi zidurile de piatră din jurul lor începură să se zguduie.

„Cutremur!" zbieră Lockwood, de parcă ar fi anunțat sfîrșitul lumii.

Orice se întîmpla, nu părea un lucru natural. Draven se întoarse către Ballard. „Activați Poarta Stelară."

Ballard își schimbă poziția. Nu voia să stea în calea valului brusc de energie care ieșea din poarta sub formă de cerc. Cînd văzuse prima oară efectul acesta, Draven își amintise de o scenă din copilărie, cînd sufla printr-un inel înmuiat în săpun și apă. Nu crease chiar un balon, dar pelicula de apă cu săpun crescuse în afară într-o uimitoare manifestare de tensiune.

Doar că, în cazul Porții Stelare, ar fi fost nevoie de buzele unui zeu pentru a crea același efect.

Draven se făcu mic cît un purice lîngă zid. Mercenarii păreau impasibili. Unul se băgă în cabina camionului, trezind șoferul care atipise puțin.

Poarta Stelară începu să se învîrtă. Toți ochii erau îndreptați spre incredibila paradă de lumină și energie. Nu remarcară, deci, cele patru gărzi Horus care se materializară într-o strălucire albăstruie.

Draven își dădu seama de pericol cînd văzu corpurile soldaților măcelărite de armele energetice cu care se trăsese de la mică distanță. Îi îngheță sîngele cînd războinicii cu cap de șoim îi distruseră pe mercenari. Draven văzuse niște imagini cu

aceste măşti-coif. Dar nu era acelaşi lucru cu a avea în faţă un cap de uliu care te scanează cu ochi verzui, te consideră neimportant pentru că nu eşti înarmat şi se întoarce către următoarea ţintă.

Ballard deschise focul şi-l doborî pe unul dintre atacatori. Totuşi, focul combinat al celorlalţi trei îl transformară într-o epavă fumegîndă. Şi transmiţătorul de materie se declanşă încă o dată, pentru a scoate la iveală alţi patru inamici extratereştri. Înaintară, cu lăncile-fulger pregătite, în timp ce unul venit în primul val îl nimici pe şoferul înspăimîntat al camionului.

Draven se furişă către Poarta Stelară. Trei – poate doi paşi şi ar putea să se cufunde în tunelul de energie unduitoare, să avertizeze oamenii de pe Pămînt... să scape de aici.

Făcuse deja un pas cînd Eugene Lockwood îşi reveni din semi-comă. „N... nu trage!" Avea o voce care semăna cu guiţatul unui porc înjunghiat. „Sîntem civili!"

Poarta Stelară era încă chinuitor de departe cînd capetele de uliu – şi armele lor – se întoarseră.

Înainte ca vîlvătaia de energie să-l ucidă, Draven avu o jumătate de secundă ca să-i blesteme pe subalternii tîmpiţi.

CAPITOLUL 18
ATACURI ŞI CONTRAATACURI

Hathor cercetă cu atenţie imaginea holografică de pe tavanul punţii de comandă. Tehnicienii măriseră scara de observaţie pentru a oferi o prezentare mai amănunţită. Forţele conflictuale erau evidenţiate prin luminiţe de culori diferite – roşu pentru oamenii ei, verde pentru inamic. În centru se afla piramida de la Poarta Stelară, înconjurată de un pătrat roşu care reprezenta *Ochiul lui Ra.*

Un nor de scîntei roşii se împrăştiară din nava de război, urmărind necruţătoare punctele verzi – udajeeturi pornite într-o misiune de căutare şi distrugere a vehiculelor de teren ale inamicului. În interiorul zidurilor roşii ale piramidei îşi făceau apariţia noi puncte roşii – şi cele verzi dispăreau.

„Căpitane", spuse unul dintre tehnicieni, „gărzile Horus tocmai au raportat. Încăperea Porţii Stelare este acum în mîinile noastre."

Hathor dădu din cap mulţumită.

„O pierdere."

Asta îi şterse surîsul de pe buze. „Să se răspîndească forţele. Jumătate din oameni să verifice dacă în restul camerelor nu mai sînt trupe inamice." Făcu o pauză. „Cealaltă jumătate să asigure paza Porţii Stelare şi să fie folosită ca rezervă, dacă e cazul."

Îşi întoarse privirea spre tabloul holografic.

„Ce e cu aglomerarea aceea de lîngă oraş?"

Apăruse o grupare de luminiţe verzi ce se deplasa încet prin deşert în direcţia *Ochiului lui Ra.*

O altă tehniciană localiză punctul pe suprafeţele luminoase de control. „Infanterie, căpitane", raportă ea.

„Ne permitem să-i ignorăm", hotărî Hathor. „Toate udajeeturile trebuie să se concentreze mai întîi asupra distrugerii vehiculelor."

Îşi învăţase bine lecţia pe Ombos. Să distrugi mai întîi tehnologia inamicului. E mult mai uşor să-i ucizi pe infanterişti cînd nu-şi pot transporta armele grele şi nici pe ei înşişi.

Trebuia să distrugă duşmanul.

Pe planeta asta... şi pe cea de unde veneau.

Un udajeet trecu ca un fulger deasupra Humvee-ului lui O'Neil şi toţi cei din maşină se lăsară în jos. Dar planorul anti-gravitaţional urmărea o ţintă mai mare. Tunul trase şi ceva explodă dincolo de duna din faţă.

O'Neil continua s-o ia prin bancurile de nisip şi pe la umbră.

„Au cu siguranţă controlul aerian", spuse Daniel.

„Pentru moment", răspunse O'Neil. „Dar dacă Kawalsky şi Feretti îşi fac treaba, ar trebui ca cerul să devină mult mai periculos pentru ei."

Radioul maşinii reveni la viaţă. „Toate unităţile, ascultaţi!" strigă o voce. „Aici este Baza Unu!"

O'Neil, Daniel şi Sha'uri zîmbiră toţi în acelaşi timp. Chiar şi prin radio recunoscură vorba tărăgănată a caporalului Feretti.

„Dispunem de proiectile antiaeriene", continuă Feretti. „O să folosim cîteva pentru a stabili o zonă de securitate la baza platoului – lîngă Baza Trei. Nu

credem că Mam'Mare o să-şi poată coborî tunurile suficient ca să tragă aşa aproape de ea. O să încărcăm restul în camioane şi o să încercăm să vi le trimitem."

O'Neil puse mîna pe microfon. „Baza Unu", spuse el. „Feretti, aici O'Neil. Mă auzi?"

„Slavă Domnului, colonele! Locotenentului îi era teamă că v-au masacrat."

„Încă nu", răspunse O'Neil uitîndu-se la un alt planor care trecu pe deasupra. „Care-i situaţia acolo?"

„Într-un cuvînt, nasoală", răspunse celălalt. „Monstrul ăla de navă acoperă jumătate din tabăra CMU. Mi-e teamă că biroul cu aer condiţionat al domnului Lockwood a cam fost turtit."

„Ştiam deja că atmosfera e încinsă aici", răspunse O'Neil. „Acum e timpul să-i anunţăm şi pe băieţii ăştia." Se încruntă. „Îţi aduci aminte de punctul de observaţie al lui Skaara? Trimite un camion cu proiectile acolo. Avem nişte întăriri de infanterie care or să sosească."

„O să-i informez, domnule", spuse Feretti.

„O să încerc să mă întîlnesc cu voi la baza platoului – Baza Trei", spuse O'Neil. „Cît mai curînd. O'Neil terminat."

Apăsă pe acceleraţie, luînd-o la goană, dar tot pe drumul cel mai umbrit.

„Daniel!" strigă Sha'uri arătînd ceva într-o parte. „Acolo!"

Văzură în depărtare, înălţîndu-se ca un munte de aur, vîrful navei piramidale.

O'Neil manevră volanul. „Daţi-ne o ţintă", spuse el.

Pe locul unde se găseau resturile bazei militare, Adam Kawalsky se străduia să scoată la iveală de

sub cortul prăbuşit o altă ladă de proiectile Stinger. Colonelul O'Neil ţinuse foarte mult la protejarea lor. Deci, deşi erau acoperite de un cort, armele se găseau, de fapt, în buncărul de sub pămînt. Şi, din cauza furtunii şi vijeliei provocate de trecerea navei, trebuiau să se facă destule săpături pentru a scoate lăzile la iveală.

Forţe proaspete veniră să ajute. Un tip purta echipamentul pe care era marcată emblema CMU – unul dintre supraveghetorii minei. Un altul avea salopeta gri a gărzilor care se ocupau de securitatea companiei.

Puteau să aibă cozi şi coarne, pe Kawalsky nu-l interesa. Avea nevoie de voluntari şi era dispus să accepte pe oricine. „Căraţi chestia asta pînă la marginea platoului – e un fel de potecă pînă acolo." Le arătă direcţia şi cei doi o porniră clătinîndu-se.

Din ce în ce mai mulţi mercenari care supravieţuiseră începură să se îndrepte spre operaţiunea lui. Kawalsky crezu că înţelege. Erau toţi soldaţi, pînă la urmă. Puternic motivaţi, poate, să accepte o astfel de slujbă. Dar aveau nevoie de ofiţeri şi de ordine. Şi ăsta era unul dintre puţinele locuri ale taberei, unde se mai dădeau încă ordine.

Un detaşament de infanterişti marini păzea depozitul de rachete, unii înarmaţi cu puşti, alţii cu tuburile verzi care conţineau proiectilele sol-aer.

Kawalsky mai localizase o echipă înarmată într-unul dintre adăposturile pe care le stabilise O'Neil la marginea taberei. Baza militară acoperea şi una din potecile care ducea în afara platoului.

Oamenii aduceau lucrurile cele mai surprinzătoare. Keogh golise baza de transportul militar. Dar unii dintre oamenii CMU reuşiseră să recupereze o serie de vehicule pe roţi sau pe şenile, din zonele neincendiate ale bazei.

Kawalsky avea acum cîteva camioane şi un buldozer la marginea povîrnişului stîncos. Buldozerul dărîma acum o parte din zidul înconjurător al lui Keogh, încercînd să creeze o rampă de ieşire pentru vehiculele pe roţi.

Pe cînd locotenentul direcţiona alţi doi oameni care deplasau o ladă, Feretti apăru alergînd, transportînd un aparat radio. „Am transmis ce aţi spus, domnule, tuturor unităţilor. Şi am primit un răspuns de la colonelul O'Neil!"

Kawalsky simţi cum un zîmbet îi înfloreşte pe chipul cu trăsături ferme. „Excelente ştiri!"

Feretti dădu din cap. „A spus că o să ni se alăture cît mai curînd posibil."

Kawalsky îşi îndreptă puţin umerii, de parcă i se luase o povară. Şi el era un om al armatei, pînă la urmă. Poate că şi el s-ar simţi mai bine cu cineva alături care să-i dea ordine.

* * *

În jurul camionului se găseau siluete încordate, înarmate cu proiectile Stinger. Vehiculul era pe jumătate plin cu lăzi cu proiectile, cam atît cît crezuse Kawalsky că merită să rişte să pună la loc.

Venise timpul ca încărcătura cu proiectile anti-aeriene să se îndrepte către forţele atacate de planoarele inamice. Problema era, cine avea s-o conducă? Camionul era o ţintă uşoară, neblindată, şi dacă lua foc, preţioasa sa încărcătură ar fi explodat şi ea. Voluntarii lui Kawalsky începeau acum să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Ce şofer şi-ar fi riscat şansele, şi aşa mici, de supravieţuire?

„Uitaţi cum stă treaba, *cineva* trebuie să conducă chestia asta nenorocită", mormăi un subofiţer

din Corpul de Infanterie Marină. „N-o putem trimite pe pilot automat."

Mulțimea de infanteriști marini și de mercenari CMU nu îndrăzni să-l privească în ochi. Subofițerul își șterse fața asudată. În cîteva clipe avea să fie nevoit să dea ordin cuiva; nu era cea mai bună soluție pentru o misiune sinucigașă, cînd aveai de-a face cu niște oameni deznădăjduiți înarmați.

„Voi conduce eu camionul", se auzi o voce din depărtare. O nouă echipă de două persoane cobora încet o pantă abruptă, cărînd o altă ladă cu proiectile.

Subofițerul îl cercetă pe voluntar cu atenție. Era mai degrabă un supraveghetor al CMU decît un războinic și, sincer vorbind, arăta ca o maimuță blondă și bărbierită. Mă rog, pe jumătate bărbierită. Tipul avea păr pe față și o cămașă cu pete albe la subțiori.

„Ești sigur că știi să manevrezi un camion de mărimea asta?" întrebă subofițerul neîncrezător.

„Mă cheamă Charlie", spuse voluntarul și, împreună cu partenerul său, aduse lada lîngă camion. Cu umerii mari, dar lăsați, Charlie se îndreptă către infanteristul marin. „Am condus unul ca ăsta cîțiva ani, acasă, în Texas", spuse el. „Mă descurc."

„Voi merge și eu – cu asta." Mercenarul în gri care îl însoțea făcu un pas spre o ladă deschisă și scoase un proiectil. „Dacă nu te deranjează."

Charlie se întoarse brusc către tovarășul său. „Nu trebuie să faci asta, Sullivan."

Sullivan ridică ușor din umeri. „Cred că n-o putem băga pe mînecă mult mai rău de-atît", răspunse el. „Vin cu tine."

Charlie Morris înjură de mama focului cînd apăsă pe ambreiaj și nisipul țîșni de sub roți. Da,

conducesse o matahală ca asta, dar în Texas erau drumuri asfaltate, nu dune și văi care șerpuiau și care aveau suprafețe înșelătoare.

Singurul lucru care semăna cu o șosea adevărată pe planeta asta era drumul pentru camioane făcut de buldozerele CMU. Morris și Sullivan știau amîndoi că acesta arăta acum ca un cimitir de mașini după ce planoarele inamice distruseseră vehiculele care circulau pe el.

„Tot mai cred că ești nebun că ai venit", îi spuse el lui Sullivan.

Mercenarul ridică din umeri. „Ce dracu. Vrei să trăiești veșnic?"

Îndrăzneala i se mai potoli. „Tipul ăla *avea nevoie* de voluntari dacă avea de gînd să trimită rachetele astea unde e nevoie de ele. Ai văzut ce li s-a întîmplat în zori amărîților ălora de soldați."

Cei doi își luaseră binoclurile și se duseseră la marginea platoului pentru a încerca să ia urma caravanei militare. În loc de asta, li de oferise o versiune ultrasofisticată a Ultimei Rezistențe a lui Custer.

Cel puțin interesul lor le salvase poate viața. Se găseau dincolo de marginile bazei CMU cînd aterizase enorma navă piramidală. Atît cortul lui Morris, cît și cel al lui Sullivan se aflau pe suprafața zdrobită de greutatea navei spațiale.

Morris ridică din umeri. „Am simțit pur și simplu că trebuia să fac ceva. Dumnezeu știe cît am contribuit și eu la nenorocirea asta. Mi-am zis că a venit timpul să încerc să scot situația asta din rahat."

„Da, ai spart gheața. După tine și alți tipi s-au oferit voluntari să conducă camioanele." Sullivan îl examină cu privirea pe șofer. „Aș zice că ai fost de *mare* ajutor."

Morris se fîstîci încurcat. „Nu-s un erou. Am făcut ce am crezut eu că era de cuviinţă."

„Am priceput", spuse Sullivan. „Tu te ocupi de condus, iar eu trag în orice mi se pare ostil. Îi dăduseră o armă – din echipamentul Corpului de Infanterie Marină – iar el îşi oprise proiectilul pe care îl luase din ladă.

Dacă asta nu era îndeajuns —

Gîndurile acestea îi fură întrerupte de o chestie mare şi albă care-i trecu pe deasupra capului ca un fulger. Părea o molie gigantică, sau – nu. Era unul din bombardierele acelea în formă de uliu, care erau lansate din nava spaţială pentru a trage asupra vehiculelor armatei.

O lumină puternică lăsă orbitoare imagini consecutive în ochii lui Sullivan şi nisipul din faţa camionului explodă într-un spectecol pirotehnic.

Morris se uită în sus prin vîrtejul de vînt, încercînd să-l localizeze pe inamic. „A făcut un tur şi acum se întoarce iarăşi la noi", spuse el.

Sullivan se repezi la tubul ce conţinea racheta, întrebîndu-se dacă o să reuşească mare lucru încercînd să tragă pe fereastra laterală a unui camion care se zdruncina încontinuu.

Morris apăsă cu putere pe acceleraţie, lăsînd un nor de praf în spatele camionului şi îndreptîndu-se cu viteză în direcţia planorului care venea spre ei. De parcă fiecare încerca să-l facă pe celălalt să vireze.

„Pregăteşte-te să sari", îi spuse el lui Sullivan.

„De ce?" întrebă mercenarul. „O să intri în el?"

Moris apăsă din nou pe acceleraţie şi învîrti volanul. Camionul făcu parcă un salt lateral din punctul în care se aflase şi care se transformase într-o clipă în sticlă fumegîndă.

„Chiar eşti un şofer al dracului de bun", începu Sullivan.

„Deschide uşa – sări imediat", îl întrerupse Morris. Încetini, făcînd un viraj. „Acum!" strigă el.

Sullivan era obişnuit să sară din maşini chiar mai rapide. Alunecă uşor pe o suprafaţă care părea glaspapir. Probabil că avea să aibă nişte julituri de îngrijit mîine – dacă o să mai trăiască pînă atunci.

Se ridică într-un genunchi, ţinînd încă în mînă tubul proiectilului.

Morris făcuse din nou un viraj, îndreptîndu-se către planorul care se apropia. Cele două vehicule păreau că se reped unul la cealălalt. Sullivan îşi ridică arma pe umăr.

În ultima clipă, Morris începu să meargă în zig-zag. Planorul nici măcar nu trase. Trecu pe deasupra camionului – apoi tunul care atîrna ca o nacelă de motoare sub aripile sale, îşi schimbă deodată poziţia, şi-l lovi din spate.

Cele două şuvoaie de energie trebuie să fi ochit compartimentul cu încărcătură, pentru că vehiculul explodă cu o forţă pe care pînă şi Sullivan, la sute de picioare depărtare, o simţi.

Trăsese deja proiectilul. Se lansă în aer, lovind udajeetul chiar în corpul central unde se afla pilotul. Şocul noii explozii îl lovi pe Sullivan, aproape dodorîndu-l.

Planorul îşi schimbă direcţia într-o curbă lipsită de graţie, explodînd în vîrful unei dune de nisip.

Sullivan se ridică în picioare şi porni înapoi în direcţia platoului şi a piramidei.

„Unul e doborît", spuse el.

Ca s-o spunem pe-a dreaptă, sergentul de artilerie Rob Hilliard se plictisea groaznic. Era destul de nasol să fii o gardă care blochează un drum. Dar

cînd pe drumul pe care-l supravegheai nu era nici un fel de trafic...

Fratele lui Hilliard lucra pentru Patrula de Frontieră, la un punct de control pe principala autostradă, tocmai la nord de San Diego. Verifica autoturismele și camioanele pentru a preveni traficul ilegal de mărfuri și pasageri. Dar cel puțin lucra în aer liber și avea șansa să se mai bronzeze puțin.

Hilliard fusese distribuit la o gură de tunel de unde, nu cu mult timp în urmă, o ditamai racheta fusese lansată spre Moscova sau nu știu ce oraș. Singura lumină venea de la neoanele fluorescente care dădeau tuturor oamenilor și obiectelor o nuanță verzuie.

Lui Hilliard i se ridică părul de pe ceafă cînd avu impresia că raze de energie se infiltrează în spațioasa încăpere. „Păzea", strigă el, făcîndu-le semn celor șase oameni din echipa de securitate să se lipească de cel mai îndepărtat perete. Nenumăratele repetiții reduseseră acest gest la un antrenament obișnuit. Nu se mai ascundeau ca-nainte în spatele masivei uși de oțel, ci stăteau pur și simplu la vedere.

Un val de energie izbucni din inelul Porții Stelare, apoi se retrase într-un fel de vîrtej lichid, de parcă poarta era o imensă gaură de scurgere dintr-o cadă. Apoi, cîmpul de energie se stabiliză într-o lumină unduitoare mărginită de inelul de cuarț.

„E cam devreme pentru vizitatori", spuse una dintre gărzi, uitîndu-se la ceas.

Hilliard ridică din umeri. „Poate că s-a terminat greva de acolo și acum se grăbesc să recupereze timpul pierdut."

Botul unui camion ieşi la iveală, uşor învăluit în culorile curcubeului. Ieşi apoi în întregime, zdrăngănind şi aproape buşindu-se de zidul din faţă.

„Uită-te, dom'ne, pe unde-o iei", strigă Hilliard. Şoferul avea ochii holbaţi şi părea negru la faţă. Trebuie să fi avut un drum al dracului de greu.

Echipa lui Hilliard era aliniată pe o laterală a camionului.

„E-n regulă?" întrebă Hilliard.

Drept răspuns, un cap complet inuman răsări din spatele şoferului. Era un fel de cap de pasăre negru-auriu care se roti către el, privindu-l cu ochi verzui. Prelata oliv care acoperea remorca din spate a camionului, fu înlăturată şi nişte oameni cu un fel de fuste scoţiene şi cu coifuri asemănătoare se ridicară de acolo. Îndreptară un fel de suliţe către echipa de securitate.

Drace, îşi zise Hilliard, pregătindu-şi arma. Făcu o socoteală rapidă şi îşi dădu seama că erau depăşiţi ca număr şi, în loc să apere Poarta Stelară, ei se aflau de fapt sub ameninţarea armelor duşmane.

Cînd începură să tragă, sergentul se retrăgea deja înspre uşi. Gloanţele ricoşară cu zgomot de pereţii camionului, în timp ce ceva ce păreau a fi mici fulgere doborau gărzile de la infanteria marină.

Hilliard se tîrî pînă la uşă şi apăsă pe controlul electronic. Uşa voluminoasă începu să se închidă. Chiar în clipa aceea, gărzile cu cap de monstru săriră din camion. Poarta Stelară se aprinse din nou, expulzînd alte siluete. Cu o mînă trase de cîteva ori cu arma în deschizătură, în timp ce cu cealată înşfăcă telefonul. I se făcu imediat legătura cu ofiţerul de serviciu.

„Alertă! Intruşi!" strigă el în receptor. „Poarta Stelară —"

Apoi o izbucnire de lumină insuportabilă se îndreptă spre el, prin solida uşă încă deschisă, cuprinzîndu-l.

Echipa de securitate a lui Hilliard nu era singura trupă de apărare din Complexul Poarţii Stelare. Mai erau gărzi în perimetru şi un întreg pluton care dormea îmbrăcat în uniforme şi încălţat în bocanci. Echipa aceasta promptă tocmai se trezise şi, frecîndu-şi ochii de somn, apărătorii îşi încărcară armele şi o porniră pe holul ce ducea la silozul de proiectile care adăpostea Poarta spre celelalte lumi.

Figuri bizare ieşiră apoi pe uşile holului şi lupta începu, gloanţe contra răbufnirilor de energie. Infanteriştii marini aveau avantajul numărului; invadatorii aveau superioritatea tehnologică. În cele din urmă, infanteriştii cedară teren, iar ofiţerul lor începu să strige în staţie, cerînd întăriri.

Armele invadatorilor le dădeau acestora o extraordinară superioritate asupra echipei defensive. O uşă de oţel închisă, încuiată, nu reprezenta o barieră pentru ei; îi aruncau în aer încuietoarea şi balamalele.

Dar numărul apărătorilor Porţii Stelare crescu în timpul retragerii, căci alte trupe care nu erau atunci de gardă intrară şi ele în luptă. Nu aveau poate o uniformă impecabilă – unii erau doar în salopete şi tricouri – dar erau toţi înarmaţi cu puşti.

Îşi făcură apariţia înainte ca inamicii să poată să ia lifturile spre alte etaje. Mult mai multe gloanţe zburară prin aer şi mai puţine lănci-fulger li se opuseră. Invadatorii din vechiul Egipt începură să se retragă, concentrîndu-şi forţele defensive spre drumurile de acces la Poarta Stelară.

Un locotenent zări cîțiva soldați pe jumătate îmbrăcați ieșind din camerele lor. „Voi de colo, veniți cu mine", ordonă el scurt.

Cînd veni liftul, subofițerul care răspundea de grup se uită lung la superiorul său. „Domnule? Am crezut că lupta era la etajul de mai jos."

Locotenentul îi făcu semn să tacă și, conducîndu-i pe un coridor, verifică fiecare cameră de-a lungul holului. Apoi deschise cu o lovitură ușa a ceea ce părea a fi o sală de conferințe, dîndu-se înapoi cînd un fascicul de energie țîșni în direcția lui.

„M-am gîndit eu c-o să fie cineva aici – în camera asta există un acces direct spre Poarta Stelară", spuse el.

Subofițerul trimise trei oameni să „curețe" camera. Unul dintre ei fu carbonizat, dar ceilalți doi reușiră să doboare garda cu cap de uliu, care se baricadase în spatele biroului lung, aproape singura mobilă din încăpere.

Mai multe șuvoaie de energie țîșniră printr-o ușă marcată IEȘIRE, care dădea înspre o scară.

„Uite cum au intrat amicii noștri aici", spuse locotenentul, scoțînd o grenadă din echipamentul său de luptă. O aruncă în jos pe scări. „Artilerie, toată lumea înapoi la ușă."

Locotenentul se îndreptă către peretele din spate al încăperii, unde biroul alb era, în mod surprinzător, abia vălurit de schimbul de focuri ce avusese loc în urmă cu un minut. Dincolo de masă se găsea un buton mare. Cînd locotenentul apăsă pe el, suprafața de scris se învîrti cu scîrțîitul unei mașinării greoaie. În spatele ei se afla o placă groasă de oțel și cînd aceasta se mișcă în sus, o fereastră fu scoasă la iveală.

Sergentul de artilerie ieşi cu oamenii săi pe uşă şi locotenentul scoase o altă grenadă. O clipă mai tîrziu, o luă la goană spre ieşire, trîntind uşa. Explozia bubui surd, iar ei se întoarseră în cameră. Era mult fum şi aerul era greu de suportat. Dar fereastra dispăruse.

Şi faptul că dădea direct în încăperea Porţii Stelare, le permise sergentului şi oamenilor săi să-i atace din spate pe inamicii egipteni.

Generalul West zbura către Creek Mountain, cînd fu informat despre atacul prin Poarta Stelară. „Locotenentul Jurgenson şi-a amintit că sala de conferinţe avea o ieşire spre complexul Poarta Stelară şi adus o echipă acolo pentru a-i ataca pe intruşi pe la spate. Cei care au supravieţuit s-au retras prin poartă."

„Ce ştii despre oamenii noştri?" întrebă generalul.

„Pierderi imense, domnule."

Buzele generalului deveniră o linie subţire sub mustaţă. „Imediat ce lucrurile revin pe făgaşul normal, vreau să trimiţi o echipă prin Poarta Stelară", ordonă el. „Trebuie să aflăm ce se întîmplă pe Abydos."

Cînd ajunse la destinaţie, se scursese deja data limită pentru raportul echipei. Nici un mesaj de la oamenii care trecuseră prin poartă.

CAPITOLUL 19
MUTARE RATATĂ

Sorii de pe Abydos se înălțaseră pe cer, iar umbrele abia se mai vedeau. După cîte se părea, șoferul tancului Sheridan, care urca zgomotos pe vîrful unei dune, renunțase să se mai ascundă. Turela tancului începu să se rotească de parcă era în căutarea planoarelor dușmane și tunul fu înălțat la maximum.

Arma se întoarse către dreapta și, ca un făcut, unul dintre udajeeturi veni direct din stînga.

Din nisipuri ieșiră deodată o mulțime de oameni înarmați cu puști, pe care le îndreptară spre planorul ce zbura aproape de sol. Dar doi dintre ei aveau niște tuburi verzui, greoaie, cu care traseră în direcția lui.

Proiectilele Stinger dezintegrară udajeetul în aer.

Sergentul Oliver Eakins se șterse de praf zîmbind. Era un negru solid și puternic, cu părul scurt și creț. „Încă unul", spuse el. „Asta face trei. Cred că-i timpul să ne mutăm în altă parte."

Blindatul se deschise și sergentul dinăuntru își scoase capul prin capacul turelei. „E ușor de zis", bombăni el. „Tu nu trebuie să stai ca momeală pentru bondarii ăia."

Chiar și cînd vorbeau, ochii celor doi bărbați examinau cerul.

Se întîlniseră doar cu cîteva ore în urmă. Echipa sergentului reușise să scape cu viață de pe un APC, după ce unul din planoare rupsese una din șenilele vehiculului. O luaseră pe jos, înapoi spre baza militară, cînd întîlniră pe drum tancul și se hotărîseră să-și unească forțele. Detașamentul se împrăștiase pentru a putea detecta planoarele care se apropiau, în timp ce tancul încerca să tragă în ele, folosind mitrliera de calibrul 50, montată pe turela acoperișului.

Supraviețuirea lor devenise extrem de nesigură. Un udajeet îi bombardase chiar și după ce fusese avariat de focul mitralierei.

Totuși, nici sergentul n-ar fi crezut că or să reușească, pînă cînd un camion al minei ieși parcă din pămînt. Era condus de un infanterist marin care le făcu semn plin de entuziasm.

„Sîntem încărcați cu proiectile antiaeriene", le spusese șoferul. În spate, doi bărbați desfăcură peretele rabatabil al camionului și dădură jos o ladă cu proiectile. Prelata din spate fusese dată la o parte și un al treilea tip examina cerul, cu un tub de rachetă în brațe. Purta salopeta gri a trupelor de securitate CMU.

„Urmărește instrucțiunile de pe tub și nu risipi muniția", îl sfătui șoferul. „Îndreaptă-te spre platou, dar nu te duce în tabără. Colonelul O'Neil încearcă să ne organizeze la poalele dealului."

„Colonelul O'Neil?" Eakins știa că acesta trebuia să fie vicecomandantul Forței Expediționare de pe Abydos. „Ultima dată cînd am auzit de el, se afla în Nagada." Eakins refuzase să adopte obiceiul pămîntenilor de a numi orașul Abbadabbaville.

Șoferul dădu din cap. „Oamenii de aici îl susțin și trimit ajutoare."

Eakins păru surprins. „Cei cu care trebuia să ne luptăm?"

Infanteristul marin ridică din umeri. „Ehe, îi urăsc pe oamenii din piramidă mai mult decît pe cei de la CMU."

Lada cu proiectile fu trîntită pe nisip. Unul dintre cei care o purtaseră aruncă o rangă. Soldaţii nerăbdători deschiseră lada şi începură să distribuie conţinutul membrilor echipei.

„Vînătoare plăcută", spuse infanteristul marin în timp ce oamenii săi recuperau ranga. „Rapoartele de la Baza Unu spun că sînt vreo cincizeci de udajeeturi – aşa zic localnicii planoarelor ăstora – care zboară în căutarea vehiculelor noastre."

Se uită la tancul ce stătea în umbra dunei. „Nu-i prea bine să stai pe lîngă blindat acum."

Eakins lovi uşor tubul verzui pe care-l ţinea în braţe. „Poate. Sau poate n-o să fie prea bine pentru bombele astea zburătoare să încerce să-l atace."

Zîmbi aspru, încordat. „Spune-i colonelului tău O'Neil că o să venim şi noi."

Eakins ridică din nou proiectilul Stinger pentru a-i încerca greutatea. „Şi vom fi puşi pe fapte mari."

Cum mergeau pe jos, nu reuşiseră să înainteze prea mult – mai ales că se opreau la fiecare dună, se ascundeau şi se jucau „de-a micul tanc rătăcit şi trupele fioroase de intervenţie."

Totuşi, după ce-a de-a treia distrugere, Eakins le spuse: „Acum trebuie să fim destul de-aproape de Baza Unu."

Urcară a treia coastă şi văzură drumul de mină construit de CMU – mai încolo, Eakins zări piatra erodată a platoului, ridicîndu-se din nisipuri. În vîrf se afla imensa navă spaţială duşmană, strălucind în soare pe locul unde fusese piramida Porţii Stelare.

„Deci acolo s-au dus", spuse încruntat comandantul tancului.

„Şi tot acolo vrem şi noi să ne ducem", spuse Eakins arătînd înspre nisipurile de lîngă baza platoului, aproape exact sub locul unde aterizase nava.

„Să fiu al naibii, dar cred că O'Neil vrea să încerce un contraatac", spuse Eakins. Nava piramidală îl făcuse s-o ia la fugă; armele nepămîntene şi udajeeturile îl speriaseră. Ca să le-o plătească, Ollie Eakins ar fi mers bucuros prin nisipul fierbinte şi pe drumul periculos.

În afară de asta, voia să ştie dacă vreuna dintre unităţile bombardate care rămăseseră pe acest cîmp de luptă, reuşise să doboare mai mult de trei udajeeturi.

După o consultaţie rapidă, şefii grupului hotărîră să înainteze rapid – în josul dunei, de-a lungul drumului, ocolind rămăşiţele arse ale vreunui APC, apoi să urce din nou pe vîrful vreunei dune înalte. Acolo ar trebui să fie cel puţin în raza vizuală a trupelor lui O'Neil.

Infanteriştii o luară la trap, coborînd pe o dună şi ieşind în drum. Tancul îi urmă zăngănind. Se aflau în cîmp deschis, complet lipsiţi de apărare, cînd unul dintre soldaţi se uită pe cer şi strigă: „Udajeet!"

Eakins se întoarse, încercînd să descarce proiectilul pe care îl căra. Ceilalţi făcură acelaşi lucru, pregătindu-şi armele în poziţie de tragere. Din înălţimile cerului, udajeetul coborî înspre ei ca o săgeată.

Apoi, din vîrful dunei spre care se îndreptau, veni un fascicul de energie şi un proiectil. Acestea loviră udajeetul care se roti în aer, alunecă deasupra dunei pe care Eakins şi ai lui tocmai o părăsiseră, apoi se prăbuşi şi explodă în nisip.

Soldaţii priveau uluiţi cele întîmplate, cînd un grup de băieţi din Abydos, îmbrăcaţi în haine tradiţionale, îi înconjurară. Majoritatea tinerilor se risipiră printre nisipuri, părînd că cercetează resturile exploziei. „Vă găsiţi în perimetrul de apărare", le spuse unul dintre puşti într-o engleză îngrijită.

„De ce verificaţi rămăşiţele?" întrerebă Eakins.

Tînărul soldat îi arătă o armă în formă de suliţă. Eakins înţelese că trebuia să fie o versiune mai puţin puternică a tunurilor de pe planoare. „Mulţi dintre piloţi au cu ei chestii de-astea", spuse el.

Tînărul se uită zîmbind la tancul care-şi croia drum spre vîrful dunei. „Dar cred că colonelul O'Neil va fi foarte bucuros să vadă şi armele voastre."

* * *

Pe puntea *Ochiului lui Ra,* Hathor privea încruntată tabloul de comandă. Încă unul dintre punctele roşii, reprezentînd udajeeturile ei, dispăruse.

„Invadatorii mor ca nişte maimuţe sub picioarele noastre", bombăni ea, uitîndu-se la distribuţia trupelor. „Cum reuşesc oare să ne distrugă planoarele din aer?"

„Căpitane, piloţii noştri raportează că cei de la sol trag cu un fel de armă-rachetă", spuse cineva din echipajul de la bord.

„Piloţii noştri au aparate de zbor extrem de suple şi uşor de manevrat", se răsti Hathor. „Sînt convinsă că pot evita nişte rachete primitive!"

„Inamicul le atacă atunci cînd se apropie de sol pentru a deschide focul", spuse membrul echipajului.

„Atunci oamenii noştri ar trebui să atace mai de la înălţime, în loc să se lase la pămînt, în calea acestor arme-rachete."

Subalternul făcu o pauză. „Căpitane", spuse el, „piloţii noştri nu sînt obişnuiţi —"

„Tîmpiţii nu sînt obişnuiţi să aibă de-a face cu inamici care trag în ei!" i-o tăie Hathor furioasă. „Ei sînt obişnuiţi să zboare jos, aproape de *fellahini*, să-i sperie de să le sară *kaul* şi să-i adune pentru stăpînii lor."

Hathor avea pumnii atît de strînşi, încît unghiile îi făceau răni în palmă. Dacă ar fi avut măcar *o parte* dintre oamenii ei din campania de pe Ombos! Zburaseră împotriva unor arme mai sofisticate decît astea şi îi înfrînseseră pe războinicii care le purtau. Se strîmbă. Dar antrenamentul acesta, capacitatea aceasta – numerele acestea – se transformaseră în praf de opt mii de ani.

Acum Pisica trebuia să lupte cu ce îi mai rămăsese. Se întoarse din nou îngrijorată spre hologramă. „Cîte udajeeturi mai sînt încă în acţiune?" întrebă ea.

„Căpitane —" De data asta răspunsul nedorit veni de la unul dintre operatorii de scanare. „Din rapoartele pe care la avem, estimăm că am pierdut cincizeci la sută din forţa noastră aeriană."

„*Jumătate* din udajeeturile noastre?" spuse Hathor şocată. Îşi permisese să se risipească pe mai multe planuri în lupta de la Porţile Stelare – atît aici, cît şi pe Pămînt. Atacul pe planeta invadatorilor fusese o mişcare forţată, trebuia să recunoască. Sperase să obţină mai multe informaţii despre această planetă a *fellahinilor* sălbatici, dar se pare că cei care studiau Poarta Stelară o puseseră într-o groapă adîncă, în pămînt.

În cele din urmă îşi rechemase forţa de atac şi fusese şocată de pierderile suferite. Dacă n-ar fi fost

disponibile gărzile Horus care ocupau piramida, poate că n-ar fi reuşit să facă faţă contraatacului venit de pe Pământ.

Chiar şi aşa, pierderile din rîndul puţinelor ei forţe de teren, nu făceau decît să accentueze problemele. Lui Hathor îi lipseau războinici chiar şi pentru „curăţarea" platoului de inamici. Şi duşmanul profita de această slăbiciune.

Se uită lung şi îngîndurată la mulţimea din ce în ce mai mare de puncte verzi de la baza platoului. Stînca îi proteja de o observaţie directă şi, aşa cum remarcase deja, armele bateriilor secundare nu se puteau lăsa atît de jos încît să-i aibă în raza lor de acţiune.

Dar ce spera oare să realizeze cel care reunea aceste forţe? *Ochiul lui Ra* era invulnerabil la atacul cu armele lor. Poate că sperau ca o furtună de nisip să determine înlăturarea blindajului de cuarţ al navei.

Situaţia intra în impas. Arsenalul primitiv al pământenilor excludea ideea vreunui atac serios. Dar Hathor nu-i putea lovi pe invadatori decît folosind udajeeturile contra armelor primitive, ceea ce se dovedise extrem de eficient.

Bineînţeles, putea să-şi cheme planoarele, să închidă ermetic nava şi să-i lase pe invadatori să facă ce vor. Le tăiase legătura cu Pământul, luînd sub control Poarta Stelară.

Dar dacă cei de pe Pământ erau dispuşi să accepte imensele pierderi provocate de o înfruntare serioasă, era posibil să pună din nou stăpînire pe partea de pe Abydos a porţii şi să descopere slăbiciunea lui Hathor.

De asemenea, speranţele ei de a impune o blocadă asupra inamicului se micşoraseră de cînd primise informaţii că numeroase forţe de infanterie

se alăturau invadatorilor. Piloţii de udajeet raportaseră şi ei că Nagada părea să fie evacuată.

Invadatorii n-aveau să moară de foame dacă localnicii le dădeau hrană. Asta însemna să rămînă deasupra Porţii Stelare pînă cînd pămîntenii aveau să-şi epuizeze muniţiile – o aşteptare prea lungă, dată fiind situaţia instabilă de pe Tuat şi celelalte fiefuri. Hathor trebuia să se întoarcă repede cu ştirea irevocabilă că Ra murise.

Se gîndi nemulţumită la posibilitatea de a părăsi Abydosul, dar nu voia să lase planeta pe mîinile pămîntenilor. Ar fi putut să decoleze, să-şi încarce principala baterie şi să descarce armele asupra platoului. Exploziile ar fi prefăcut în zgură piramida şi ar fi distrus Poarta Stelară. Cu puţin noroc, salvele bateriei ar fi cuprins chiar şi forţele îngrijorătoare de la baza piramidei.

Atunci, Hathor ar fi putut să se întoarcă pe Tuat şi să-i conducă pe rivalii săi, după care, la ceva timp, ar fi urmat să vină cu forţe suficiente pentru a supune Abydosul. O dată Abydosul sub control, ar fi putut reface comunicaţiile prin Poarta Stelară.

Ar fi urmat apoi Pămîntul. Un scenariu posibil, dar... extrem. Prea multe incertitudini. Ar fi putut Ptah şi tehnicienii de acum să restaureze o întreagă conexiune a Porţii Stelare? După cum văzuse ea că se lucrase la *Ochiul lui Ra*, existau mari dubii. Cît timp i-ar fi trebuit ca să-şi consolideze poziţia de împărătească? Trei luni nu fuseseră îndeajuns ca să-şi asigure poziţia ca regent al lui Ra. Dacă i-ar lăsa pe *fellahinii* de pe Abydos să-şi facă de cap prea mult, ar fi obligată să extermine întreaga populaţie a planetei.

Hathor îşi forţă mîinile să se relaxeze, remarcînd îngrozită semilunile pline de sînge create de unghiile care pătrunseseră în carne. Nu găsise nici

o soluție la problemele ei. Avea nevoie de timp să se gîndească, să caute și alte variante.

Înainte de asta, totuși...

Hathor se întoarse către echipajul de pe punte. „Chemați udajeeturile", ordonă ea.

Adam Kawalsky și un grup de infanteriști marini aleși pe sprînceană, stăteau ascunși în tranșeele Bazei Trei, așteptînd o țintă asupra căreia să tragă. El și colonelul O'Neil bănuiau că baza aceasta și marginea platoului erau adăpostite de armele energetice ale piramidei.

Examinînd atît explozoarele sub formă de suliță, cît și tunurile, remarcară că aceste arme aveau o țeavă prin care trăgeau. Lucrul acesta se aplica fără îndoială și armelor mai grele de la bordul navei din imperiul lui Ra. Dar, forma vasului de război, cu pereții săi care se retrăgeau spre vîrf, era un argument contra posibilității de a orienta focul exact la baza piramidei.

Aceasta era cam în zona în care se afla Baza Trei.

În afară de asta, Kawalsky și O'Neil își aduseseră amîndoi aminte de felul în care fuseseră folosite udajeeturile în timpul primei lor lupte contra unei nave spațiale. Planoarele nu operaseră independent, ci folosiseră nava mamă drept doc. Erau convinși că mai devreme sau mai tîrziu, se va întîmpla același lucru cu planoarele acestea.

Cînd aveau să se întoarcă, urmau să fie ținta lui Kawalsky.

Pînă atunci, Kawalsky și restrînsa sa echipă așteptau ascunși în nisip, echipați în salopete de camuflaj și topindu-se de căldură.

„Locotenente", întrebă Feretti, „credeți că se vor întoarce înspre seară? Adică, credeți că or să facă

mare lucru dacă încearcă să vîneze oameni pe întuneric?"

„Feretti, n-am de unde să știu ce-o se întîmple diseară", recunoscu Kawalsky. „Deși sper c-o să se mai răcorească puțin."

Își șterse sudoarea de pe frunte și luă o gură de apă călduță din bidon. Pînă și plasticul pe care-l atinse cu buzele era încins de soare.

„Nu zic că vreau să vină la noapte", spuse repede Feretti. „Asta ne-ar îngreuna munca, nu-i așa, domnule? Nu, aș vrea să vină mai repede decît mai tîrziu. Să vă spun drept, domnule, nu prea am răbdare să aștept."

Kawalsky își ascunse zîmbetul. „Într-adevăr, caporale? Nu s-ar zice, după cum te porți."

„Da, domnule, da' știți, încerc să nu arăt prea mult", continuă Feretti, fără să-și dea seama de sarcasmul ofițerului. „Dar dacă este o chestiune de mai devreme sau mai tîrziu —"

Monologul îi fu întrerupt de o serie de împușcături în aer, venind dinspre vîrful dunei lor, care marcau perimetrul exterior al forței lui O'Neil.

„Astea-s de la băieții lui Skaara. Ne avertizează că udajeeturile se apropie", spuse Feretti.

„Corect", răspunse Kawalsky scurt. „Se pare că ți se îndeplinește dorința, caporale – mai devreme, nu mai tîrziu."

În cîteva clipe, udajeeturile ajunseră destul de aproape pentru ca cei ascunși să le poată vedea. Se aflau într-o formație risipită, inegală, de parcă piloții nu erau obișnuiți să zboare împreună – sau poate că prea mulți fuseseră doborîți.

Lui Kawalsky îi părură mai degrabă un stol mare și obosit de porumbei călători, care se întorceau la cotețul lor, față de planoarele ucigătoare în formă de șoim care fuseseră dimineața. Era ceva nesigur și agitat în zborul lor. Locotenentul observă că se

ţineau la o altitudine mult mai mare, încercînd să nu intre în raza proiectilelor Stinger.

Pe chipul său blînd apăru un rînjet lupesc. Trebuiau să coboare dacă voiau să intre în doc.

La prima venire pe Abydos, Kawalsky îndurase repetate atacuri aeriene din partea udajeeturilor, atunci cînd fuseseră încolţiţi în afara piramidei Porţii Stelare. Jumătate dintre prietenii lui Skaara, primii băieţi de comando, muriseră în măcelul acela.

Kawalsky îşi promisese lui însuşi că un astfel de lucru nu se va mai întîmpla niciodată unor trupe aflate sub comanda lui. Acum era pe cale să-şi respecte promisiunea.

Udajeeturile îşi reduseră uşor altitudinea, îndreptîndu-se spre punţile deschise ale navei spaţiale. Oamenii lui Kawalsky aveau şi ei armele pregătite. Erau împărţiţi pe grupe cu misiuni precise. O parte trebuiau să ţintească spre avangardă, alţii către aripi. Kawalsky însuşi urma să ochească centrul.

Ridicîndu-se din ascunzătoare, fixă ţinta proiectilului, înaintă puţin şi...

„Foc!" strigă el, trăgînd propriul proiectil.

Armele zdrobiră planoarele care intrau în doc, semănînd prăpăd printre piloţii luaţi prin surprindere. Aripile se sfărîmară, corpurile zburară prin aer, planoarele se izbiră unele de altele, încercînd să iasă din formaţie.

Kawalsky luă calm al doilea tub şi ţinti.

Sus, o parte dintre piloţi încercară să-şi menţină vectorii şi să aterizeze. Erau probabil cei mai deştepţi – pentru că încercau să se retragă.

Alţi piloţi de udajeet, întărîtaţi de atac, se ridicaseră deasupra zonei de conflict, făcînd tururi ample pentru a reveni şi a deschide focul. În loc de

asta, intrară într-o ploaie de proiectile trimise de trupele concentrate la baza platoului.

Cîţiva dintre aşa-zişii contraatacatori fură nimiciţi sus în aer. Alţii se roteau în cercuri largi, sperînd să intre în doc dintr-o direcţie mai sigură.

Şi un pilot neinspirat, cu planorul arzînd în culori infernale, traversă în viteză zona ambuscadei, încercînd să-şi aducă pasărea muribundă în sanctuarul navei piramidale.

„Opriţi focul!" ordonă Kawalsky rapid. „Cred că fraierul ăla o să le pricinuiască mai multe probleme în interior decît dacă-l doborîm în exterior."

Pilotul trebuie să fi fost unul dintre cei mai buni. În ciuda flăcărilor şi a fumului îşi dirijă aparatul care se clătina, direct către una din punţile deschise. Fu o aterizare aproape perfectă. *Aproape.*

Chiar în ultima clipă, cînd pilotul frîna, o aripă se lăsă în jos. Vîrful ei se prinse la un picior sub deschizătură, şi scrîşni pe burtă de-a lungul punţii de lansare. Era ca şi cum pămîntenii trimiseseră o rachetă ucigaşă cu o anvergură de douăzeci de picioare – şi aceasta penetrase blindajul navei.

O explozie teribilă zgudui în întregime imensa piramidă. Un val de foc ieşi prin deschizătura punţii, aducînd cu el bucăţi de udajeeturi. În chinurile morţii, lebăda îşi luase alte cîteva planoare drept companie.

„La pămînt şi acoperiţi-vă!" strigă Kawalsky. El însuşi sări în tranşee, ferindu-se de sfărîmăturile în flăcări care se rostogoleau din vîrful piramidei.

Dar cînd se ascunse în nisip, un zîmbet se contură pe faţa lui Adam Kawalsky. Moartea putea să vină oricînd, sub orice chip. Kawalsky ar fi murit fericit.

Îşi promisese ceva lui însuşi şi se ţinuse de cuvînt. Udajeeturile plătiseră.

CAPITOLUL 20
ALTERCAȚII ȘI REPARAȚII

Nu toate udajeeturile prinse în atacul proiectilelor Stinger se prăbușiră și luară foc. O serie de piloți aterizară extrem de dificil, dar reușiră să supraviețuiască. Merseră clătinîndu-se pînă la baza *Ochiului lui Ra*, răcnind în emițătoarele instalate în măștile lor Horus.

Unii erau arși pe corp, alții sîngerau. Cîțiva piloți norocoși, nevătămați, avuseseră prezența de spirit să ia cu ei lăncile-fulger. Ele n-ar fi făcut decît niște zgîrieturi în materialul de cuarț aurit, tare ca diamantul, din care era făcut corpul navei. Dar cel puțin s-ar fi putut proteja în cazul unui atac terestru.

Kawalsky ieșise din nou la suprafață și se afla în comunicație radio cu O'Neil și cu majoritatea trupelor. „Mai sînt vreo șase piloți care au reușit să supraviețuiască după ce și-au adus planoarele la sol", spuse el. „Se pare că s-au adunat în fața navei, destul de aproape de linia centrală. Cam pe unde ar fi holul de intrare în piramida de piatră."

„Încearcă să organizeze vreun fel de rezistență?" întrebă O'Neil.

„După cum lovesc cu sulițele în zid", spuse Kawalsky agitat și precipitat, „aș zice că așteaptă să li se dea drumul înăuntru."

„Kawalsky, venim cu tot ce putem." Vocea lui O'Neil părea și ea puțin agitată. „Dacă deschid o ușă

acolo, să faci tot ce poţi pentru a o *ţine* deschisă pînă sosim noi."

Într-unul dintre cele mai joase nivele de pe *Ochiul lui Ra,* o femeie cu numele de Naila din echipajul de tehnicieni se uita cu teamă la războinicul din faţa ei. Nu-şi activase masca sub formă de coif, dar faţa lui sinistră şi înfuriată o speria mai mult decît orice reprezentare a şoimului Horus. Ochii îi erau la fel de nemiloşi precum vîrful lăncii pe care o îndreptase spre ea.

„Că... căpitanul a ordonat să nu fie deschisă nici una din intrările de la sol", îngăimă Naila.

Războinicul îşi pierdu controlul. „Ammit să-ţi mănînce sufletul! *Fratele* meu e afară! Am fost amîndoi luaţi în serviciul lui Ra – şi amîndoi i-am făgăduit credinţă lui Apis. Lor le-am jurat eu, nu unei căţele căreia nu-i pasă de proprii ei oameni!"

Se uită furios la Naila. „Dar tu? I-ai jurat fidelitate lui Ptah sau acestei Hathor cu mîinile mînjite de sînge? Gîndeşte-te bine – pentru că dacă nu i-ai făcut jurămînt, n-o să vrei să mori pentru ea, nu-i aşa?"

O lovi dur cu lancea-fulger în stomac. Naila făcu cîţiva paşi înapoi, cu ochii bulbucaţi şi gura uscată.

„Acum deschide uşa! Poate n-oi şti eu cum s-o deschid, dar ştiu cum funcţionează *asta.*" Îi mai dădu un alt ghiont, la fel de puternic.

„Ultimul avertisment", mîrîi războinicul, ţinînd degetul pe mecanismul de declanşare a focului.

Alb-cenuşie la faţă, Naila se întoarse către panoul de control, de unde ar fi deschis uşa. Mîna şovăi o clipă, şi trebui să o ia de la capăt.

În următorul moment, însă, codul fu format. Sistemul biomorfic de cristal de cuarţ se transformă într-o structură complexă de linii.

Şi în locul în care fusese înainte un perete, era acum o uşă.

„A sosit momentul! A sosit momentul!" Strigă Kawalsky în staţia radio. „S-a deschis o uşă în nava duşmană!"

Cu armele pregătite, părăsi Baza Trei împreună cu echipa sa. Majoritatea piloţilor care eşuaseră, erau prea preocupaţi să intre în navă ca să mai fie atenţi şi la altceva.

Dar cîţiva supravieţuitori mai puţin vătămaţi se întoarseră, ridicîndu-şi lăncile-fulger.

„Nu-i lăsaţi să închidă nenorocita aia de uşă!" răcni Kawalsky la oamenii lui. Unul dintre ei mai avea încă un proiectil Stinger. Îl potrivi şi îl trimise prin deschizătură. Din interior ţîşniră flăcări şi scîntei.

Kawalsky se întoarse, auzind zgomotul motorului cu combustie internă din spatele său. Unul dintre oamenii lui se suise la volanul buldozerului abandonat.

„Hai să le blocăm calea cu asta", zbieră soldatul pentru a acoperi huruitul motorului. Legănîndu-se sacadat, buldozerul o porni smucit către uşa din cuarţ.

Gărzile Horus care supravieţuiseră îşi concentrară focul asupra maşinii care se apropia. Şoferul se apără ridicînd lama buldozerului şi folosind-o ca un scut. Oţelul greu luci cînd valurile de energie îl loviră, însă nimic nu pătrunse prin el. Lăncile lui Ra erau făcute mai degrabă pentru a ucide oameni decît pentru demolări.

Buldozerul intră dintr-o lovitură în uşa îngustă şi înaltă, întorcîndu-se şi prinzînd o parte cu lama. Şoferul sări din cabină tocmai cînd gărzile navei începură să tragă pentru a se apăra. După strigătele

înăbuşite din interior, se părea că buldozerul reuşise să ţintuiască pe cineva la zid.

Kawalsky şi echipa sa năpădiră buldozerul ca nişte maimuţe – nişte maimuţe foarte bine înarmate, care începură să tragă din plin. Apărarea cedă. Una sau două lănci-fulger acţionară încă împotriva lor, apoi una... apoi nimic.

Cînd Kawalsky pătrunse în cele din urmă în nava spaţială, nu găsi decît o gardă Horus. Cel puţin aşa credea el. Era un tip solid, dar n-avea nici o mască. Pe chip i se citea spaima, căci sprijinea o fată cu faţa albă lîngă panourile luminoase. Bărbatul îi ţinea mîna lipită de panou, strigînd la ea, încercînd s-o convingă, într-o limbă pe care Kawalsky n-o înţelegea.

Dar vorbele lui nu mai contau, de vreme ce vasul acesta nu era echipat cu unul dintre sarcofagele acelea magice de care vorbise Daniel.

Fata era fără îndoială moartă.

Hathor nu-şi revenise încă după enormele lor pierderi în războiul aerian, cînd cineva îi aduse vestea ultimului dezastru.

Aproape douăzeci şi cinci la sută din udajeeturi scăpaseră din lupta cu pămîntenii. Forţele aeriene pe care încercase să le protejeze chemîndu-le la bază fuseseră sfărîmate aproape pe jumătate.

Nu numai atît, dar cea mai mare parte a uneia dintre punţile superioare ale piramidei fusese devastată de planorul care se prăbuşise în flăcări. Circuitele de control fuseseră avariate şi tehnicienii nu erau nici măcar siguri că or să poată sigila deschizăturile de lansare.

Se cutremură. Dacă s-ar întîmpla asta, ar însemna să navigheze în spaţiu cu o întreagă punte

deschisă către vid. Puntea, aflată mai sus, spre vîrful piramidei, ar fi efectiv retezată de restul navei.

Apoi venise ştirea că au o altă problemă în ce priveşte spărturile în navă.

„Căpitane", raportă cineva din echipajul de scanare cu o voce încordată şi plină de spaimă, „avem o spărtură în corpul navei la nivelul solului."

„*Ce?!*" răcni Hathor pe un ton înfiorător la bietului tehnician. „Cum s-a întîmplat aşa ceva? Invadatorii n-aveau arme ca să facă găuri în carcasă. Şi orice lucru care ne-ar fi putut avaria atît de rău, l-am fi simţit."

Numai dacă, se gîndi ea, *prăbuşirea udajeetului n-a fost decît o acoperire pentru vreo operaţiune de minare.*

Înlătură gîndul acesta. Cine ar fi putut plănui un lucru ca ăsta?

Tehnicianului îi pieri şi mai mult vocea. „Deschizătura n-a fost provocată de acţiuni exterioare, căpitane. Se pare că intrarea principală a fost deschisă —"

„Am dat ordine să se blocheze toate căile de acces de la sol. Hathor vorbea încet, dar clocotind de furie. „Cine era acolo jos ca să deschidă poarta?"

„Naila, o membră a echipajului pentru controlul avariilor, verifica nişte circuite la nivelele cele mai joase." Tehnicianul trase aer adînc în piept. „Afară erau piloţi supravieţuitori —"

„Ştiu foarte bine", spuse Hathor rece. „Dar mai ştiu că o poartă deschisă înseamnă o invitaţie pentru nenorociţii ăia din nisipuri să vină să pună mîna pe Poarta Stelară. Aţi reuşit să blocaţi intrarea?"

Broboane de sudoare apărură pe buza superioară a tehnicianului. „Încercăm, căpitane, dar se pare că ceva s-a prins în uşă – ceva substanţial."

„Vrei să spui că e *blocată?*" întrebă Hathor. „Ați verificat dacă sînt intruși?"

Cînd priviră rezultatele scanării făcute de tehnician, amîndoi se făcură albi la față. Hathor activă stația de comunicare. „Toți războinicii", spuse ea. „Asta include și toți piloții udajeet. Strîngeți arme și pregătiți-vă să-i respingeți pe intruși. Repet, respingeți-i pe intruși. Intruși detectați la cel mai jos nivel al navei. Gărzi de la Poarta Stelară, rămîneți pe poziții. Atenție la eventuale atacuri."

În același timp, tehnicianul de la scanări externe strigă. „Căpitane, forțele inamice de la baza platoului urcă spre noi."

Hathor se întoarse către panoul de control. Dacă forțele astea veneau la bord, infanteria de care dispunea, n-ar fi fost în stare să le facă față.

„Artilerie!" strigă ea disperată. „Baterii secundare, trageți pînă la epuizare. Foc continuu."

„Căpitane", o voce subțire, clară, reveni pe linia de comunicații. „Calculele ne arată că nu putem ținti spre inamic."

„Vreau foc de interdicție", spuse Hathor. „Focurile voastre trebuie să se apropie de marginea culmei suficient pentru a descuraja gloata aia să urce aici."

Sper, își zise ea.

„Bateriile secundare trag", răspunse ofițerul de artilerie.

Pe panoul de control apărură lumini care indicară locurile în care trăseseră bateriile. Dar suprafața era mică, neuniformă, de parcă doar jumătate dintre arme fuseseră puse în acțiune.

„Arti —" începu ea, dar vocea clară a fostului om al lui Thoth începu deja să raporteze. „Căpitane", spuse ofițerul, „circuitul nostru de control al

focului este defect. Nici una din bateriile de deasupra Punții Patru de Lansare nu răspunde."

Puntea Patru de Lansare – unde s-a prăbușit udajeetul.

„Controlul Avariilor, întorceți-vă la circuitele de rezervă", se răsti Hathor.

„Căpitane", se auzi o voce temătoare, „nu există nici o rezervă. În febra reparațiilor —"

În febra reparațiilor, Ptah s-a gîndit c-ar putea să mă aibă o ultimă dată – într-un sens metaforic.

Expresia feței lui Hathor îi înfioră pe membrii echipajului.

„Controlul Avariilor, vedeți dacă puteți repara circuitele de control al focului. Infanterie, va trebui să acoperiți un spațiu dublu cu jumătate din arme."

Hathor ezită între a vomita și a distruge ceva – orice. Dar nu putu să facă nici una, nici alta. În calitate de căpitan al vasului, trebuia să rămînă pe punte.

Ah, Ptah, își zise ea, *dacă – sau cînd – mă voi întoarce, o să ai de-a face cu mine personal, dureros și pentru un timp foarte îndelungat.*

Descărcări de energie traversau din loc în loc culmea prin care platoul cobora în nisipuri. În cea mai mare parte, totuși, bateriile imensei nave de război nu puteau să țintească la un unghi îndeajuns de redus pentru a interzice urcușurile sau pentru a ajunge măcar la cei care se cățărau.

Cu toate acestea, efectul pirotehnic era suficient pentru a potoli și cele mai înflăcărate spirite, cu atît mai mult niște bărbați ale căror unități fuseseră deja lovite și distruse.

O'Neil se prezentă cu o forță de voluntari – cîțiva băieți din armata lui Skaara, susținuți de infanteriștii marini. Daniel Jackson îl însoțea, la fel

şi Sha'uri. Cînd ajunseră în vîrful platoului, aerul părea ionizat. Ozonul îl pişcă pe O'Neil la nas. Traversă unghiul mort din cîmpul de masacru al navei, îndreptîndu-se către uşa deschisă, blocată de un buldozer aflat încă în funcţiune.

Unul dintre soldaţi se repezi să oprească vehiculul. Apoi intrară în nava spaţială. Pereţii erau din acelaşi cuarţ aurit, dar aveau parcă o textură mai dură, mată.

„Cred că ne găsim la clasa a patra", spuse Daniel. „Decorul era mult mai drăguţ în palatul zburător al lui Ra."

„Normal", replică O'Neil, „n-am văzut atunci nici încăperea de jos unde se aflau motoarele. Vă spun eu sigur că închisorile subterane erau pe partea cea mai urîtă a navei."

O siluetă de culoarea nisipului apăru de după unul din zidurile aspre. „Sînt de-al vostru", spuse Kawalsky.

„Care-i situaţia, locotenente?" întrebă O'Neil.

„Am făcut o acţiune rapidă de recunoaştere întîmpinînd o rezistenţă crescîndă", raportă Kawalsky. „Acest hol principal duce direct la intrarea în Poarta Stelară, dar acolo se află un număr considerabil de gărzi Horus. Am descoperit şi calea de acces spre următorul nivel. Cît despre restul acestei punţi, este un fel de labirint. Şi ceilalţi cunosc terenul mai bine decît noi. Gărzile nu prea par să atace direct. Unii încearcă însă să împiedice accesul la anumite zone, infiltrîndu-se în spatele nostru în grupuri mici."

„Să vedem ce descoperim", hotărî O'Neil.

Grupul de atac o porni pe holul principal, verificînd fiecare coridor lateral.

Daniel rămase în urmă cînd văzu o plăcuţă cu hieroglife, pusă la vedere în perete. Sha'uri se opri, la fel şi alţi doi băieţi ai lui Skaara.

„Nu înțeleg mai nimic", spuse Sha'uri.

„Pentru că e vorba de o inscripție tehnică", concluzionă Daniel în cele din urmă. „Se pare că sînt niște instrucțiuni pentru circuitul electric aflat în interiorul zidului —"

Savanta investigație fu întreruptă brusc de un horcăit de moarte venit din spate. Cei doi soți se întoarseră și văzură cadavrul unuia dintre soldații lor, pe cînd altul își dădea duhul în strînsoarea de moarte a unei gărzi Horus.

Sha'uri scoase rapid pistolul. Garda dădu drumul tînărului ucis și își activă lancea.

Daniel mai fusese pus o dată într-o astfel de situație. Sha'uri încercase să-l apere cu arma ei; gărzile Horus trăseseră în ea. Dar aici nu mai era nici un fel de sarcofag de vindecare rapidă. Sau dacă exista, Daniel nu știa unde ar putea fi.

Se repezi sălbatic la el, aruncîndu-i lancea deoparte. Energia izbucni năvalnic și ecoul unei împușcături de pistol îl asurzi pe Daniel.

Căzu, trîntind garda Horus pe podea. Smulse lancea. Nu întîmpină nici o rezistență. Cînd se ridică, văzu de ce. În pieptul gărzii era o gaură de glonț.

Daniel se întoarse către Sha'uri. Ea se încruntă la el. „Ai fi putut să mori!"

„Am aruncat sulița deoparte."

„Nu din cauza lui", spuse Sha'uri înspăimîntată. „Din cauza mea! Glonțul trebuie să fi trecut chiar pe lîngă capul tău!"

„Chiar așa?" se încruntă Daniel, încercînd să-și aducă aminte. „Cred că n-am remarcat. Mă gîndeam la alte lucruri."

Cînd cei doi prinseră din urmă grupul principal, Daniel purta o lance-fulger și o pușcă pe umăr.

Sha'uri avea pușca celuilalt tînăr și propriul ei pistol.

Coloana se opri pentru că o altă gardă Horus întinsese o cursă, de data asta avangardei patrulei. Un negru îmbrăcat în salopetă de armată, cu grad de sergent, zăcea mort pe podea. Lîngă el se afla unul dintre băieții lui Skaara. Grupul apăruse la timp ca să ciuruiască garda Horus cu gloanțe.

„Eu cred că cine comandă nava asta are probleme cu personalul", spuse O'Neil după ceva timp.

„Mie mi s-a părut că tipul s-a luptat bine", obiectă Kawalsky.

„Ca și individul care era să mă omoare pe mine și pe Sha'uri", adăugă Daniel.

„Luați separat, tipii ăștia sînt nemaipomeniți", fu de acord O'Neil. „Dar nu cred că mai sînt mulți. Am început să bănuiesc asta cînd n-a apărut nici o infanterie care să ne distrugă complet tabăra."

„Asta ar fi fost procedura de operare standard", recunoscu Kawalsky.

„În schimb, am putut să ne recuperăm echipamentul și să reunim o parte a forțelor, în timp ce inamicul încerca să ne hărțuiască cu forța aeriană." O'Neil se încruntă. „Pun pariu că majoritatea infanteriștilor a fost concentrată la Poarta Stelară – și încă se mai află acolo."

„Iar restul se joacă cu noi de-a lupta de gherilă, încercînd să ne elimine unul cîte unul." Kawalsky părea dezgustat.

„Asta numai dacă le facem jocul", spuse O'Neil. „Ori, am putea să-i facem să joace cum vrem noi."

„Cum?" vru să știe Daniel.

„Ne îndreptăm către un loc în care trebuie să se oprească și să se lupte cu noi", răspunse O'Neil. „Am văzut că la baza acestei nave lucrurile nu sînt prea rafinate. Asta mă face să cred că puntea se află

probabil sus, aproape de vîrf." Îşi verifică puşca. „Mergem să vedem?"

Străbătuseră mai multe nivele decît ar fi vrut Daniel să numere. Kawalsky şi O'Neil urcau precum nişte maşini. Skaara alerga pe scări cu o energie inepuizabilă. Daniel se străduia din răsputeri să ţină ritmul. Iar Sha'uri nu avea de gînd să fie lăsată în urmă.

O parte din membrii echipei de atac fuseseră ucişi, dar alţi cîţiva supravieţuitori reuşiseră să recupereze cîteva arme din tehnologia lui Ra, de la cei care muriseră.

O'Neil avusese dreptate în privinţa a două lucruri. Interioarele erau din ce în ce mai frumoase pe măsură ce urcau. Şi gărzile Horus se apărau din ce în ce mai împătimit.

Atacatorii tocmai traversaseră o punte cu camerele goale ale echipajului, după ce urcaseră mai multe etaje unde apartamentele erau nelocuite, neîngrijite şi prăfuite.

Daniel simţi un miros de război plutind desupra scărilor care duceau spre puntea de la următorul etaj. Era duhoarea metalului topit, a fumului şi un miros înţepător de produs chimic. Urcară scările şi găsiră o punte de zbor în ruine. Carcasele arse ale udajeeturilor erau aruncate în bălţi cleioase de spumă chimică. Probabil că focul fusese destul de puternic pentru că afectase cristalul de cuarţ de pe ziduri, tavan şi podea. În unele locuri se decolorase, în altele se crăpase. Un perete îşi pierduse culoarea în jurul siluetei de vultur cu aripi desfăcute a unui trup uman.

„Aici trebuie să se fi prăbuşit planorul", spuse Daniel.

„Cel puțin e mult spațiu deschis, în afară de stîlpii de susținere", glumi Kawalsky. „Un fel de loc de parcare municipal."

Dar, în timp ce vorbea, gărzi Horus se materializară din spatele rămășițelor, țintind lănci-fulger înspre intruși.

„Drace", se plînse Kawalsky. „Îi *urăsc* cînd fac asta!"

Gărzile cu cap de uliu își plănuiseră bine cursa. Îi prinseseră nu pe scări, ci pe teren deschis. Așa cum bănuise O'Neil, dușmanul își aduna din ce în ce mai mulți războinici care să opună rezistență.

Dar nu erau încă îndeajuns de numeroși ca să facă față invadatorilor. O'Neil și Kawalsky o luară pe părțile laterale, astfel încît gloanțele și exploziile lor îi făcură pe războinicii mascați să se retragă.

Daniel observă că, deși învinseseră, O'Neil părea totuși surprins. „De ce se luptau indivizii ăștia cu atîta elan pe o punte ruinată?" întrebă el.

„Poate că am petrecut prea mult timp urcînd pe scara asta", sugeră Kawalsky. „Așa că ne anticipau sosirea."

„Să căutăm un alt drum către vîrf", spuse O'Neil.

O porniră mai atenți de-a lungul punții deschise – garda conducătoare, soldații postați în flancuri și corpul principal al coloanei, cu armele pregătite.

Gărzile Horus băteau în retragere, continuînd să tragă cu lăncile lor fulger.

O'Neil se încruntă. „Încearcă să ne atragă în direcția aceea." Făcu un semn cu capul în direcția în care se îndreptau gărzile.

„Drept într-o altă cursă", spuse Kawalsky. „Și noi pe unde o luăm?"

O'Neil alese o direcție la întîmplare și grupul îl urmă. Dar Daniel rămase în urmă, atenția fiindu-i atrasă de o altă placă cu hieroglife, marcînd niște

note tehnice. Dar aceasta se afla pe podea, ruptă şi pe jumătate incinerată, lîngă unul din stîlpii de structură.

Asta însemna că circuitele care se găseau în spate erau acum scoase la iveală?

Daniel se învîrti în jurul stîlpului gros şi văzu o gardă Horus, la fel de surprinsă ca şi el, care avea o lance-fulger la pămînt.

Acesta încercă să ridice arma, dar Daniel bîjbîi după a lui şi trase. Garda se prăbuşi, fără viaţă.

Daniel văzu apoi o mică tehniciană care lucra la circuitul deschis. Femeia se întoarse, ţipînd. Unealta pe care o ţinea în mînă, o piesă biomorfică de cristal de cuarţ îşi schimbă de mai multe ori feţele.

Daniel simţi că n-are de ales. Activă din nou lancea-fulger şi tehniciana se prăbuşi, moartă.

Apoi îşi apropie arma energetică de circuitele expuse.

Nu ştiu ce fac lucrurile astea, îşi spuse Daniel în timp ce trăgea fascicul după fascicul. *Dar orice dăunează acestei nave ne ajută.*

Pe puntea *Ochiului lui Ra,* Hathor ajunsese la o concluzie. Gărzile ei nu puteau opri incursiunea intruşilor. Dar mai exista un fel de a rezolva problema. Duşmanul se afla deja pe puntea care nu se mai putea închide ermetic.

„Chemaţi-i pe toţi războinicii de pe Puntea Patru de Lansare", ordonă ea.

„Căpitane, mai este un tehnician —"

„Anunţaţi tot personalul!" spuse Hathor scurt. „Echipajul de la Controlul Avariilor să sigileze zona."

Apoi *Ochiul lui Ra* urma să decoleze, să se ridice la o înălţime considerabilă, iar intruşii vor înceta să

aducă pagube navei – pentru că n-aveau să mai poată respira.

În acelaşi timp, bateriile principale ale navei aveau să vaporizeze platoul care susţinea piramida cu Poarta Stelară, pe invadatorii adăpostiţi acolo şi, desigur, Poarta Stelară însăşi.

Situaţia devenise extremă, deci merita o soluţie extremă.

„Motoare, pregătiţi decolarea."

Ochiul lui Ra începu să se clatine şi cîrligele de fixare se detaşară de piramida de piatră de sub ele.

„Artilerie, începeţi energizarea bateriilor principale."

„Controlul Avariilor, pregătiţi-vă să izolaţi puntea."

Hathor stătea foarte dreaptă. „La ordinul meu", spuse ea.

Nava începu să vuiască de energia degajată şi de zumzăitul informaţiilor. Dar, la o joncţiune importantă, aflată undeva la jumătatea distanţei dintre punte şi camera motoarelor, circuitele de control fuseseră topite şi sfărîmate. Acum, ordinele se pierdeau sau luau o altă cale. Surplusul de energie distrugea şi alte circuite.

Pe punte, indicatorii începură să arate fluctuaţii ameninţătoare. Sirene de avertizare începură să urle. Nava nu se mai clătina, ci se zdruncina violent.

„Căpitane", spuse ofiţerul de navigaţie cu faţa din ce în ce mai palidă. „Motoarele – încearcă să răspundă pierderii unor fluxuri extraordinare de putere. Energia e dirijată spre sisteme care n-au nevoie de ea."

Îşi agită mîinile peste controalele fotosensibile care începuseră să se întunece, apoi să strălucească fără nici o logică aparentă. „Sistemele nu vor – nu pot —"

Apoi strigă în stația de comunicare. „Motoare, derivați puterea de la SB-29! Acum, înainte să avem —"

Luminile de pe punte se stinseră, precum și întregul panou holografic.

Hathor termină fraza: „— o cădere de energie."

Hologramа dispăruse și nu mai rămăsese decît fosforescența palidă a controalelor de urgență.

Hathor văzu totuși un fel de imagine, o jumătate de chip cu o strălucire nesănătoasă, zîmbindu-i lugubru și făcîndu-i semn de adio.

Era ultimul chip pe care-l văzuse pe Tuat.

Era Ptah.

CAPITOLUL 21
ÎNVINGĂTORII

Zgomotul armei descărcate de Daniel îi făcu pe cei din corpul principal al echipei să se întoarcă în fugă, cu armele pregătite. Îl găsiră alături de două cadavre, trăgînd într-o spărtură în cristalul de cuarț din care erau construite punțile, pereții și tavanele imensei nave spațiale pe care o invadaseră.

În interiorul spărturii, un ecran de cristal arăta o structură complexă de linii. Cel puțin arătase, înainte ca lancea-fulger a lui Daniel să se pună pe treabă. Acum totul se sfărîmase și se topise.

„Am crezut că ți s-a întins o cursă", spuse Kawalsky. „Dar se pare că lucrurile stau invers."

Sha'uri își mută privirea de la garda întinsă pe jos la corpul ars la tehnicienei. „Ai tras în ea?" întrebă ea.

Colonelul Jack O'Neil lovi ușor cu botul cizmei mîna femeii și obiectul pe care-l strîngea căzu pe podea. Era o bucată din acel cristal biomorfic care era atît de folositor tehnologiei lui Ra. Dar rețeaua combinatorie de linii luase forma unui cuțit a cărui lamă vibra cu o viteză supersonică.

Colonelul ridică unealta și crestă o linie în cristalul de obicei impenetrabil de pe podea. „Închipuiți-vă ce-ar fi făcut asta pe carne și oase", spuse el. După cîteva clipe de căutări, localiză

sistemul de control şi opri lama din vibraţie, apoi o băgă în buzunar.

„Spectacolul s-a terminat", spuse el. „Hai să căutăm —"

Puntea de sub picioare începu să se cutremure. Şi la circuitele de la bord, în cutia de racord – sau ce-o fi fost – liniile din reţeaua aurită începură să strălucească. Parcă ai fi privit o microscopică desfăşurare de lumină, cu impulsuri de energie care scăpărau prin filamente minuscule.

Dar cînd licăririle de energie întîlniră nodurile şi încîlceala de fire topite făcută de Daniel, o luară nebuneşte în toate părţile, deraind de la traseele lor. Încîntătoarele lumini începură să pîlpîie în momentul în care circiutul deveni supraîncărcat. O parte din firele aurite se înroşiră de parcă ar fi fost nişte filamente încinse dintr-un prăjitor de pîine.

Întreaga construcţie în care se aflau începu să se zguduie şi mai tare. Valuri de căldură se degajau din cutia de racord. Aproape inconştient, membrii echipei se dădură cu cîţiva paşi înapoi.

Circuitele avariate străluceau din ce în ce mai puternic. În aer începură să sară scîntei. Un ritm neregulat puncta tremurul navei piramidale, de parcă podeaua pe care se aflau încerca să-i azvîrle în jos. Intruşii se retraseră rapid, tocmai la timp. Un arc de energie ţîşni din spărtură, aproape cu forţa unui şuvoi lansat de o lance-fulger.

Kawalsky îl măsură pe Daniel cu o privire severă. „Ce-ai făcut?", întrebă el.

Daniel încercă să se îndepărteze cît mai mult de circuitele în flăcări. „Credeam că – un mic sabotaj."

Zguduitul care cuprinsese puntea şi zidurile luase aproape proporţiile unui cutremur. De parcă întreaga construcţie încerca din greu să se ridice. Apoi se prăbuşi cu zgomot, îndeajuns de tare ca

toată lumea să-şi piardă echilibrul. Luminile de pe punte se întrerupseră, apoi se stinseră definitiv.

La nivelul acela însă, lumina sorilor de pe Abydos se strecura înăuntru prin deschizăturile largi ale punţilor de lansare.

„Cred", spuse O'Neil, „că nava se pregătea de decolare, ceea ce ar fi fost foarte periculos dacă s-ar fi înălţat îndeajuns de mult, pentru că noi ne găsim pe o punte deschisă. Să plecăm de-aici."

O luară în sus pe cea mai apropiată scară pe care o găsiră. La capăt, drumul era pe jumătate blocat de un panou gros de cristal de cuarţ.

„Parcă ar fi un orificiu de tragere", murmură Kawalsky.

„Mai degrabă un perete ermetic", spuse O'Neil băgîndu-se sub el. „Trebuia să vină pînă jos, dar se pare că puterea care îl activa s-a întrerupt brusc."

Departe de intrările punţilor de lansare, coridoarele navei erau cufundate în beznă. Pregătit ca de obicei cu cele necesare, O'Neil aprinse un fel de torţe. „Sper că aţi adus şi voi cîteva", spuse el. „Astea n-or să ţină pînă cînd ajungem la punte."

Pe puntea *Ochiului lui Ra* era o mare harababură; tehnicienii lui Ptah se străduiau din răsputeri să învingă efectele zgîrceniei stăpînului lor şi pagubelor făcute la unul din principalele circuite de legătură.

„Nu mai e nici un agregat de rezervă", strigă un membru al echipajului, aproape văicărindu-se. „Nu putem reorienta circuitele. Reţeaua de transmisie nu va rezista. Dacă încercăm, alte legături vor sări în aer!"

„Căpitane", strigă cineva din camera motorului, „mi-e teamă că asta deja s-a întîmplat."

„Control Avarii", spuse Hathor încercînd să stăpînească situaţia, „cît timp vor dura reparaţiile?"

Urmă o clipă de tăcere. „Căpitane, ne-ar lua tot atîta timp cît ne-a trebuit pentru ultima reparaţie." Din nou tăcere. „Poate şi mai mult."

Hathor avu impresia că ceva o apăsa şi o ardea în fundul gurii, de parcă cineva i-ar fi turnat metal topit în gît într-un moment în care nu era atentă. Îşi dădu seama că acesta trebuia să fie gustul înfrîngerii.

„Scanere", spuse ea, încercînd să-şi păstreze o voce calmă. „Care-i situaţia în exterior?"

Focul de interdicţie al bateriilor secundare fusese suprimat cînd *Ochiul lui Ra* încercase să decoleze. Şi acum, bineînţeles, nu mai era energie pentru a redeschide focul.

„Căpitane!" Era vocea unui subaltern înspăimîntat, care aducea alte veşti proaste. „Forţe inamice urcă pe platou. Din ce în ce mai mulţi pătrund în navă."

Pentru o clipă, Hathor simţi că întreaga greutate a navei de război apăsa pe umerii ei. Echipaj insuficient pentru a rezista, motoare lipsite de energie. Oprită din drum de maşinăriile vechi şi de răutatea fostului ei soţ.

N-a înţeles niciodată ce a fost între mine şi Ra, îşi spuse ea.

Hathor îşi ridică bărbia. Poate îi va explica – atunci cînd se va întoarce să-l ucidă.

„Motoare", spuse ea crispat. „Nu putem deturna energia de urgenţă spre reactivarea transmiţătoarelor de materie?"

O clipă de tăcere, în timp ce tehnicienii calculau de zor. „Da, căpitane."

„Atunci aşa să faceţi. Echipajul mai puţin important se va retrage la Poarta Stelară. Toţi răz-

boinicii se vor aduna pe punţile superioare şi vor încerca să-i facă să coboare, dacă nu să-i distrugă, pe primii intruşi."

Ezită. „Am nevoie de voluntari pentru o misiune de descurajare a forţelor duşmane de pe platou şi de împiedicare a pătrunderii în navă."

O ultimă speranţă, se gîndi ea.

Hathor se întoarse către echipajul ei de bord. Tehnicienii erau toţi nervoşi. „Am nevoie de tot personalul de la Motoare, Putere, Comunicaţii şi Control Avarii", spuse ea. „Cei de la navigaţie, puteţi pleca de îndată ce reactivăm transmiţătorul."

Membrii echipajului de care Hathor nu mai avea nevoie se instalară pe ceea ce se dovedi a fi un imens medalion de cupru situat pe puntea de cristal. Un disc similar se afla deasupra lor, în tavan.

„Motoare!" strigă Hathor. „Aţi reuşit să deturnaţi energia spre transmiţător?"

„Da, căpitane."

„Atunci pregătiţivă pentru teleportarea primului grup." Se îndreptă spre statuia lui Khnum care se ivea de deasupra cercului de transmisie. La gîtul acesteia atîrna un colier de aur, cu o nestemată alb-albăstruie în mijloc. Hathor apăsă pe bijuterie.

Din medalionul de pe tavan, un val de strălucire albastră îi învălui pe membrii echipajului. Patru inele de metal se lăsară uşor în jos, încercuindu-i. Şi o pulsaţie de lumină albastră, intensă ca un laser, se risipi în jurul circumferinţei celor două medalioane de cupru, pînă cînd cei care trebuiau să părăsească bordul fură închişi, parcă, într-un tub de licărire albastră.

O clipă mai tîrziu, dispăruseră.

Strădania de a ajunge pe punte se materializase în cele din urmă în descărcări şi încărcări de arme.

Echipa de intruşi continua să urce pe brînci din ce în ce mai multe scări, luptîndu-se şi mai îndîrjit cu gărzi Horus şi mai violente.

Daniel gîfîia, picioarele i se moleşiseră şi era sigur că i se făcuse o băşică la degetul cel mare din cauza tragerilor repetate cu lancea-fulger. Se împuţinaseră la număr, mulţi dintre ei fiind ucişi. Rămăsese doar grupul de bază al aventurierilor: O'Neil, Kawalsky, Daniel, Sha'uri şi Skaara, plus cîţiva dintre băieţii lui Skaara.

Şi rîndurile gărzilor Horus se subţiaseră. Atît atacatorii, cît şi cei care se apărau, erau înarmaţi acum cu lănci-fulger, deşi O'Neil, cu spiritul său practic, nu se împotrivi deloc folosirii tehnologiei „de acasă" – grenade, de exemplu – cînd inamicul era prea bine baricadat.

Întîlneau acum parapete la fiecare nivel, în timp ce numărul scărilor către vîrf devenea din ce în ce mai mic. Erau, de asemenea, mai puţine încăperi care serveau drept refugiu gărzilor Horus, pe cînd podelele deveneau din ce în ce mai înguste.

Daniel îşi dădu seama uimit că trebuiau să fie aproape de vîrf. Puntea pe care se aflau acum era doar o cameră mare cu cîţiva stîlpi de susţinere. Patru scări, cîte una în fiecare colţ, făceau legătura cu nivelul de mai jos. Dar, în centrul camerei era construită un fel de versiune a capelei Alamo[3], o fortăreaţă pătrată adăpostind aparatură, lăzi cu echipamente şi ceea ce se dovediră a fi nişte console de control detaşate de podea.

Cîteva gărzi Horus cu măşti de şoim îşi activară lăncile-fulger în direcţia intruşilor, care începură să

[3] Alamo: capelă construită după 1744, făcînd parte din misiunea în San Antonio, Texas; asediată şi capturată de Mexico (1836) în timpul Revoluţiei din Texas.

tragă şi ei la rîndul lor, din fiecare din cele patru ieşiri spre scări.

„Ce-or apăra aşa de înfocat acolo?" mormăi Daniel trăgînd trei focuri consecutive într-o gaură din ruine, pe care una dintre gărzi o folosise ca orificiu de tragere.

„Ultima posibilitate de evadare", răspunse Kawalsky. „Cred că e o scară circulară acolo, în mijlocul camerei."

Două gărzi se prăbuşiră, apoi trei. Cei care rămăseseră trăgeau disperat, încercînd să-i doboare pe intruşi.

„Ar trebui să fie mai mulţi", spuse O'Neil, de parcă s-ar fi plîns. „Numai dacă nu ne pregătesc o întîmpinare de pomină la etajul de mai sus."

Un strigăt înăbuşit se auzi de pe puntea de deasupra şi gărzile se repeziră să urce pe scara circulară. Toţi trei fură ucişi în momentul în care se ridicară deasupra baricadei după care se ascundeau.

O'Neil înaintă cu grijă – avuseseră experienţe cu gărzi care se prefăceau că sînt moarte şi care se ridicau apoi, atacînd pe neaşteptate. Dar cei trei din pătratul baricadei erau, fără nici o îndoială, morţi.

Colonelul cercetă cu atenţie scara circulară. Nimeni nu deschise focul spre el.

„Toată lumea să rămînă pe locuri", îşi avertiză el oamenii.

Apoi luă ultimele două grenade şi le aruncă sus. Daniel se uită la O'Neil care făcu un salt pentru a se adăposti de cealaltă parte a baricadei. Apoi grenadele explodară cu un zgomot şi o putere care ar fi omorît pe oricine de pe puntea de sus.

„Acum!" strigă O'Neil.

Fu primul pe scări, Kawalsky îl urmă şi, nu se ştie cum, Daniel îşi urni picioarele moleşite suficient de repede pentru a fi al treilea la bordul navei.

Nu mai era nimeni, în afara unei femei cu un corp extraordinar, învăluită într-un cilindru de strălucire albastră, semn al unui transmiţător în acţiune. Purta pe trupul mlădios un kilt de războinic şi un colier pectoral, iar chipul îi era mascat de un coif de cristal şi de aur în forma unui cap de pisică.

Se terminase. Udajeeturile ultimei ei speranţe fuseseră distruse complet. Tot echipajul fusese evacuat – cei din camera motorului aveau propriul lor transmiţător de materie. Chiar şi ultimele gărzi Horus plecaseră spre Poarta Stelară în vîrtejul de strălucire albastră – cu excepţia micului grup de la nivelul de mai jos, care, probabil, nu reuşise să scape la timp.

Hathor îi chemase şi văzuse cu ochii ei cum cei trei fuseseră făcuţi bucăţi, înainte să ajungă în vîrful scării. Acum era ultima la bordul *Ochiului lui Ra.* Apăsă pe piatra preţioasă de la gîtul lui Khnum şi fu scăldată într-o strălucire de azur.

Dincolo de coconul ei albastru, valuri de foc izbucniră pe punte, de parcă invadatorii îşi pregăteau intrarea cu un fel de bombă. Totuşi, Hathor îşi amînă tranzitul pînă cînd intruşii apărură în faţa ei. Se uitară uimiţi la ea, ceea ce şi era de aşteptat.

Dar şi Hathor îi privea uluită. Al treilea invadator care ajunsese pe punte era un gen de om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Cînd se răspîndise chemarea telepatică a lui Ra pentru racolarea supuşilor, aceasta fusese orientată

mai ales către populațiile aflate în apropierea sediului său central. Protoegiptenii, berberii, nubienii și locuitorii Arabiei și ai Estului Apropiat se supuseră ordinului său.

Acesta nu ajunsese niciodată în nordul Europei.

Deci, în ciuda călătoriilor în celelalte lumi ale imperiului lui Ra, a conflictelor cu alte rase străine care-l serveau pe Ra... Hathor nu mai văzuse niciodată un bărbat cu părul blond și pielea albă.

„Cine —?" Arătarea aceasta incredibilă vorbea într-o limbă pe care ea o înțelegea destul de bine. Se uită lung la masca ei de pisică. „Hathor?" spuse el în cele din urmă.

Apăsă pe butonul colierului și coiful se deschise.

„Da, Omule de Aur, eu sînt Hathor", zise ea. „O să ne mai întîlnim noi. Tu și ai tăi o să plătiți crunt pentru felul în care m-ați umilit."

Transmițătorul se roti în sfîrșit și ea o porni în jos, către încăperea Porții Stelare, sub suprafața Abydosului, cu o repeziciune mai mare decît viteza luminii.

„Cine dracu' era asta?" întrebă Kawalsky cu gura căscată.

„Hathor", spuse Daniel. „Conform diferitelor legende, este fie zeița iubirii, fie a masacrului."

„Păi", zise Kawalsky cu înțelepciune, „cred că e făcută pentru amîndouă."

Transmițătorul tăcuse.

„Vreau să vină cît mai mulți oameni pe medalionul acesta", spuse O'Neil, îndreptîndu-se către statuia lui Khnum. „Cred că ăsta-i butonul Jos." Se uită la grupul care se înghesuia pe platoul de cupru. „Și acum o să părăsim camera."

Datorită transmiţătorului, ajunseră în camera piramidei de piatră numai la cîteva clipe după dispariţia lui Hathor.

Dar, cînd păşiră în încăperea Porţii Stelare, Daniel auzi voci de bărbaţi care protestau. „Căţeaua ne-a lăsat să murim aici!" strigă un bărbat. „Dacă distrugem Poarta Stelară, o să rămînem prizonieri aici. Dacă invadatorii nu ne ucid, *fellahinii* or să ne sfîşie bucată cu bucată."

„Şi dacă o urmăm pe Hathor – şi asta-i sinucidere", răspunse un altul. „Şi ar putea fi mai neplăcut decît o moarte de soldat."

Gărzile Horus nu mai avură timp pentru alte discuţii. Intruşii năvăliră în cameră şi-i nimiciră îndată.

Kawalsky distruse tunul care era îndreptat către baza Porţii Stelare.

„Presupun că trebuiau să tragă cu asta înainte să venim noi", spuse O'Neil.

Daniel dădu din cap. „Numai că erau prea preocupaţi să discute despre propria lor supravieţuire."

Colonelul îşi verifică lancea-fulger. „Jackson, tu şi Sha'uri rămîneţi aici pentru a direcţiona următorul val. Kawalsky, eu şi ceilalţi, o să trecem dincolo. Dacă apărem imediat după băieţii ăia răi, n-or să apuce să facă prea multe pagube la Creek Mountain."

Daniel îl înşfăcă pe O'Neil de braţ. „Dacă treci prin Poarta Stelară, nu vei ajunge la Creek Mountain. Nu vei ajunge deloc pe Pămînt."

Îi arătă simbolurile sculptate în jurul inelului Porţii Stelare. „Ai încredere în mine, cunosc coordonatele pentru Pămînt. Nu se află în combinaţia de acum."

Daniel începu să se caute prin buzunare. „N-are cineva o hîrtie şi un creion?“ întrebă el. „Trebuie să notăm combinaţia asta. Apoi voi fixa coordonatele pentru acasă.“ Se uită la abydienii din încăpere – cea mai mare majoritate. „Adică, planeta Pămînt.“

Jack O'Neil trecu prin Poarta Stelară pentru a-şi prezenta raportul şi fu cît pe-aici să i se zboare creierii de către o patrulă de infanterişti marini care stăteau încordaţi, cu degetele pe trăgaci.

De cealaltă parte a silozului pentru proiectile, generalul West făcea o evaluare a situaţiei. „I-aţi învins pe invadatori?“ întrebă el.

„Aş spune că n-au avut suficienţi oameni şi destule maşini pentru a putea fi numiţi invadatori“, spuse O'Neil. „Poate o forţă în misiune de recunoaştere. Deşi, dacă n-am fi fost acolo, ar fi reuşit să distrugă Nagada cu armele pe care le aveau.“

„Dar i-aţi învins“, repetă West.

„Regret să raportez că generalul Keogh a murit în acţiune“, spuse oficial O'Neil. „Am avut mari pierderi – mai ales în rîndurile blindajelor şi ale vehiculelor. Dar la sfîrşit, inamicul a fost nevoit să-şi abandoneze poziţia şi să se retragă prin Poarta Stelară.“

„Prin Poarta Stelară?“ se încruntă West. „Dar nu au venit aici.“

„Nu, domnule.“ O'Neil îi întinse o bucată de hîrtie pe care fusese mîzgălit ceva în grabă. „Asta-i o informaţie importantă, domnule. Coordonatele pentru o altă Poartă Stelară.“ Îşi ascunse un zîmbet. „Jackson spune că n-ar trebui să mai privim Poarta Stelară ca o modalitate de intervenţie în altă lume, ci să ne aducem aminte că ea este ataşată la o

întreagă rețea. Acesta e un nou număr pe care-l putem forma."

„Dacă nu deconectăm telefonul", mormăi West.

O'Neil aruncă o privire prin încăpere și văzu urmele luptei. Zidurile erau găurite de gloanțe și tavanul era ars de un val de foc descărcat dintr-o lance-fulger.

„Dar dacă ne deconectăm acum, domnule, o să pierdem șansa de a examina nava spațială inamică lăsată pe Abydos."

Ochii lui West îl țintuiră ca o pereche de tunuri antiaeriene.

„O navă spațială funcțională?" întrebă el.

„Scoasă temporar din linia de luptă", recunoscu O'Neil. „Desigur, este dincolo de competența unui egiptolog sau a unui infanterist marin. Poate că ar trebui să reorganizați echipa de investigație a Porții Stelare pentru a clarifica această problemă. Și vor avea probabil nevoie de mai mulți fizicieni – sau poate de niște oameni de la NASA."

O undă de entuziasm i se simți în voce.

„Dar gîndiți-vă la ce am putea descoperi, domnule – o tehnologie extrem de avansată. Există o punte plină cu acele planoare antigravitaționale – neavariate. Incredibile computere – și închipuiți-vă numai ce informații au stocate. Procese tehnologice, informații despre alte sisteme stelare —"

„Arme sofisticate", îl întrerupse West.

O'Neil dădu din cap. Fiecare cu a lui.

„Cît de repede putem începe aducerea navei aici?" vru West să știe.

„A, domnule", răspunse O'Neil, „poate că ar trebui să inspectați locul înainte de a face planuri."

West se încruntă, dar dădu din cap. „Poate că ar trebui să fac o evaluare la fața locului."

Atunci o să vedeți că prăzile de război n-or să încapă într-un camion, se gîndi O'Neil.

Problema, își zise el, era că generalul gîndea încă în termeni planetari.

O dată ce ai trecut prin Poarta Stelară, îți schimbi pentru totdeauna sistemul de referință, cugetă O'Neil. *Îți place sau nu, ai în fața ochilor o imagine mai vastă.*

Cuprins

Trei deşteptări / 5
Evaluare de informaţii 17
Infiltrarea / 29
Alarme şi dispariţii nedorite / 37
Se cercetează terenul / 50
Pregătiri / 62
Se fac schimbări / 71
Educaţie dură / 81
Probleme / 90
Nemulţumiri / 103
Nou-născuţi / 118
O chestiune / 133
Jocuri de culise / 148
Chiar şi zeii sînt nemulţumiţi / 165
În flăcări / 180
Confruntare armată / 194
Lovituri pe neaşteptate / 204
Atacuri şi contraatacuri / 219
Mutare ratată / 232
Altercaţii şi reparaţii / 244
Învingătorii / 258

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

„Daniel parcursese un traseu neobişnuit ca să ajungă aici. Colegii săi egiptologi îl luaseră drept un excentric cînd pretinsese că brusca înflorire a civilizaţiei de pe Nil se datora, mai mult ca sigur, unei culturi anterioare. Dar descoperise un vestigiu al acestei vechi civilizaţii într-un proiect guvernamental secret. Îi dăduse numele de Stargate, Poarta Stelară, de la hieroglifele încrustate pe monumentul de piatră.

Apoi fusese pus la treabă: să descifreze semnele criptice de pe Poarta Stelară, semne care se dovediseră a reprezenta constelaţii stelare. Daniel fusese zvîrlit pe această planetă, unde descoperise Nagada, pe Sha'uri şi o răzbunătoare creatură semi-umană care stăpînea planeta Abydos şi alte lumi: Ra, zeul soarelui. Daniel şi Sha'uri fuseseră grav răniţi, dar se vindecaseră datorită înaltei tehnologii a lui Ra: un ciudat sarcofag de cristale de cuarţ.

Ra le explicase că tehnologia lui constituise baza fostei civilizaţii egiptene, dar că sclavii lui pămînteni se revoltaseră, îngropînd Poarta Stelară. Acum, milenii mai tîrziu, urma să-i pedepsească pe oameni prin poarta redeschisă."

Bill McCay, *Stargate: Răzvrătirea*

ISBN 973-98995-6-0